

Dr. Nicolae C. Paulescu

**SPITALUL, CORANUL, TALMUDUL,
KAHALUL ȘI FRANCMASONERIA**

ÎN LOC DE INTRODUCERE

Profesorul Nicolae Paulescu s-a născut în București în 1869, făcându-și studiile în același oraș. Fiziolog de geniu, el a devenit pasionat de studiul secreției interne a pancreasului încă de la vârsta de 21 de ani, moment în care studiile în domeniu se aflau la un nivel destul de primitiv, legătura acestor secreții cu teribilul diabet nefiind elucidată. Dacă primele studii asupra pancreasului le-a efectuat la Paris, revenirea în țară se pare că i-a deschis orizonturi noi, în 1916 el efectuând primele experimente pe baza extractelor pancreatice la București. Din păcate, munca i-a fost întreruptă de evenimente care aveau să marcheze atât atitudinea față de politică, cât și viitorul întregii națiuni: Primul Război Mondial și ocuparea țării de către Puterile Centrale. Să nu uităm că după înfrângerea românilor la Turtucaia, C. Argetoianu a prevăzut dispariția încrederii românilor în sistemul de partide, numind acest sentiment chiar „ura împotriva partidelor”. Iarna dintre 1916 și 1917 a fost poate cea mai nefastă din istoria României: țara era ocupată, molimele făceau ravagii, iar perspectivele erau dintre cele mai sumbre.

Acest scurt excurs istoric are rolul de a schița contextul în care medicul și cercetătorul român era constrâns să își desfășoare activitatea. Este ușor de înțeles de ce discursul naționalist, antisemit și autoritarist al unor personalități ale epocii, precum profesorul A. C. Cuza, a atras mulți intelectuali și spirite luminate care, efectiv, nu vedeau altă soluție. Din 1920, ascensiunea lui Corneliu Zelea Codreanu și amenințarea invaziei bolșevice nu au făcut decât să acutizeze aceste tendințe. Să ne aducem aminte și semnalele de alarmă pe care viitorul Căpitan le trăgea în privința bolșevizării Universității din București și pierderii de teren pe care spiritul național, patriotismul o înregistrau.

Pentru a reveni la activitatea doctorului Paulescu, succesele incontestabile legate de descoperirea „pancreinei” îi deschideau acestuia calea către realizări fără precedent. În 1921, profesorul Nicolae Paulescu descoperă insulina (un hormon secretat de celulele endocrine ale pancreasului, folosit cu rezultate notabile în tratarea diabetului, având ca efect scăderea glicemiei). Dincolo de această realizare, aplicarea tratamentului la ființele umane se lovea de factori neprevăzuți - câinii folosiți la experimente mureau din cauza scăderii dramatice a glicemiei - studiile trebuind continuate și perfecționate pentru stabilirea unui tratament eficient. Din păcate pentru autorul nostru, cei care au pus la punct procedeul au fost cercetătorii de la Institutul Carolina. Cu toate că Paulescu descoperise, după cum am arătat insulina în 1921, laurii gloriei i-au fost refuzați - Doctorul Frederick Grant Banting și profesorul John James Richard MacLeod, de la institutul menționat mai sus, au primit în 1923 Premiul Nobel pentru descoperirea insulinei. Această cruntă nedreptate se pare că a accentuat implicarea doctorului Paulescu în politica naționalistă. Rezultatele muncii sale de-o viață fuseseră adjudecate de alții. O teză destul de credibilă în opinia noastră este aceea potrivit căreia refuzul Premiului Nobel ar fi avut ca motiv tocmai implicarea în politică a cercetătorului român, animat de o nețărmuită dragoste și un devotament fără precedent față de greu încercata sa patrie, intrat însă în vizorul factorilor de influență globali care lucrau la destabilizarea României și propovăduiau cosmopolitismul.

Adoptând o poziție radicală, de medic al trupului dar și al sufletului, profesorul Nicolae Paulescu nu s-a mulțumit niciodată cu satisfacția vindecării bolilor cărni. Pentru el sufletul era mai important, iar medicul creștin avea datoria spirituală de a-l trata și pe acesta. Și în acest sens, Paulescu a fost un precursor, depășindu-și cu mult contemporanii. Astăzi, această abordare complexă este îmbrățișată în toate țările civilizate, chiar dacă latura profund creștină

a fost abandonată în beneficiul unor aiureli psihanalitice care au dus, după cum se vede, la legiferarea unor barbarii precum eutanasia.

În cartea de față ni se înfățișează mentorul Nicolae Paulescu. Chiar dacă atitudinile sale politice pot părea revoluate, ele nu trebuie judecate prin prisma comodă a sentinței istorice retroactive. Susținător al lui A. C. Cuza, simpatizant legionar, Paulescu rămâne unul dintre cei mai mari oameni de știință români, iar opera sa trebuie cunoscută și citită în totalitate. Nu avem a ne rușina de teoriile politico-religioase ale unui om care ne-a adus, în epoca sa, pe cele mai înalte culmi ale cercetării medicale. Ar trebui atunci să ne rușinăm și pentru că a descoperit insulina și pentru că suntem români, ori acest lucru nu e cu puțință. Opiniile antisemite și naționaliste exprimate aici de Paulescu fac parte integrantă din opera sa și sunt rezultatul dezamăgirii față de o politică națională falimentară și de un furt intelectual internațional. Să nu uităm că într-o epocă imediat anterioară, în Franța, Drumont scrisese *La France Juive*, iar Michelet se situa pe poziții antisemite care depășeau tot ceea ce se scrisese până atunci, că în Germania, August Rohling devenise o celebritate prin *Evreul după Talmud* ș.a.m.d. Acesta era curentul politic al epocii, iar datoria noastră este aceea de a ne informa și a-l înțelege.

Spirit profund religios, Paulescu a militat pentru viața în duhul și legea Evangheliei, singura care poate scăpa din imperiul patimilor, al degenerării morale și trupești. Revolta sa față de incompetența și orbirea clasei politice românești l-a dus la opinii adesea extreme, dar care îi aparțin în totalitate și ca atare trebuie respectate. Marele profesor Nicolae Paulescu și-a adus o contribuție hotărâtoare și în alte domenii ale medicinei, multe dintre descoperirile sale fiind însă ignorate (de exemplu operația asupra hipofizei se numește în orice dicționar *Procedeele Paulescu* - dar cine mai are timp să își aducă aminte?), recunoștința care i se cuvine fiind ocultată. Nicolae Paulescu s-a stins din viață în 1931, la vârsta de 62 de ani, scăpând de durerea de a cunoaște bolșevizarea României. Noi, cei de azi, trebuie să îi fim recunoscători și să ne ferim cu umilință creștină de condamnări conjuncturale, de judecăți care nu ne-ar face cinste.

Editura

SPITALUL

Domnilor, vă întrebați, poate, de ce v-am chemat în acest așezământ?

V-am chemat ca să vă fac câteva lecții clinice, - și v-am chemat aici, căci n-am avut unde în altă parte. Într-adevăr, pentru mine nu este loc în spitalele din București. Cei ce au reușit să intre în aceste spitale, au avut precauția să închidă ușa și chiar să o zăvorască cu regulamente, care fac ca nimeni să nu mai poată pătrunde acolo, - afară, bineînțeles, de dâșii și de ciracii lor.

Dar, mulți dintre D-voastră mă vor întreba: De ce vrei să ne faci niște lecții clinice? Nu ne sunt oare de ajuns lecțiile ce ni le fac profesorii de clinică?

Desigur că aceste lecții, primite de la profesorii D-voastră, sunt la rigoare suficiente; ele constituie un fel de clinică clasică, pe care orice medic e dator s-o cunoască.

Ceea ce vă aduc eu sunt ideile personale ale unui om de geniu care, nemulțumit cu rutina și cu obscuritățile clasicismului medical, a clădit medicinei, piatră cu piatră, un palat mareț, cu ferestre largi și luminoase, în care se vede clar.

Acest om este Lancereaux.

Și ca să știți cine este Lancereaux, e de ajuns să vă spun că omenirea n-a avut niciodată un medic mai mare ca dânsul.

Vă miră mult cuvintele mele!

Într-adevăr, acest nume nu l-ați întâlnit decât rareori în cărțile de medicină și aproape nimeni dintre profesori nu l-a pronunțat înaintea D-voastră.

Veți zice poate că admirația mea se explică prin împrejurarea că am fost crescut la școala acestui maestru. Dar pietatea elevului se află aici în fața datoriei profesorului, care trebuie să-și cântărească toate vorbele ce rostește și să probeze tot ceea ce afirmă.

Ei bine, Domnilor, repet sus și tare că medic ca Lancereaux n-a mai fost altul. Și această afirmație o voi demonstra, cu probe palpabile, în lecțiile viitoare.

Pentru moment, rețineți faptul că, nici înainte de Lancereaux, printre medicii celebri, ca Lannec, Trousseau, Rayer - nici în timpul său, printre cole-gii săi renumiți, ca Charcot, Potain, Boucharde - și nici printre medicii altor țări, ca Bright, Addison, Virchow, nu găsim pe nimeni care să-l egaleze, ca observator fără seamăn și ca spirit științific extraordinar.

El singur a înțeles importanța noțiunii de cauză și a pus medicina pe drumul unei adevărate științe.

Pot zice că Lancereaux a fost pentru medicină ceea ce Claude Bernard a fost pentru fiziologie, ceea ce Pasteur a fost pentru microbiologie.

Iată omul ale cărui idei vin să vi le împărtășesc.

Lancereaux, murind, mi-a lăsat mie greua povară de a duce la bun sfârșit o carte, de o importanță capitală, pe care n-a avut vremea s-o termine. În același timp, mi-a dat și sarcina morală să fac cunoscută lumii opera lui, care e imensă.

Dar, o asemenea moștenire e peste puterile mele. Aici, în București, mai ales, sunt ca într-un puț. Oricât voi strigă, nu mă va auzi nimeni.

Voi face și eu ce voi putea.

Din fericire vă am pe D-voastră, care sunteți în stare să vă pasionați, - după cum m-am pasionat și eu - pentru adevărul științific. Vom organiza astfel o falangă românească, ce va merge să arate Franței că cel mai mare dintre medicii lumii este fiul ei, - fiu oropsit, căci, din nenorocire, n-a fost înțeleș.

Am de gând să vă vorbesc anul acesta, mai întâi, despre afecțiunile rinichiului, - și pe urmă despre afecțiunile cordului și ale vaselor (artere/vene și limfatice), - subiecte asupra cărora Lancereaux a lăsat lucrări nepieritoare.

Dar, pentru a pricepe bine afecțiunile rinichiului, trebuie să încep prin a vă descrie niște sindroame ca albuminuria, ca uremia, - sindroame oarecum întinerite prin cercetări făcute în laboratorul meu... dacă adevărul mai are trebuință de întinerire.

Aceste sindroame vor face subiectul lecțiilor viitoare.

Pentru astăzi, dați-mi voie să vă întrețin, spunându-vă câteva cuvinte despre spiritul ce se cuvine să-i însușească pe medici, când se află în fața bolnavilor, într-un spital ca acesta în care ne aflăm.

Dar, ce este un medic?

Ce este un bolnav?

Ce este un spital?

I. Ce este un medic?

Un medic este un om care exercită medicina. Dar ce este medicina?

Medicina este o știință și, în același timp, o profesie.

1 - Ca știință, medicina studiază omul, - și-l studiază întreg, corp și suflet, din punctul de vedere morfologic, fiziologic și patologic.

Într-adevăr, medicina, după cum știți, studiază:

a) - forma corpului omenesc și a organelor ce-l constituie (anatomia), - structura intimă a acestor organe (histologia), - precum și evoluția și reproducția individului (embriologia, obstetrica);

b) - fenomenele vitale de nutriție și de relație (fiziologia);

c) - bolile generale și afecțiunile organelor, care tulbură fenomenele vitale de nutriție și de relație (nosologia și patologia).

Prin urmare, medicina studiază omul și, singură printre științe, are omul ca unic obiect al studiului ei.

Ce e mai mult, - medicina, fiind o știință cu aplicații practice, are meritul de a pleca numai de la fapte pozitive; ea nu urmează sisteme sau utopii, care fiind întocmite pe o cunoștință imperfectă a omului, nu servesc decât să inducă lumea în eroare.

Medicina cunoaște deci în mod real omul; ea ar trebui să fie principala bază a filozofiei.

2. - Ca profesie, medicina servește pe om:

a) - prin igienă, ce-l protejează de boli;

b) - prin terapie, ce-i alină durerile și caută să-l vindece sau, cel puțin să-i evite moartea.

Dar nu e numai atât.

Profesia unui medic îl obligă să se devoteze pentru cei ce suferă și, de multe ori chiar, să-și riște viața pentru a scăpa pe aceea a altora. În ce altă profesie se găsește abnegația absolută de sine, pe care medicina o impune celor ce o exercită?

Este evident deci că, dintre toate profesiile, medicina este cea mai binefăcătoare.

Dar, - în plus, - medicul, prin profesia sa, devine prietenul și chiar confidentul celor ce suferă, - bogați sau săraci, tineri sau bătrâni, - care-l ascultă și se supun orbește la prescripțiile lui.

Ori, cum un medic instruit cunoaște instinctele și prin urmare și patimile, îi este ușor ca, - prin grai și prin exemplu, - să poată să lumineze omenirea și să-i îndrumeze educația socială, care combate aceste patimi, - adică să răspândească principiile adevăratei morale științifice.

Astfel, părintele medicinei, Hipocrate, a avut dreptate să zică; „scopul final al medicinei nu este numai să vindece sau să prevină bolile, - ci încă să perfecționeze pe oameni și să-i facă mai fericiți, făcându-i mai buni”.

Medicul trebuie deci să fie, în acelaș timp, un savant care iubește din tot sufletul știința medicală, adică știința omului; să fie o ființă care se jertfește pentru alții, până la moarte și, în

sfârșit, să fie un învățător al omenirii sau mai bine zis, un apostol al moralei... și așa ar fi în realitate, dacă confrăți nedemni n-ar fi deschis tarabă în templul sacru al medicinei.

Acum înțelegeți înalta demnitate a profesiei medicale și respectul ce i se dă din toate părțile. „Cinstește pe medic” zice Biblia,...” căci ai trebuință de el”.

II Dar, ce este un bolnav?

Un bolnav este un individ în al cărui organism s-au produs, - sub influența unei cauze patogene, - tulburări ale funcțiilor vitale de nutriție sau de relație, tulburări care-i pot amenința existența.

Sunt bolnavi care, fiind săraci, nu pot să-și procure îngrijiri medicale, și din cauza bolii nu mai sunt în stare să-și agonisească nici măcar cele necesare pentru întreținerea vieții.

Astfel de bolnavi, - care ar pieri dacă ar fi părăsiți, - vin la spital.

În asemenea condiții se află, de pildă, un dulgher care, căzând de pe o schelă, și-a frânt o mână sau un picior, - un țăran care, lovit de pelagră, și-a pierdut mințile; - un orășean care, doborât de tifos, zace în neștire timp de trei săptămâni.

Dar, alături de lucrătorul căzut de pe schelă și victimă a muncii, - alături de țăranul și de orășeanul, victime de multe ori ale unei organizări sociale defectuoase, - veți întâlni la spital indivizi - și încă în mare număr - victimele propriilor lor patimi (adică ale instinctelor deviate de la adevăratul lor scop), - indivizi care inspiră scârbă și care par a nu fi demni de nici un interes.

Veți întâlni bunăoară pe bețivul care, nevrând să-și înfrâneze pofta de băutură, aruncă în ghiarele cârciumarului tot ce agonisește, până și hrana copiilor lui; - care înveninează viața unei nenorocite soții; - care-și dezonoare părinții; - care e rușinea familiei și plaga societății; - și care sfârșește în imbecilitate, dacă oftea, dreapta pedeapsă a unei asemenea sinucideri, nu a venit să scurteze o existență degradantă.

Veți găsi, de asemenea, pe desfrânatul care, nepricepând sau bătându-și joc de importanța instinctului genital, al cărui scop este reproducerea, - nu vede într-însul decât un mijloc de a-și procura gâdilături plăcute și abuzează de actele generării, până devine tabetic, sau contractează boli, pe care poporul le numește, cu drept cuvânt, rușinoase.

Să oprim aici această enumerație dezgustătoare.

Dar, în spital, veți mai descoperi și oameni de alte nații, ca unguri, greci, evrei... nații chiar dușmane nouă și care duc în contra noastră, unele, o luptă pe viață sau pe moarte.

Or, toți acești oameni, - buni sau răi, virtuoși sau vicioși, conaționali sau inamici, - primesc în spital aceleași îngrijiri, fără să se țină seamă de meritele sau de nemernicia lor.

Care este explicația acestui fapt?

N-am putea oare să-i distrugem pe acești bolnavi, sau cel puțin să ne scăpăm de cei vicioși, care sunt o povară pentru societate și de cei de altă nație, care sunt un pericol pentru neamul românesc?

În antichitate, pe timpul romanilor, sclavii bolnavi, care nu mai puteau servi stăpânilor, erau abandonați într-o insulă, unde mureau de foame.

De altminteri, chiar faimoasa lege, zisă naturală, a lui Darwin, lupta pentru trai, ne invită să nu-i cruțăm pe bolnavi - care trebuie să fie suprimați ca niște concurenți căzuți - căci în această luptă nu supraviețuiește decât cel tare, adică cel sănătos, pe când cei slabi, adică cei bolnavi, sunt condamnați să piară.

Homo, homini, lupus!

V-am arătat, însă, altădată, că această hidoasă lege nu există în natură, ci numai în mintea smintită a câtorva atei materialști.

Dar, îmi veți zice: oamenii, ca și animalele, au un sentiment instinctiv de compătimire, de milă, pentru semenii lor ce suferă.

Ei bine, acest sentiment, intens pentru membrii familiei, slăbește din ce în ce pentru membrii tribului și ai nației și ajunge să fie aproape nul pentru membrii omenirii - și atunci se numește filantropie.

În tot cazul, mila nu exista pentru vicioși și mai ales pentru dușmani, - prin urmare instinctul milă nu a putut prezida la alcătuirea spitalelor.

Atunci, care este cheia acestei enigme?

III. Ce este un spital?

Să lămurim și noțiunea de spital

Un spital este un așezământ, - fundat de o persoană sau de o asociație de persoane, - în care bolnavii săraci găsesc, gratis, îngrijirile medicale de care au nevoie, precum și tot ce le este necesar pentru întreținerea vieții, în timpul bolii lor.

Este evident că orice spital trebuie să aibă o clădire care să îndeplinească anumite condiții de dispoziție generală și interioară, de aerisire, de încălzit etc., - să posede un mobilier convenabil, să dispună de venituri suficiente pentru a putea face față, în mod larg, la toate necesitățile bolnavilor, să aibă un personal medical și infirmier instruit și devotat.

Dar de când există spitalele ?

Instituția spitalelor este de dată relativ recentă. Numeroase cercetări istorice și arheologice arată că în vechime n-au existat spitale.

Într-adevăr, iată ce zice în această privință, într-o lucrare bine documentată, un autor a cărei competență este incontestabilă.

„Nici un stabiliment public, destinat în mod special și unic bolnavilor, nu pare să fi existat în anticul Egipt”.

„De asemenea, nu se găsește nici o urmă de instituții ospitaliere la evrei... Bolnavii și infirmii se adunau sau erau transportați în piețele publice, lângă piscine, la răspântii sau sub portice, pentru a primi sfaturi de la trecători - care au suferit ei înșiși sau au văzut pe alții suferind de o asemenea boală”.

Aceleași lucruri se petreceau și la alte popoare vechi, bunăoară la Mezi, la Perși...”

„În India, spitalele erau cu totul necunoscute...”

„În China, nu numai că în secolele trecute n-au existat spitale, dar nu se găsesc încă nici astăzi”.

„Orașele Greciei posedau mai toate, sub numele de Geroniae, de Gerusiae, edificii publice unde bătrânii, care aduseseră servicii eminente patriei, erau întreținuți pe socoteala Statului. Cynosargul era locul unde erau adunați copii abandonati; iar Xenodochul, deschis tuturor străinilor, nu primea decât oameni sănătoși. Dar nicăieri nu este făcută vreo mențiune despre edificii destinate în mod special bolnavilor”.

„Până în primele secole ale erei creștine, romanii, ca și grecii, n-au avut spitale,,

Mai târziu, „atunci când religia lui Hristos veni să spună omului că o ființă omenească ce suferă este un frate ce trebuie alinat, - numai atunci, fu posibil să se creeze adevărate spitale”.

„Spitalele sunt o inspirație a carității creștine”.

Încă de pe la jumătatea secolului al III-lea și mai ales în secolul al IV-lea, începură, atât în Orient cât și în Occident, să se ridice azile unde erau adăpostiți și nutriți infirmii săraci.

Dar, primul spital pentru bolnavi a fost fondat la Roma, în anul 380 sau 381, de o pioasă femeie creștină, Fabiola, ale cărei fapte bune ne-au fost transmise prin scrierile Sfântului Ieronim.

Pe la aceeași epocă (anul 372), Sfântul Vasile, Episcopul Cesareei Cappadociei, zidi la porțile acestei cetăți un azil celebru unde se primeau și se îngrijeau bolnavii, „îndată ce ieși din cetate, - zice Sfântul Grigore din Nazianz, - vezi un oraș nou, care este sanctuarul pietății. Acolo boala, îndurată fără murmur, pare a fi o încercare binecuvântată; acolo caritatea strălucește în operele sale”.

Mai târziu, sub împăratul Justinian și sub urmașii săi, asemenea azile se înmulțiră în Orient, - și tocmai pe la sfârșitul secolului al VI-lea apărură spitale și în Occident. Mai întâi ca anexe ale bisericilor și mănăstirilor, apoi ca stabilimente de sine stătătoare. Din aceste fapte istorice rezultă că spitalele n-au existat în antichitate. Ele au apărut în primele secole ale erei creștine și sunt efectele carității. Dar ce este Caritatea?

Caritatea este un act voluntar, a cărui formulă a fost enunțată astfel de către Iisus Hristos: „Iar când va veni Fiul Omului întru Slava Sa... El va zice celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Părintelui Meu, de moșteniți Împărăția cea gătită vouă de la întemeierea lumii. Căci... bolnav am fost și M-ați îngrijit. Atunci vor răspunde Lui dreptii, zicând: Doamne... când Te-am văzut bolnav și am venit la Tine?

Și răspunzând Împăratul va zice lor: Adevăr zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut”.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu vrea ca iubirea, ce-I datorează oamenii să se reverse asupra bolnavilor săraci. Și, într-adevăr, acesta este singurul mijloc efectiv, de care dispun oamenii, ca să-și manifeste iubirea către Creatorul lumii, către Autorul vieții lor, - și să înalțe astfel această iubire până la Acela pe care nu-L pot atinge și care n-are trebuință, pentru El Însuși, de binefacerile lor... căci El este Binele infinit. Din această sentință au răsărit spitalele.

Fabiola, Sfântul Vasile, precum și împărații, prinții și oameni bogați, care au fondat spitale, n-au făcut decât să pună în practică preceptul carității creștine.

Originea ideii de spital fiindu-ne acum cunoscută, să ne întoarcem la întrebarea noastră : Care este spiritul ce trebuie să existe într-un spital?

Sunt unii medici de spital, cupizi și avari, care, - sacrificând totul pentru clientela lor particulară, - neglijează bolnavii care nu le pot plăti și fac, la spital, vizita în câteva minute, galopând pe dinaintea paturilor. Sunt alți medici de spital, orgolioși, cărora li se pare că spitalele sunt făcute pentru ei, și consideră pe bolnavi ca pe niște obiecte de studiu. Ei sunt mulțumiți când primesc un caz interesant, asupra căruia vor putea să facă o comunicare la o societate savantă sau să-și publice observația într-o gazetă medicală, - dar resping sau nu se ocupă de sărmanul bolnav, care nu prezintă decât un caz banal, ce nu poate fi exploatat în profitul gloriei lor. Din fericire, asemenea monștri sunt rari.

Mai sunt și medici de spital cărora, în lipsa unei educații creștine, li s-a atrofiat fibra idealului și au căzut în indiferență, devenind pur și simplu niște funcționari, adică un fel de trântori care, pentru o leafă cât mai grasă, fac cât pot mai puțin.

Acest soi de medici paraziți roiesc pretutindeni și constituie o adevărată plagă socială.

D-voastră să nu urmați aceste păcătoase exemple.

Când veți intra în vreun spital, dezbrăcați-vă de patimile de cupiditate și de orgoliu, lepădați și trândăvia și dați-vă cu totul bolnavilor, - cărora să le fiți recunoscători dacă, îngrijindu-i, vă vor permite să vă instruiți. Și dacă voiți să fiți perfecți, culegeți fructele ce se vor dezvolta din sămânța ce am semănat astăzi în sufletele D-voastră, tinere și generoase. Urmând preceptele carității, îngrijiți pe bolnavul mizerabil, - nu ca pe un om, nu ca pe un frate ce suferă - ci ca pe însuși Dumnezeu. Acesta este spiritul ce trebuie să domnească într-un spital.

LEGISLAȚII RELIGIOASE

(Urmare)

După legislația creștină, au venit alte două legislații religioase, - Coranul musulmanilor și Talmudul ovreilor, - legislații care sunt potrivnice moralei lui Hristos și care au pretenția să lecuiască relele omenirii. Să examinăm deci, ce prescriu aceste coduri de legi împotriva patimilor de proprietate și de dominație. Vom începe prin Coran.

CORANUL

Pe la sfârșitul secolului al VI-lea, după Hristos, apără în Arabia un legislator, numit Mahomet, care, - pretinzând că se sprijină pe Biblie (din care cunoștea imperfect anumite părți) și pe Evanghelia (pe care o ignora aproape cu totul), - dădu arabilor o legislație religioasă, „Coranul” sau „Alcoranul”, legislație pe care pe urmă, voi s-o întindă asupra întregii omeniri.

Acest „Alcoran” ar fi fost destinat să înlocuiască cu folos legislațiile ovreiască și creștinească. „Cu voia lui Dumnezeu, îngerul Gabriel ți-a inspirat Alcoranul, care confirmă vechile scripturi (Biblia și Evanghelia) și care conduce pe cei buni pe calea mântuirii”.

Astăzi, după 12 veacuri de existență, legea lui Mahomet este urmată de peste două sute de milioane de oameni, - adică de o bună parte din Europa, de o treime din Asia și de jumătate din Africa.

Se înțelege ușor importanța enormă ce o prezintă pentru noi această legislație.

Să studiem deci Alcoranul, - din punctul nostru de vedere biologic, - și să-i punem în evidență prescripțiile, în ceea ce privește patimile de proprietate și de dominație.

I. - Patima de proprietate

a) - În nație. - Încă de la începutul carierei sale, Mahomet, în capul unei bande de arabi care îi sunt credincioși, săvârși mai multe expediții armate (în număr de 27) și, după nouă ani de lupte sângeroase, puse mâna pe Meca.

În acest timp, el duce o viață de adevărat bandit, înfocat la jaf și lacom la împărțirea prăzilor.

„Dumnezeu vă poruncește să dați Profetului o parte din prada ce o veți lua de la dușmani, - atât din cai și din cămile, cât și din celelalte lucruri jefuite”.

Califii, urmașii lui Mahomet, îl luară ca exemplu și organizară o putere militară, care nu avea altă țintă decât cucerirea.

De la Meca, secta se întinse asupra Arabiei întregi, - și pe urmă năvăli, de jur împrejur, în țări din ce în ce mai depărtate, cu tendința de a se face stăpână pe toată suprafața pământului.

Islamismul propagându-se numai prin arme, e lesne de înțeles că, în aceste condiții, teritoriile națiilor, cu care musulmanii veneau în contact, deveneau o pradă râvnită și cădeau în mâinile lor, în urma unui război nenorocit.

Astfel s-a întâmplat cu nenumărate țări, începând cu Persia, trecând prin Peninsula Balcanică și prin Africa de Nord și ajungând până în Spania.

Jaful era atunci un obicei, ba, ceva mai mult, sultanii și pașalele lor, sugeau, peste tot, ca strigoii, sângele popoarelor creștine învinse, pe care le administrau.

Pretutindeni, arabii și mai cu seamă turcii, au sărăcit astfel, până la cea mai neagră mizerie, țările care, ca a noastră, au avut nenorocirea să le cadă în gheare.

b) - În trib și în familie, dreptul de proprietate este absolut și exclusiv. Mahomet interzice fraudă sau înșelăciunea.

„Cântăriți cu cântare drepte, măsuțați cu măsuri bune și nu rețineți nimic de la aproapele vostru”.

„Nu corupeți pe judecători prin daruri și plocoane pentru ca să mâncați, cu răutate, averea altuia”.

El condamnă zgârcenia:

„Să nu credeți că cei ce sunt prea economi și zgârciți... fac bine; din contra, ei fac foarte rău. Ceea ce pun deoparte, fără motiv, îi va sugruma în ziua judecării”.

El dezaprobă și cămătăria:

„Cămătarii au zis că comerțul este asemenea cu camăta. Dumnezeu permite comerțul, însă oprește cămătăria.

El recomandă o oarecare binefacere către săraci:

„Fiți binefăcători către săraci, care s-au strâmtorat pentru ca să servească pe Dumnezeu și care nu mai pot să lucreze”.

„Veți ajuta, din ceea ce aveți, pe tatăl și pe mama voastră, pe aliații voștri, pe orfani, pe săraci și pe călători”.

Într-adevăr, musulmanii, în general, au păstrat o anumită cinste în afaceri și chiar o oarecare dărnicie față de săraci.

Dar toate acestea nu sunt adevărate decât în ceea ce privește relațiile arabilor între ei.

Cât despre străini și mai ales despre creștini, - mahomedanii îi tratează ca pe niște robi, ca pe niște oameni lipsiți de dreptul de proprietate.

II. - Patima de dominație

a) - în familie, autoritatea tatălui e absolută. El are dreptul de viață și de moarte asupra femeilor și asupra copiilor.

Totuși, Mahomet ușurează oarecum rigoarea acestui drept, relativ la copii.

„Nu vă omorâți copiii de frica sărăciei;... uciderea copiilor este un mare păcat”.

Cât despre femei, falsul prooroc le încătușează cu lanțul ignominiei, prin instituția poligamiei, flagel înjositor care dezorganizează familia și care e fructul unirii patimii genitale cu patima de dominație, - ceea ce a făcut să se zică, cu drept cuvânt, că islamul este „religia trufiei și a desfrâului.

Mahomet autorizează pe adepții lui să aibă până la patru neveste; - el însuși a avut, la un oarecare moment, până la cincisprezece soții legitime. Dar, le dă voie să aibă în plus un număr nedeterminat de concubine (sute sau mii, ca unii sultani), luate chiar dintre roabe.

„Însurați-vă cu femeile care vă plac: două, trei sau patru; - dacă vă e teamă că nu le puteți întreține pe toate, nu luați decât una.

Puteți, de asemenea, să vă căsătoriți cu roabele pe care le-ați dobândit.

Femeia este considerată, de musulmani, fie ca o vită condamnată la o sclavie mârșavă, fie ca un instrument de plăcere, destinat să sature dorințele bestiale ale masculilor, putreziți de vicii.

„Dintre femeile tale, vei păstra pe cele ce-ți convin; te vei despărți de cele ce te plictisesc și te vei culca cu cele ce-ți plac”.

Fondatorul islamului, dă astfel voie credincioșilor săi să divorțeze de câte ori vor voi. Dar adaugă, ca să polească pilula:

„Divorțul, întâia și a doua oară, trebuie să se facă cu blândețe, politețe și binefaceri”.

Și acest legislator nu ține nici o socoteală de faptul că, de pe urma poligamiei, femeile sunt groaznic chinuite de gelozie, trebuind ca, mai multe, să-și împartă iubirea unui singur om.

Pentru a lupta contra revoltei trebuințelor genitale, în veci nesățurate, ale acestor nenorocite femei, credincioșii lui Mahomet le ascund în închisori fără de ferestre ce dau în stradă, adevărate morminte pentru vii - sau le acoperă cu vâluri groase, care nu lasă să se vadă decât ochii.

Dar, pentru a putea ține în frâu o asemenea turmă de femele, în plină perioadă de rut, monștrii musulmani nascociră să recurgă la masculii... fără nevoi sexuale, adică lipsiți de organe genitale. Scopiră deci, cu forța, robi străini, îi făcură eunuci și îi întrebuițară ca păzitori de harem.

Astfel, pentru a garanta continența cadânelor și a asigura posesia lor, - exclusiv rezervată stăpânului, - au mers până să mutileze ființe omenești, lipsindu-le pentru totdeauna de capacitatea de a crea o familie.

b) - în nația arabă, puterea e absolută, pentru că a fost considerată, de Mahomet, ca provenind de la Dumnezeu.

„Acela care se supune profetului, apostolul lui Dumnezeu, se supune lui Dumnezeu”.

Astfel, a fost ușor să se transforme instinctul de dominație într-o patimă neînfrânată, - adică să se schimbe în despotism și într-o tiranie feroce, care domnește până azi în toate țările musulmane.

Această stare de plâns este agravată și prin faptul că Mahomet contopește întruna, amândouă autoritățile, civilă și religioasă și vrea ca șeful statului să fie și mare preot. Și, în adevăr, până astăzi, califii și sultanii sunt, în același timp, regi și pontifi. Cu alte cuvinte, celui ce exercită dominația, i se dă ca misie să se opună la dezvoltarea patimei de dominație, în el însuși, - ceea ce în practică este foarte greu, dacă nu imposibil, de realizat.

Acest fapt este un semn indiscutabil că Mahomet a stabilit o simplă instituție națională, - iar nu, după cum pretindea el, o religie universală.

Puterea fiind absolută, sultanul are dreptul de viață și de moarte asupra tuturor supușilor săi. El uzează și abuzează într-atâta, de această teribilă prerogativă că, în zilele noastre, Abdul Hamid a comis, nepedepsit de nimeni, un măcel omenesc îngrozitor asupra supușilor săi armeni, - măcel cum nu s-a mai văzut în lume de la marea revoluție franceză,... asemenea masacre neputând fi decât efectele izbucnirii patimilor de dominație și de proprietate.

Dar, ceea ce este și mai grav, Mahomet transmite tuturor musulmanilor această putere de viață și de moarte asupra ghiaurilor.

„Ucideți pe necredincioși, unde îi veți întâlni; luați-i robi și observați pe unde trec, pentru ca să le întindeți curse”.

„Omorâți pe cei răi, pentru ca să înlăturați răscoala și ca să nu existe în lume altă lege, decât legea lui Dumnezeu”.

Mahomet promite chiar recompense eterne celor ce mor în război.

„Dacă sunteți uciși, luptând pentru credință, veți fi adunați înaintea divinei Majestăți ca să fiți răsplătiți”.

Prima consecință a acestei stări de lucruri, a fost niște războaie teribile, - adevărate războaie de exterminare, care pustiesc țările prin măcelărirea locuitorilor și prin incendierea locuințelor, - războaie nimicitoare, de care e plină istoria musulmanilor, precum și cea a popoarelor cu care ei au venit în contact.

Națiuni, odinioară înfloritoare, din Asia Occidentală și din Africa de Nord, sunt acum moarte, de pe urma acestor cataclisme, iar civilizațiile lor, atât de înaintate în timpul romanilor, sunt pierdute pentru vecie.

Cele din Peninsula Balcanică, sugrumate de jugul islamului, intraseră în agonie. Dar, de când acest monstru tiranic a intrat în descompunere, multe popoare (românii, grecii, sârbii, bulgarii) care au putut să scape cu viață, renăscură din cenușa lor, și luară repede, în câțiva ani, un avânt de viață și de cultură.

Peste tot în drumul său, mahomedanismul a semănat, - împreună cu devastarea, - inerția, somnul sau moartea.

Însă, pseudo-profetul nu s-a mulțumit cu ruinele ce grămădea în trecerea sa.

După un război, învingii, care nu erau uciși, erau luați ca robi.

Robia este într-adevăr o altă plagă, poate cea mai hidoasă, răspândită de această îngrozitoare calamitate, ce este islamismul. Ea este produsul cel mai curat al trufiei omenești, adică al patimei de dominație, împinsă la cea din urmă expresie.

Istoria românească va păstra cu sfințenie amintirea a mii de tinere fete, adevărate fecioare-martire, răpite familiilor îndurerate, pentru ca să umple haremurile și lupanarele islamului.

Ea nu va uita nici miile de băiețași, munteni și moldoveni, pe care musulmanii îi duceau în sclavie la Stambul, ca să îi scopească și să îi introducă astfel în corpul ienicerilor.

O asemenea pretenție, pe care turcii voiau chiar s-o introducă într-un tratat, îl revoltă pe voievodul Vlad-Țepeș și îl hotărî să ia armele, făcând astfel ca țara să îndure toate grozăviile unui război înfiorător.

De altfel se știe că și în zilele noastre, toți suveranii musulmani din Africa practică pe o scară întinsă comerțul cu robi; - se mai știe că toți negustorii de sclavi sunt mahomedani, - și că, în sfârșit, judecătorii, care judecă după Coran, nu fac nimic pentru a împiedica acest târg infam. O altă buruiănă otrăvitoare, ce crește pe această putreziciune morală, este legea Talionului, pe care Mahomet o adoptă după Moise, - dar agravând-o.

„Am poruncit Talionul: om pentru om, ochi pentru ochi, nas pentru nas, ureche pentru ureche, dinte pentru dinte, rană pentru rană; cel ce va păzi această lege, va face bine.

„Talionul vă este prescris și la omoruri: liber pentru liber, sclav pentru sclav, femeie pentru femeie.

Legea Talionului se aplică chiar la insulte:

„Insultați pe cei ce vă vor insulta,... în același fel cum ei v-au insultat”.

Și când te gândești că Hristos ne sfătuiește să iertăm ofensele „nu până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori, câte șapte ori”!

În plus Mahomet face din răzbunare o datorie, pe care o impune credincioșilor săi ca un ordin sacru:

„Omorâți mai ales pe cei... ce și-au dat silința ca să alunge pe profet din Meca”.

Dar Mahomet nu întrerupe nici aici faptele sale mârșave.

Printr-o nerușinată minciună el s-a dat ca prooroc și, încă mai mult, ca cel din urmă și cel mai mare dintre trimișii lui Dumnezeu; - pe când, în realitate, el a fost nu un adevărat fondator de religie, ci un aventurier preocupat, înainte de toate, să stabilească o împărăție.

„Aduceți-vă aminte că Isus a zis fiilor lui Israel: „Eu sunt trimisul lui Dumnezeu: El m-a însărcinat să confirm Vechiul Testament și să vă anunț că, după mine, va veni un profet ce se va chema Mahomet”.

Acest înșelător a susținut mai întâi că Mozaismul și Creștinismul, - de care se servise pentru a redacta Coranul, - nu sunt decât niște criminale alterări ale învățăturii sale, care singură este eternă.

Mai târziu, văzând cum Creștinismul devine universal, își închipui că și doctrina sa din Alcoran ar putea ajunge să fie universală, înlăturând pe cea a Evangheliei, - și se gândi să întindă Islamismul, prin arme, peste tot pământul.

Dar pentru ca să poți pretinde că ai fondat o religie universală, trebuie ca mai întâi s-o zidești pe adevăr și nu să recurgi la minciună. Mai mult, trebuie să o dezbraci de orice legătură care ar face-o să atârne de un anumit Stat național.

Or, aceste condiții n-au fost împlinite de către Mahomedanism, - precum nici de Judaism, - căci ambele religii sunt bazate pe minciuni și, în plus, constituie, una, codul nației arabe, cealaltă, codul nației jidovești.

Într-adevăr, nici ovreii nu pot să conceapă decât un judaism universal, - adică o curată contradicție, un particularism general, cum zice istoricul Moehler, - iar Mesia lor, așteptat cu nerăbdare, n-ar fi decât un fel de Mahomet, ieșit din neamul lor.

III. - Legea iubirii

În Coran, - care pretinde că înlocuiește Evanghelia, - nu se găsește, nicăieri, ceva care să se apropie de Caritatea creștină, sau cel puțin, să semene cu niște urme de simpatie către alte popoare, decât arabii.

Din contra, după Islam, omenirea se împarte în musulmani și necredincioși. Or, împotriva acestora din urmă, - care sunt numiți cu dispreț „ghiauri” și câini cu față de om, - orice mahomedan nutrește o ură oarbă, pe care n-o satură, de cele mai multe ori, decât prin iatagan.

*

* *

În rezumat

a) - Coranul, - în loc să combată patima de proprietate, - a favorizat jafurile și le-a adăugat incendiul devastator, care a acoperit cu ruine țări întregi.

b) - Coranul, - în loc să lupte împotriva patimei de dominație, - a stabilit o tiranie cumplită, din care au rezultat războaie pustiitoare și o sclavie oribilă. Dacă adăugăm la aceasta, legea Talionului și poligamia, cu corolarul său, demasculația păzitorilor seraiurilor, vom avea un tablou care ne va da o idee despre principalele ciuperci veninoase crescute pe gunoiul moral al islamismului.

c) - Coranul, - ca și Talmudul, - se reazemă pe minciună.

d) - Coranul a înlocuit caritatea printr-o ură crudă și sângeroasă, care nu se întâlnește decât la jidovi.

Într-adevăr, cele două ramuri, arabă și ovreiască, sunt, și una și alta, foarte lacome de sânge omenesc.

Dar, dacă mahomedanii, care posedă o oarecare bravură seamănă cu niște tigri sălbatici, - ovreii, care nu se manifestă decât prin lașitate, aduc mai mult cu ploșnițele sau cu... păduchii vâscoși și lipicioși, - după cum se exprimă Drumont.

TALMUDUL

Pe vremea lui Iisus Hristos, secta fariseilor răspândea, printre ovrei, oarecare învățături explicative asupra Bibliei.

Pentru ca să împiedice pierderea acestor doctrine, zise tradiționale, un haham, numit Iuda Ha-Kadoș (sfântul) a scris, către sfârșitul veacului al II-lea, o carte intitulată Mișna.

Mai târziu, Mișna s-a mărit cu diverse comentarii, care au format Ghemara.

Aceste comentarii, - împreună cu Mișna care le servește de text, - constituie Talmudul.

Sunt două Talmuduri: unul, numit Talmudul din Ierusalim (Talmud Jerușalmi), care a fost scris în Palestina, probabil în Tiberiada, pe la anul 380 după Hristos; și celălalt, numit Talmudul din Babilon (Talmud Babli) care a fost redactat în Babilonia și isprăvit către sfârșitul secolului VI.

Dar, Talmudul din Babilon a fost, mai târziu, amplificat prin comentarii, făcute de hahamii din Evul Mediu.

Așa, Moise Maimonide, rabin din secolul al XII-lea, a scris un extract din Talmud și a numit lucrarea sa, Iad Hacazaca (mână tare).

Rachi, haham din Troyes și, în urma lui, mai mulți rabini francezi, din veacurile al XII-lea și al XIII-lea, - au redactat niște glose talmudice, numite Tosafot (adițiuni), de unde se trage și numele de Tosafiști, sub care sunt cunoscuți.

Iosef Karo, haham spaniol, din secolul al XVI-lea, care a locuit câțeva vreme la Nicopol și la Constantinopol, a publicat în 1567, Șulhan-Aruk (masă pusă), în care „toate legile religioase și civile ale iudeilor sunt clasate în ordinea subiectelor”. Acest fel de Cod talmudic se adresează tuturor ovreilor.

Josef Karo, după ce a analizat și rezumat opiniile emise de toți predecesorii săi, ne dădu Șulhan-Aruk: care fu adoptat de totalitatea israeliților, drept cod de religie.

Astăzi, acest cod formează și o carte didactică pentru toate școlile ovreiești din lumea întreagă.

Bartolucci, unul din oamenii cei mai adânc cunoscători ai afacerilor ebraice, fixează, - în Bibliotheca Rabbinica, - terminarea definitivă a Talmudului, la sfârșitul secolului al XVI-lea”.

Pentru ca să știm ce este Talmudul, ne-am procurat Talmudul din Ierusalim, care a fost tradus în franțuzește de Moise Schwab.

L-am citit cu atenție și n-am găsit într-însul decât niște interminabile discuții, de cele mai multe ori copilărești și ridicole, cu chițibușuri meschine, azvârlite, cum zice un autor ovrei, într-o „sălbatică neorânduială”.

Dar Talmudul de care se servesc jidovii, este Talmudul din Babilon.

Într-adevăr. „Talmudul babilonic... fu primit de întregul Israel”.

„Talmudul din Babilon,... a fost singurul adoptat de Sinagogă, pe când Talmudul din Ierusalim... a fost neglijat de doctorii și de copiii Evului Mediu”.

Or, Talmudul din Babilon, în edițiile vechi, - de exemplu, în cea din Veneția, din 1520 și în cea din Amsterdam, din 1600, - conține numeroase pasaje care se refera la patimile de proprietate și de dominație.

În edițiile mai recente, aceste pasaje, - care sunt pline de ură împotriva a tot ce nu e jidov, - au fost înlocuite prin cercuri sau prin linii în alb. Într-adevăr, un Sinod ovreiesc ținut în Polonia în 1631, a prescris ca în viitor, asemenea pasaje să nu mai fie imprimate, ci să fie spuse prin grai în școli.

Dar aceste pasaje au fost traduse, de mai multe ori, fie de hahamii convertiți la creștinism, fie de orientaliști sau de profesori de limba ebraică, ne-ovrei, - ca bunăoară de Wagenseii, de Danz, de Eisenmenger și mai de curând de Dr. August Rohling, profesor la Universitatea din Praga.

Vom împrumuta lucrării acestui din urmă savant pasajele talmudice care ne interesează, - pentru ca să le supunem criticii biologice.

Jidanii au căutat, întotdeauna, să ascundă secretele criminale ale legislației lor.

De câte ori a vrut cineva să tragă vălul care acoperă mârșăvia Talmudului, a dezlănțuit imediat ura cea mai cumplită a jidovilor, care au tăgăduit exactitatea traducerii și au încercat, prin toate mijloacele posibile, să se răzbune împotriva traducătorului.

Astfel, când în 1700, orientalistul Eisenmenger, după un studiu de 20 de ani, publică traducerea unei părți din Talmud, în cartea sa *Iudaismul descoperit*, jidovimea scoase un răget de turbare.

Ovreeii încercară mai întâi să confişte această carte. Dar, neputând, ei oferiră autorului 10.000 de taleri, pentru ca să-și retragă scrierea.

Frederic I, regele Prusiei, căruia se adresară în urmă hahamii, - calomniind pe Eisenmenger și acuzându-l că este un falsificator, - însărcină Universitățile din Giessen, din Heidelberg și din Mainz, să caute dacă, într-adevăr, erau pasaje rău citate sau falsificate, în lucrarea acestui savant.

Însă traducerea lui Eisenmenger și citatele lui au fost în unanimitate declarate autentice, și hahamii, - nemaiputând să mintă în fața a trei Universități, - au fost siliți să le confirme în mod solemn.

Dar asupra nici unuia dintre traducătorii Talmudului, jidănimia nu s-a îndârjit cu atâta furie ca asupra celebrului orientalist Rohling. Toată haita presei ovreiești s-a năpustit asupra lui, numindu-l: bârfitorul nevinovaților, apostolul obscurantismului și amenințându-l cu nimicirea morală.

Totuși Rohling nu s-a lăsat intimidat și sfârșește astfel prefața ediției a 4-a a lucrării sale: „Pentru ca să știe Iuda că nu tratăm cu ușurință cărțile sale „sfinte”, ne obligăm bucuros să-i plătim suma de 1.000 de taleri, dacă Societatea orientală germană va judeca, citatele noastre ca invenții sau ca falsități”.

O scenă identică s-a petrecut când cu publicarea unei traduceri a Șulhan-Aruk-ului.

În 1883, a apărut o carte: *Judenspiegel im Lichte der Wahrheit* (Oglinda ovreiiului la lumina adevărului), - al cărei autor s-a ascuns sub pseudonimul Dr. Justus, - și care conține o sută de legi traduse din Șulhan-Aruk.

Jidovii, înfuriați, acuzară pe un redactor al „Mercurului Westfaliei”, care fu târât în fața tribunalelor, ca plastograf.

La proces, profesorul Dr. Ecker fu chemat ca expert și fu silit să examineze amănunțit cele o sută de legi din *Judenspiegel*.

În concluzia sa, savantul orientalist numește aceste legi infame” și raportul său a avut, ca urmare, achitarea acuzatului.

Înainte de a întreprinde studiul critic al prescripțiilor talmudice, să ne întrebăm ce valoare are, pentru ovrei, Talmudul Babilonului;

Hahamii prezintă acest Talmud ca fiind o carte sfântă, emanată din inspirația divină, și mai importanta chiar decât Biblia.

Și, într-adevăr, citim în Talmud:

„Biblia se aseamănă cu apa; Mișna cu vinul; iar Ghemara cu vinul care are o aromă parfumată”.

„Cel ce citește Biblia, fără Mișna și Ghemara, este ca și cum n-ar avea Dumnezeu.

„Păcatele contra Talmudului sunt mai grave ca păcatele contra Bibliiei”.

„Cel ce disprețuiește cuvintele hahamilor merită moarte”.

„Marele rabin Menachem zice că însuși Dumnezeu consultă pe hahamii de pe Pământ, dacă se întâmplă, în cer, vreo neînțelegere asupra legilor”.

„Cuvintele hahamilor sunt cuvintele Dumnezeului viu”.

Maimonide vorbește despre Talmud în chipul următor:

„Tot ce conține Ghemara din Babilon este obligator pentru orice ovrei,... căci cuprinsul Ghemarei a fost, în întregime, aprobat de tot Israelul”.

Același haham adaugă:

„Cei ce calcă învățăturile Scribilor, trebuie să fie mai aspru pedepsiți ca cei ce violează legea lui Moise. Călcătorul legii lui Moise poate fi iertat, însă violatorul preceptelor hahamilor, trebuie să fie pedepsit cu moartea...

Primul venit dintre credincioși trebuie să omoare pe ovreiu care tăgăduiește tradiția Rabinilor... Nici martori, nici dojeni prealabile, nici judecători nu sunt trebuincioși. Cine îndeplinește această execuție are meritul unei fapte bune”.

Iată, de altfel, ce zic despre Talmud ovreii de azi:

„Cu cât Creștinismul, întinzându-se, deschise largul său sân, națiilor păgâne, - cu atât Judaismul trebui să se închidă în el însuși, să se strângă cu o grijă gelosă și să înmulțească practicile și observările din fiecare zi, din fiecare ceas.

Astfel se sapă mai adânc prăpastia care despărțea Judaismul de Creștinism și de păgâni... Atunci se văzu acest fenomen straniu și unic în istorie, adică un popor, risipit în cele patru colțuri ale lumii, dar totuși rămânând unul, - o nație fără patrie, dar fiind pururea vie. O carte săvârși aceasta minune, - Talmudul”.

Judaismul își are expresia în Talmud de care nu este depărtat ca inspirație sau împruținat ca un ecou, - fiind exact locașul unde s-a încarnat, unde a luat formă, pentru a intra, din abstracție, în domeniul lucrurilor reale.

Studiul Judaismului este acel al Talmudului, - precum studiul Talmudului este acel al Judaismului.

A vrea să explici pe unul, fără să explici pe celalalt, este o tentativă himerică. Sunt două lucruri nedespărțite, sau mai bine zis, un singur și același lucru”.

„Talmudul fu primit, încă de la apariția sa, ca expresia adevărată și sinceră a legii tradiționale. Numeroase școli, în care Talmudul fu obiectul studiului celui mai respectuos, se iviră deodată în Orient și în Occident. Opera, răsărită pe malul Eufratului, fu într-o clipă în mâinile ovreilor care locuiau pe malurile Rinului, ale Dunărei și ale Vistulei”.

„Studiul zilnic al Talmudului, la ovrei, începea de la zece ani, pentru a se sfârși cu viața”.

„Cei ce se măgulesc, ca prin ajutorul Bibliei să cunoască religia noastră, sunt într-o desăvârșită greșală... Cărțile talmudice sunt acelea care regulează viața religioasă a ovreului, de la prima aspirație, până la ultimul suspin”.

Iată acum ce zice, despre Talmud, un alt jidov, - haham convertit la creștinism:

„Talmudul este codul complet, civil și religios, al Sinagogei... El este codul care regulează, până în momentul de față, purtarea ovreilor... și pentru care ei profesază un respect religios, ce merge până la fanatism”.

Prin urmare, Talmudul are o valoare enormă pentru ovrei. El este, - după propria lor mărturisire, - creatorul Judaismului de astăzi, el este codul ce regulează, până în momentul de față, conduita poporului lui Israel.

Se înțelege deci ușor, ce însemnătate prezintă, din punctul nostru de vedere, aceasta a doua legislație, ovreiască.

Prin urmare, vom căuta ce prescrie Talmudul în ceea ce privește patimile de proprietate și de dominație.

I. - Patima de proprietate

Talmudul hărăzește numai jidovilor întreg pământul, cu toate bunurile din lume.

„Dumnezeu a măsurat pământul și a dat ovreilor pe goimi (adică pe cei ce nu sunt ovrei) cu toate avuturile lor”.

„Dumnezeu a dat iudeilor putere asupra averii și a vieții tuturor popoarelor.

Israel este ca stăpâna casei, căreia bărbatul îi aduce bani. Într-adevăr, fără să îndure greutatea muncii, el trebuie să primească bani de la toate popoarele din lume”.

„Când va veni Mesia, ovreii se vor îmbogăți enorm, pentru că toate tezaurele popoarelor vor trece în mâinile lor”.

În consecință, Talmudul dă jidovilor dreptul de a fura pe goimi.

„Este permis să despoi pe un goi”

După Maimonide, preceptul biblic „să nu furi” înseamnă „să nu furi pe nici un om, adică pe nici un ovrei” - goimii nefiind oameni.

De altfel, când un jidan fură pe un goi, el nu face decât să-și reia avutul său.

După Talmud, „proprietatea unui ne-ovrei e ca un lucru părăsit, ca un deșert, ca nisipul mării: adevăratul proprietar legitim este ovreiu, care o ia cel dintâi”.

După rabinul Solomon Iarchi, sau Rachi, „averile goimilor sunt ca niște lucruri fără stăpân, și aparțin primului jidan care le ocupă”.

De asemenea, Talmudul interzice ovreului să dea înapoi goiului un lucru, pe care acesta l-a pierdut.

„Este oprit să dai goiului un lucru pe care dânsul la pierdut. Cel ce dă unui goi obiectul pierdut, nu va găsi iertare înaintea lui Dumnezeu”.

„Tot ovreiu, care a găsit vreun lucru, trebuie să-l restituie stăpânului. Această prescripție se aplică numai în cazul când e vorba de un iudeu care a pierdut ceva. Dacă lucrul este al unui Akum, ovreiu care l-a găsit nu este obligat să i-l mai dea; ba, ce e mai mult, este un păcat mare să restitui ceva unui Akum.

Se face o excepție când se restituie obiectul pierdut, pentru ca neovreii să zică : Ovreii sunt oameni de treabă”.

Dar, pentru că e vorba să îți reieci avutul, toate mijloacele sunt bune; - astfel, Talmudul, în afară de furt și de tănuirea lucrurilor găsite, mai recomandă jidanilor cămătăria, fraudă și chiar jurământul fals.

1. - Cămătăria

„Este oprit să împrumuți pe goimi, fără camătă”.

„Dumnezeu a poruncit să practici cămătăria față de un goi și să nu-i împrumuți bani, decât numai dacă consimte să plătească dobândă; - astfel ca, în loc să-l ajuți, săi faci pagubă, chiar când îți este trebuincios.... însă, față de un Israelit, asemenea procedare nu este permisă”.

„Este permis să împrumuți, cu camătă, pe un Akum pentru că este o faptă plăcută lui Dumnezeu să iei dobândă nedreaptă de la un Akum”.

2. - Frauda

„Este permis să înșelați pe un goi și să luați camătă de la dânsul; dar dacă vindeți ceva aproapelui vostru (jidovului) sau dacă cumpărați ceva de la ei (de la jidovi) vă este oprit să-i înșelați”.

După Talmud, ovreiu poate să înșele pe un goi, pentru că, dacă este scris „să nu faci pagubă aproapelui tău”, - nu este scris „să nu faci pagubă unui goi”.

„Este sever oprit iudeului să înșele pe aproapele său (adică pe un alt iudeu)... Cel ce a înșelat trebuie să dea îndărăt. Dar această prescripție nu privește decât afacerile dintre jidovi. Într-adevăr, este permis unui ovrei să înșele pe un Akum și, în acest caz, îi este oprit să-i restituie ce a furat pentru că este spus în Sfânta Scriptură: Nu înșela pe fratele tău, - iar ne-ovreii nu sunt frații noștri, ci sunt mai rău decât câinii”.

„Când un evreu ține în gheare pe un Akum, alți evrei pot și ei să împrumute cu bani pe acest Akum și să-l înșele, până ca ne-evreul să-și piardă toată averea. Într-adevăr banii unui Akum sunt bani fără posesor și oricine se poate face stăpân pe ei.

„Dacă un jidov are vreo afacere de bani cu un Akum și vine un alt jidov de înșală și el pe același Akun fie prin măsuri false, fie prin socoteli frauduroase, - atunci cei doi jidovi trebuie să-și împartă profitul ce le-a dat Dumnezeu”.

„Dacă vreun ovrei are, în țara sa, un proces cu un goi, veți face astfel ca ovreiu să câștige, - și veți zice ne-ovreiului: Așa vrea legea noastră.

Dacă ovreiu se găsește într-o țară străină și dacă legile îi vor fi favorabile, veți judeca, bineînțeles, în folosul fratelui vostru și veți zice goiului: Așa vrea legea voastră. Dar, dacă ovreii nu sunt stăpâni pe țară și dacă legile sunt priincioase goiului, trebuie să recurgi la intrigi (la coruperea judecătorilor) pentru ca ovreiu să poată câștiga procesul”

3. - Jurământul fals

Talmudul sfătuiește pe jidani să jure, când sunt forțați, - dar cu o restricție mintală, care anulează acest jurământ.

„Rabi Akiba a jurat, dar s-a gândit, în sufletul său, că acest jurământ nu era valabil”
Dacă un rege cere unui ovrei să mărturisească, - cu jurământ, - că un alt ovrei a dezonorat o goia, - crimă, ce merită pedeapsa cu moartea, acest jurământ, fiind silit, trebuie să fie nimic în gând”.

Totuși e indispensabil ca jurământul să fie anulat fără ca goiul să bage de seamă, - căci altfel religia talmudică ar fi desconsiderată.

De altfel, jidovii, pot fi ușor dezlegați, chiar de jurămintele cele mai sfinte.

„De câte ori luați trei oameni și îi constituiți în Tribunal asupra lui Israel, ei au aceeași autoritate ca tribunalul lui Moise”.

Așadar, - adaugă Drach, rabin convertit - „trei ovrei oarecare, - pe care un alt ovrei îi ridică la rangul de judecători - au deplină putere în ochii Sinagogei, ca să-l dezlege de jurăminte și să-i anuleze făgăduielile și angajamentele, atât pentru trecut, cât și pentru viitor... Acest tribunal declară, fără altă formă de proces, orice promisiune și orice jurământ, ca nule, de nul efect și neavenite”.

Dar, ce e mai mult, la sărbătoarea Reconcilierii (Iom Kipur), jidanii de azi recită, în mod solemn, la Sinagogă, rugăciunea Kol Nidre, al cărei conținut, iată-l:

„Toate promisiunile... și toate jurămintele ce le vom face, și le vom jura și ne vom lega și vom împovăra cu ele sufletul nostru, - din această zi a împăcării și până la cea următoare, care va veni spre binele nostru, - le regretăm pe toate, ele să fie dezlegate, iertate, desființate, anulate, nimicite, fără putere și fără valoare. Făgăduințele noastre să nu fie făgăduințe și jurămintele noastre să nu fie jurăminte”.

II - Patima de dominație

a) - în familie, Talmudul dă ovreiului o putere absolută asupra ovreiceii.

„Omul poate să uzeze de femeia sa, așa cum îi place, - ca de o bucată de carne ce o cumpără de la măcelar”.

El poate... să o trateze ca în Sodoma; și dacă ea se plânge, hahamii îi răspund: „nu putem să-ți venim în ajutor, căci legea te-a dat pradă bărbatului tău”.

Talmudul merge până la a tolera poligamia.

„Regele nu se poate însura cu mai mult de optsprezece femei. R. Iuda zice că el poate lua mai multe, - numai să nu ia femei capabile de a-l corupe”.

Adulterul, cu o femeie ce nu e jidoafcă, nu este socotit și nu poate fi pedepsit căci, la goi, nu există măritiş.

„Căsătoriile ne-ovreilor nu aduc după ele nici o obligație. Viața lor e legată ca aceea a cailor. De asemenea, copiii n-au nici o legătură de familie cu părinții lor, - și când părinții și copiii trec la judaism, fiul poate să se însoare cu mama sa”.

Dar, ce e mai mult, - după hahami „e permis jidanului să abuzeze și să dezonoreze o femeie necredincioasă”.

Pe lângă aceasta, contrar moralei creștine, legislația talmudică recunoaște și sprijină cu putere instituția robiei.

„Talmudul, ca și dreptul roman, despoaie pe rob de orice personalitate și îl asimilează cu o simplă proprietate... Constituția mozaică recunoaște două feluri de sclavi, care n-au nici aceleași drepturi, nici aceeași poziție: robul iudeu și robul străin. Această deosebire, este formală în Biblie; dar ea reiese, cu mai multă precizie, în Talmud”.

b) - În nație, Talmudul dă ovreilor un drept de dominație absolută asupra a tot ce nu este ovrei, - adică asupra omenirii întregi.

El proclamă că singuri jidovii sunt oameni, pe când goimii nu sunt decât animale.

„Urmași ai lui Abraham, Domnul v-a zis: ... voi sunteți oameni, - pe când celelalte popoare ale lumii, nu sunt formate de oameni,... ci de bestii.

„Ovreeii sunt oameni,... pe când goimii sunt porci”.

„Ne-ovreeii sunt câini și măgari”.

Goimii, fiind niște bestii, - date de Dumnezeu însuși, jidanilor, - aceștia au, asupra lor, dreptul de viață și de moarte pe care omul îl are asupra animalelor și mai ales acela de a le exploata, ca pe niște vite de muncă, cât poate și în singur profitul său.

„Precum oamenii domnesc asupra animalelor, așa și ovreeii trebuie să domnească asupra celorlalte nații ale pământului”.

După Talmud, „Mesia va da imperiul lumii ovreilor, cărora vor servi și se vor supune toate popoarele”.

Hahami celebri, ca Maimonide, Ararranel, etc., cred în viitoarea dominație universală a jidovilor”.

„Peste tot pe unde se stabilesc ovreeii, trebuie ca ei să devină stăpâni, - și până ce nu obțin dominația absolută, trebuie să se considere ca exilați și ca prizonieri. Chiar când ajung să guverneze orașele, - dacă nu le stăpânesc pe toate, - ei nu vor înceta să strige: Jale! Grozăvie!”.

Dar să lăsăm să vorbească și un ovrei contemporan:

„Fără lege (talmudică), fără Israel care să o practice, lumea nu ar mai exista. Dumnezeu ar face-o să reintre în neant. Și lumea nu va cunoaște fericirea, decât atunci când se va fi supus imperiului universal al acestei legi, - adică imperiului jidovilor.

Prin urmare, poporul ovreiesc este poporul ales de Dumnezeu ca depozitarul voinței și dorințelor sale; el este singurul cu care Divinitatea a avut un legământ; el este alesul lui Dumnezeu... Israel este așezat chiar sub ochiul lui Iehova; el este fiul preferat al Celui etern, fiu care are, singur, drept la iubirea, la bunăvoința, la protecția Sa specială.

Ceilalți oameni sunt puși dedesubtul ovreilor, ei n-au drept, decât prin milă, la dărnicia divină, - pentru că numai sufletele jidovilor se trag din primul om...

Bunurile care sunt încredințate națiilor, aparțin în realitate lui Israel.

... Această credință în predestinarea și în selecția lor, a dezvoltat la ovrei o trufie imensă. Ei au ajuns să privească pe ne-ovrei cu dispreț și adesea cu ură”.

Este tocmai ceea ce am spus mai sus.

Dar, acest autor iudeu, vorbește și de ură.

Să vedem ce e cu ea, - punând Talmudul față de legea naturală a iubiri.

III - Legea iubirii

Caritatea, - este iubirea de Dumnezeu revărsată asupra oamenilor și care formează diadema sublimă a moralei creștine, - aceasta este necunoscută de Talmud.

Ovrei, ei înșiși, o mărturisesc.

„Omul caritabil nu există pentru cei din Iuda. Nu poate fi vorba de caritate în Israel”

Într-adevăr, Talmudul, care exaltă sentimentele de simpatie națională, către jidovi, - predică, din contra, o ură sălbatică împotriva celor ce nu sunt jidovi și mai ales în contra creștinilor?

Astfel, el interzice ovreilor să aibă milă de un goi, sau să-i scape viața.

Este oprit să ai milă de un idolatru. Când îl vezi pierind sau înecându-se într-un fluviu, sau când este aproape să moară, nu trebuie să-l scapi”.

Dacă cineva vede un goi, aproape să moară, să-lucidă...

Dacă un goi se găsește lângă un puț să-l azvârle înăuntru; iar, dacă este o scară în puț, s-o tragă afară... și să astupe intrarea puțului, cu o piatră, zicând: „fac aceasta pentru ca vitele mele să nu cadă înăuntru”.

„Dacă scoți un goi din groapa în care a căzut, mântuiești un idolatru”.

Ceva mai mult:

Hahamii împing cruzimea fanatică până acolo, că poruncesc jidanilor să omoare pe creștini, - chiar pe cei mai buni.

„Trebuie să ucizi pe cei mai buni dintre goimi (*Tobșebegoim harog*)”

„Trebuie să smulgi inima goiului și să omori pe cel mai bun dintre creștini.

Și lucru de necrezut, - dacă numeroase mărturii, demne de crezământ, n-ar veni să-l ateste, - jidovii talmudiști au mers, cu ura lor oarbă, până ce au depășit orice limită omenește posibilă, săvârșind omoruri rituale, crime cu atât mai grozave, cu cât victimele sunt mai ales niște bieți copilași; înaintea cărora fiarele cele măi sălbatice s-ar da înapoi, înduișate.

Iată, până la ce grad, pot ajunge patimile omenești, când o legislație smintită le favorizează, în loc să le reprime!

„Într-adevăr, hahamii zic ovreilor: „Cel ce varsă sângele unui goi, duce o jertfă lui Dumnezeu”

Trebuie să adăugăm că ovrei din țările din occidenul Europei, - civilizați printr-un contact secular cu creștinismul, - resping, cu indignare, acuzația de omoruri rituale; - ba chiar... au îndrăzneală să ia ca martori pe nejidanii, ... care au fost și sunt victimele acestor crime religioase.

În tot cazul, această atitudine e lăudabilă și, - pentru cinstea neamului omenesc, - trebuie să o credem sinceră...

Omorurile rituale

Pentru a arata că omorurile rituale se comit în realitate și nu sunt numai efectele imaginației nebune a creștinilor, - după cum susțin jidanii - vom raporta mai multe cazuri, atât de demonstrative, încât conving chiar și spiritul cel mai necredincios.

De altfel, jidovii procedează în această privință ca unii criminali care tăgăduiesc evidența, chiar când sunt prinși asupra faptului.

De la 1071, până la 1670, istoria înregistrează vreo cincizeci de cazuri de omoruri rituale, atestate de istorici demni de toată încrederea. De altfel, pentru aceste crime, ovrei au fost de multe ori maltratați și chiar masacrați.

Un mare număr dintre aceste cazuri se găsesc povestite în cartea lui **Ruppekt**, din care extragem exemplul următor:

Spovedirea unui ovrei, numit Emanuel fiul unui medic din Genova, convertit la creștinism, în 1456.

„Acest Emanuel îmi istorisi un fapt de o cruzime oribilă, care s-a petrecut la Savona,- fapt pe care la văzut cu ochii și pe care îl atestă, de mai multe ori, înainte și după convertire, - adăugând chiar că băuse din sângele copilului ucis.

Îmi spuse că, într-o zi, tatăl său îl conduse în casa unui ovrei din Savona, și că acolo se găseau adunați alți șapte indivizi din nația lor, care s-au angajat reciproc, cu jurăminte, să nu descopere niciodată ceea ce aveau să facă și să păzească secretul până la moarte.

Apoi aduseră în mijlocul lor, un copilaș creștin care n-avea mai mult de doi ani. Îl puseră, gol, deasupra unui vas în care, de obicei, se primește sângele la tăierea împrejur a copiilor de ovrei.

Patru din ei luară parte la grozava execuție. Unul ținea întins brațul drept al nevinovatei creaturi; un altul, brațul stâng; un al treilea îi ținea capul ridicat, în așa fel, încât să formeze crucea, al patrulea, în sfârșit, băga ghemuri de hârtie în gura nenorocitului copil, pentru a-i înăbuși țipetele.

Pe urmă, luând niște instrumente de fier, foarte ascuțite și lungi îndeajuns, îl străpunseră din toate părțile, mai ales în regiunea inimii, - astfel încât sângele îi curgea din toate rănilor și cădea în vas.

Pentru mine, această tortură fu un spectacol insuportabil și mă depărtai cât putui de locul crimei. Dar, tatăl meu veni repede la mine și mă puse să jur că n-am să vorbesc nimănui de ceea ce văzusem în ziua aceea. Pe urmă, mă apropiai de ceilalți și nu mai văzui decât cadavrul copilului, - care peste puțin, fu aruncat în fundul unei pivnițe a casei.

După aceasta, ovreii tăiară în bucăți mici diverse fructe: pere, nuci, migdale, etc, pe care le azvârliră în vasul în care era adunat sângele. Toți gustară din această oribilă mâncare. Gustai și eu însumi, ceea ce îmi produse greață și un dezgust atât de penibil, încât în ziua aceea și a doua zi nu mai putui să iau nici un fel de hrană.

Iată după **Amelot de la Houssaye**, istoric foarte conștiincios, povestirea unui alt fapt, care a fost judecat la Metz, în anul 1670.

În ziua de 23 septembrie 1669, femeia Mangeotte Wfllemin, din satul Glatigni, se duse la o fântână, la o depărtare de două sute de pași de sat, pentru a spăla câteva rufe. Ea era urmată de fiul ei, în vârstă de 3 ani.

La două sute de pași de fântână, copilul se împiedică și căzu; mama sa se întoarse ca să-l ridice, dar copilul spunând că se va ridica singur, ea își continuă drumul și merse să-și spele rufele, încredințată că el o va urma. După câteva minute, această mamă, văzând că nu-i mai vine copilul, alergă la locul unde îl lăsase și, negăsindu-l, se întoarse îndată acasă, ca să întrebe de el pe bărbatu-său și pe persoanele ce se găseau acolo.

Toți răspunzându-i că nu l-au văzut, se puse să-l caute mai întâi prin sat, pe urmă la fântână și prin tufișurile dimprejur, fără însă să-l găsească.

Tatăl, ducându-se pe drumul cel mare ce merge la Metz, la vreo două sute de pași de la fântână, întâlnește mai multe persoane (între altele pe Daniel Payer și pe Thibault Regnault), care îi spuseră că au văzut pe acest drum, un ovrei călare pe un cal alb și care ducea dinaintea lui un copil de vreo trei sau patru ani.

Un locuitor din satul Hez, zărind de asemenea pe acel Jidov, ce avea înaintea sa un lucru pe care îl acoperea cu mantaua, recunoscă că era Raphael Levy, din orașul Boulay.

Trei zile după aceasta, se găsi, într-o pădure, cadavrul nenorocitului copil...

În timpul procesului, s-a interceptat o scrisoare în care acuzatul scria șefilor Sinagogei din Metz: „Am intrat în această mizerie, pentru comunitate”.

El fu condamnat să fie ars de viu, și sentința fu executată în ziua de 17 ianuarie 1670”.

Iată acum un al treilea fapt, cu totul recent: asasinatul săvârșit, de către jidovii din Damasc, asupra unui călugăr (capucin), care era numit, de concetățenii săi, sfântul misionar și a cărui caritate nealterabilă era cunoscută de toți. Acest fapt a fost povestit în marele uvrăgiu, *Histoire de l'Eglise*, de Rohrbacher, de unde G. des Mousseaux a extras pasajele următoare:

În ziua de 5 februarie 1840, Părintele Thomas este chemat într-o casă ovreiască, să vaccineze un copil;... dar copilul este bolnav și Părintele Thomas voiește să se retragă. El cedează totuși invitației presante să intre în casa vecină, aceea a lui D. (David Harari), cel mai pios dintre ovreii din Damasc (!), un ovrei pe care creștinii, ei înșiși, îl priveau ca pe un om cinstit și pe care Părintele Thomas îl număra printre prietenii săi.

Îl primiră cu dragoste și, peste puțin, veniră cei doi frați ai lui D..., pe urmă unul din unchii lor și alți doi ovrei, dintre cei mai însemnați din Damasc.

Deodată, Părintele Thomas fu apucat pe neașteptate de acești oameni, care-i vârâră un căluș în gură, îl legară cot la cot, pe urmă îl ridicară pe sus și îl duseră într-o odaie departe de stradă.

Veni noaptea și o dată cu ea, sosi un haham însoțit de bărbierul ce ia sânge S... (Solomon) pe care sacrificatorii au contat pentru împlinirea planului lor.

- „Haide, S..., taie gâtul acestui om; pentru asta te așteptăm.”

Însă bărbierul devine palid; curajul îi lipsește și se declară incapabil.

Sacrificatorul, atunci, se pune să întindă la pământ pe Părintele Thomas și D... se resemnează să-i cresteze ei însuși gâtul, cu un cuțit. Dar, mâna îi tremură și, peste puțin, trebuie sa-l înlocuiască fratele său A.. (Aron), pe când bărbierul se mulțumește să țină barba Părintelui....

Sângele este adunat într-un vas, pentru a fi trimis, mai târziu, marelui haham...

Pe urmă, a trebuit să facă să dispară urmele acestui omor. Jidovii încep, deci, să ardă hainele victimei ale cărei cărnuri sunt tocate în bucățele mici, iar oasele sunt zdrobite cu un mai; pe urmă, această pastă omenească este azvârlită într-o groapă ce servește pentru lături.”

Justiția sirio-egipteană obține „pe rămășițele aproape fumegânde ale victimelor mărturisirea completă a vinovaților”.

Iată un extras din interogatoriul bărbierului, - după actele procesului, publicate de A. Laurent, - citat de G. des Mousseaux:

D... mă chemă la el acasă. Găsii acolo pe hahamul... și pe Părintele Thomas, care era legat.

D... și fratele său A... îmi ziseră; ucide pe acest preot. Răspunsei că nu pot.

Ei aduseseră atunci un cuțit. Trântii pe călugăr la pământ și, ținându-l cu unul din asistenți, îi pusei gâtul deasupra unui lighean mare.

D... apucă cuțitul și începu să-l taie, iar A.. îi de-te ultima lovitură.

Sângele fu adunat într-un lighean, fără să se piardă o picătură.

Pe urmă, cadavrul fu târât într-o odaie unde se țineau lemnele. Acolo îl dezbrăcarăm de haine, care fură arse. Apoi, - cu servitorul M... care sosise atunci... îl spintecarăm, punând rămășițele într-un sac și, treptat-treptat le duserăm să le aruncăm în conducte...

- Ce a-ți făcut cu oasele?

- Le-am spart pe piatră, cu un pisălog...

- Și cu capul?

- L-am sfărâmat la fel, cu același instrument.

- Și cum era sacul în care ați pus rămășițele?

- Ca toți sacii de cafea, de pânză de împachetat și de culoare cenușie.

- Sacul acesta nu lăsa să picure materiile conținute în intestine?

- Un sac de cafea, când este udat nu lasă să pice ceea ce se găsește, în el...”

Justiția voi să verifice locul unde ovreii aruncaseră rămășițele. Se descoperi canalul și se găsiră, la intrare, urme de sânge și filamente de tendoane... Lucrătorii descinseră în conductă, scoaseră mai multe bucăți de carne, o rotulă, un fragment din inimă, niște sfărâmături de craniu și de alte oase, precum și părți din calota preotului...”

După asasinarea Părintelui Thomas, ovreii, hotărîră să se scape și de servitorul său creștin, Ibrahim Amoran, ale cărui cercetări puteau deveni compromițătoare; și... acest servitor dispăru.

Ne vom mărgini să relatăm câteva părți din interogatoriile care privesc al doilea act al acestei drame.

Servitorul M... a fost trimis la F... de stăpânul său, care i-a zis: „du-te de vezi dacă au prins pe Ibrahim și ce au făcut cu el.

Mă dusei la F... și găsii ușa închisă cu zăvorul. Bătui. F... veni și-mi deschise.

- Îl ținem, îmi spuse el; - vrei să intri, sau să pleci?

- Voi intra ca să văd, îi răspunsei eu.

Intrai într-un mic divan, care dă într-o curte exterioară, în care se găsesc latrinele; - în aceste latrine, îi aruncară carnea și oasele. Ușa fusese baricadată cu o grindă. Găsii acolo pe I. P... și pe A. S... ocupați să lege mâinile pacientului la spate, cu basmaua sa, după cei astupaseră gura cu o pânză albă. Pe urmă fu trântit la pământ, de F... și de M.F.- fiii lui R...

Aduseră un lighean de aramă spoită, puseră capul prinsului deasupra acestui lighean, și F... îi tăie gâtul cu propriile sale mâini.

Y..., M..., F... și eu, îi țineam capul. A..., fiul lui R... și I. P... îi țineau picioarele și se așezaseră peste ele. A. S... și ceilalți (erau opt cu toții), țineau bine trupul, pentru ca să-l împiedice să se miște, până ce sângele va fi încetat să curgă.

- Ce s-a făcut cu sângele și cine la luat?

- Adevărul este că Y..., luă ligheanul și vărsă sângele într-o sticlă, - pe care o ținea în mână A. S..., - printr-o pâlnie nouă de tinichea, ca acelea pe care le întrebuințează negustorii de ulei. După ce fu umplută, A. S. o dădu lui Y...

- De ce mijloc s-au servit ca să-l facă pe servitor să intre acolo?

- Am mai spus... că erau adunați cinci inși în stradă, lângă poartă, - că servitorul veni să întrebe de stăpânul său, - și că Y... îi răspunse: „Stăpânul tău a întârziat la noi; vaccinează un copil; dacă vrei să-l aștepți, intră și du-te de-l găsește”.

El intră, și se întâmplă ceea ce am declarat”

„Ar fi greu, zice G. des Mousseaux să-ți închipui o bogăție și o precizie de amănunte mai remarcabile, ca acelea care ies din gura celor ce depun”.

Să mai ascultăm și câteva din depozițiile autorilor acestei crime înspăimântătoare, în ceea ce privește întrebuințarea sângelui de creștin.

„Cu ce scop ați omorât pe Părintele Thomas?

- Ca să-i luam sângele, - răspunde jidovul D... L-am strâns într-o sticlă albă, sau khalabiehs, pe care am trimiso la hahamul A., - sângele fiind necesar la împlinirea datoriilor noastre religioase.

- La ce servește sângele în religia voastră?

- Se întrebuințează la azime...

- Pentru ce n-ați păstrat sângele la voi?

- Obiceiul vrea ca sângele să stea la haham.”

„Întrebare hahamului A.:

- Cine ți-a remis sângele?

- Hahamul Y... se înțelesese cu A., și cu alții ca să aibă o sticlă de sânge omenesc și acest haham mă înștiință și pe mine. Frații A.. îi făgăduiră că, chiar dacă ar trebui să-i coste o sută de pungi de bani, tot i-o vor obține. Fuse-i, în urmă, informat de dânșii că aduseseră o persoană, pentru ca să o omoare și să-i ia sângele, și îmi ziseră; du-te la hahamul Y...

- Ai întrebat pe hahamul Y..., dacă trimite din sângele acesta în alte locuri?

- Hahamul Y... mi-a spus că trebuie să trimită din el la Bagdad.

- Au venit din Bagdad scrisori care să-l ceară?

- Hahamul Y... mi-a spus-o...

- Și la ce este trebuincios sângele? Îl pun oare în pâinea azimă și toată lumea mănâncă din ea?

- De obicei, sângele, pus în azimă, nu este pentru popor, ci pentru persoanele zeloase.

Hahamul Y..., rămâne la cuptor în ajunul sărbătorii azimelor. Acolo, oamenii zeloși îi trimit

făina, din care el face pâinea. El însuși frământă pasta, fără ca nimeni să știe că pune în ea sânge, și trimite pâinea aceluia căruia le aparține făina”.

Rezultatul procesului a fost că, - din șaisprezece ovrei, implicați în asasinatul Părintelui Thomas și al servitorului său, - doi au murit în timpul procedurii, patru au obținut iertare pentru că au făcut destăinuiri și zece au fost condamnați la moarte”

Jidanii din Europa, la această noutate care îi tulbura groaznic, începură să țipe - nu împotriva vinovaților, - ci împotriva justiției”.

După ce au oferit consulului Franței, milioane, care au fost refuzate, - ei au inundat cu aur autoritățile sirio-egiptene și, delegații lor, Montefiore și Ckemieux, (pe care îi vom întâlni din nou mai departe), ducându-se în Egipt, obținură de la Keditiv amnistia sau mai bine zis iertarea acuzaților, - căci ea le-a fost acordată fără reînnoire de anchetă și fără reluarea procesului, faptele fiind probate și nediscutabile”

Iată termenii firmanului, cu care ovreii fură obligați să se mulțumească: „Prin expunerea și după cererea d-lor Moses Montefiore și Cremieux, - care au venit la noi ca delegații tuturor europenilor care profesază religia lui Moise, - am recunoscut, ei doresc punerea în libertate și siguranța pentru acei dintre ovrei care sunt deținuți și pentru cei ce au fugit, din pricina instruirii afacerii Părintelui Thomas, călugăr din Damasc, el și servitorul său Ibrahim. Și cum, din cauza unei populații atât de numeroase, nu ar fi convenabil să refuzăm rugămintea lor, ordonăm ca prizonierii ovrei să fie puși în libertate și să se dea, celor fugiți, siguranța pentru întoarcerea lor...”

Astfel de crime, în fața cărora te apucă groaza, continuă să se comită chiar și azi.

Fără să mai vorbim de **omorul din Tisza-Elzlar**, cunoscut de toți, vom povesti două cazuri petrecute acum câțiva ani.

Monitorul Romei, din 15 iunie 1883, cită un omor ritual care avusese loc la o dată cu totul recentă.

Un copilaș, - aparținând uneia dintre familiile grecești cele mai însemnate din Smirna - fu răpit în apropierea paștelui ovreiesc. Patru zile după aceea, i se găsi, pe malul mării, cadavrul, străpuns de mii de lovituri de pumnal. Mama sa, nebună de durere, acuză sus și tare pe ovrei de acest omor. Populația creștină se ridică în masă și alergă în cartierul ovreiesc, unde avu loc un masacru îngrozitor, în care pieiră peste 600 de jidani.

În 1881, la Lutca, - un mic sat din Galiția austriacă, - a fost comisă o crimă rituală asupra unei tinere fete, numită Francisca Mnich. Trei acuzați (Moise Ritter, nevasta sa și un alt jidan complice), fură condamnați la moarte, în ziua de 21 decembrie 1882, de jurații din Rzeszov.

Curtea superioară de justiție casă judecata, pentru că procedura nu fusese îndeplinită și trimise pe ovrei înaintea tribunalului din Cracovia, care, la 10 octombrie 1883, reînnoi tripla condamnare la moarte.

În momentul de față se judecă la Kiev procesul unui omor ritual, săvârșit de un jidan Beilis, împreună cu mai mulți complici, asupra unui biet băiețel de 6 ani, Iuscinski. Opt zile după omor fu găsit, într-un șanț, cadavrul nenorocitei victime, străpuns de 47 lovituri de pumnal.

Dar, ceea ce aruncă o vie lumină asupra intelectului jidovimei întregi, e faptul că, înainte de a se da verdictul toată presa ovreiască din Europa și de la noi, s-a năpustit, cu o furie nebună, ca și în timpul procesului din Damasc, - nu asupra omorătorilor, - ci asupra Țarului, asupra răposatului Stolipin, asupra oligarhiei din Rusia,... până și asupra juraților - din Kiev, pe care îi numește țărănoi incuți.

La noi, în România, asemenea crime trebuie să fie foarte ușor de realizat. Acum 4 sau 5 ani, se găsi în București, pe un maidan, un băiat mort de o moarte violentă. Pentru a stabili identitatea cadavrului, poliția publică o înștiințare, adresată părinților care pierduseră de curând un fiu, pentru a veni să-i recunoască corpul.

Atunci, spre stupefacția generală, se văzură vreo douăzeci de mame, venind dezolate la morgă, ca să reclame fiecare trupul copilului ei, care dispăruse fără să i se mai dea de urmă.

De asemenea, G. des Mousseaux vorbește de „numărul, cu mult mai mare de cât și-l închipuie cineva, de oameni, de femei și mai ales de copii, care în anumite orașe ale Europei, dispar pentru totdeauna, fără să lase cea mai mică urmă, spre marea înmărmurire a rudelor lor”.

Dar, să vedem, pentru ce motiv iudeii săvârșesc omoruri rituale asupra creștinilor?

Ne vom adresa pentru aceasta, la scrierea unui fost haham, trecut la creștinism și botezat sub numele de Neofit.

Examenul cărții Înfruntarea jidovilor asupra legii și a obiceiurilor lor”, de Neofit.

„A ucide pe creștini și a le lua sângele...”, - zice Neofit, - este o taină a ovreilor, sau mai bine zis o rătăcire, care astăzi este cunoscută, căci „o au scris mulți”.

Dar, adaugă el, nu mi s-a întâmplat să văd nicăieri:

1° - pentru ceucid jidovii pe creștini?

2° - ce fac ei cu sângele creștinilor?

Neofit vrea să lămurească aceste două secrete, pe care le cunoaște bine, căci, zice el, „fiind rabin și învățătorul ovreilor, au fost descoperite mie și le-am păzit până ce am primit Sfântul Botez”.

„Mai întâi, să se știe că această taină nu este cunoscută de toți jidovii, ci numai de rabini sau de hahamii lor, de cărturarii și de fariseii lor, ce se numesc de dânșii hasindem. Și această taină o păzesc ei cu mare scumpătate”.

În plus, - acest ultragiu față de omenire „nu este scris nicăieri. Rabinii îl lasă fiilor lor cu blesteme îngrozitoare, ca aceștia să nu-l descopere, nici proștilor dintre ovrei, nici creștinilor, - chiar dacă li s-ar întâmpla să sufere tot felul de munci. Astfel, de pildă, mărturisesc în frica lui Dumnezeu, că atunci când am ajuns la vârsta de 13 ani și când tatăl meu mi-a pus pe cap cornul acela, - ce se numește tăfilis, - mi-a descoperit taina privitoare la sângele de creștin și m-a afurisit, pe toate stihiiile cerului și ale pământului, ca să nu descopăr secretul acesta, nici chiar fraților mei.

Și când mă voi căsători și voi avea până la 10 feciori, să nu îl fac cunoscut, decât numai unuia singur, adică aceluia care va fi mai deștept, mai învățat și, în același timp, capabil de a-l înțelege; - iar la partea muierescă nu trebuie nicidecum să-l descopăr.

Și îmi mai spuse: Fiule, să nu te primească pământul, de vei dezvălui taina aceasta, - măcar de ți se va întâmpla să te faci și creștin.

Astfel îmi grăi tatăl meu”.

Principalul motiv al crimelor rituale este, marea ură ce au ovreii asupra creștinilor, părăndu-li-se că, făcând această ucidere, aduc jertfă lui Dumnezeu... Într-adevăr, rabbi Solomon (Talmud) zice: celui mai blând dintre șerpi, scoate-i creierii, - iar pe cel mai bun dintre creștini, ucide-l - adică, dator este orice jidan să omoare un creștin, fiind convins că cu aceasta se va mântui”.

Această ură este întipărită în sufletele ovreilor încă din copilărie. Înainte chiar de a începe să arate copiilor A, B, C, dascălul trebuie să-i învețe să-i hulească pe creștini, pentru ca să știe, când vor trece pe lângă o biserică creștinească, să zică: șacăț te șăține văsaef tāsavinichi hāirimi - cuvinte care înseamnă: spurcata spurcaților, necurata necuraților, să fii afurisită”.

„Așijderea, când văd ducând vreun creștin mort la groapă, dator este tot jidovul să zică: saium had, lamuhar trii, - adică: azi am văzut un păgân mort, mâine să văd doi. Hulele acestea, chiar și un copil mic trebuie să le știe. Mai pe scurt, dacă jidovii au atâta ură și vrăjmășie împotriva creștinilor, este pentru că scrie la Talmud: „nu se cuvine a numi pe altcineva cu numele de om, - decât numai pe ovrei”.

Neofit indică apoi ce fac jidanii cu sângele cel strâng în timpul crimelor rituale și spusele lui se aseamănă cu mărturisirile acuzaților din Damasc.

1° - Jidanii întrebunțează sânge de creștin pentru ca să prepare leacuri împotriva unor boli, de care suferă, - și pentru ca să facă farmece.

Astfel, de patru ori pe an, la începutul anotimpurilor, - „pentru ca să evite căderea akifei, adică a unui sânge ce pică din văzduh pe mâncărurile lor și omoară îndată pe cel ce gustă din ele, - jidovii întrebunțează un piron de fier, ce a fost băgat în sânge de creștin muncit și pun peste bucate. De altfel, la calendarul lor scrie și minutul în care cade sângele acela, - și merge hahamul cu un ceas sau două mai înainte, din casă în casă și dă de știre”.

2° - Așijderea, la nuntă, tinerii soți postesc o zi întreagă, nemâncând și nebând nimic. Și spre seară, vine rabinul, care le dă la amândoi să mănânce un ou copt, presărat cu cenușă în loc de sare. Această cenușă o fac, arzând în foc o pânză înmuiată în sânge de creștin chinuit.

În același timp, hahamul zice încet niște descântece, ca noii soți „să poată înșela pe creștini și să poată mânca și sudoarea creștinului, ca și cum ar mânca sângele său.

3° - Rabinii mai întrebunțează sânge de creștin muncit, la tăierea împrejur, amestecând, în vin, o picătură din sângele acesta și o picătură din sângele ce curge din rana făcută pruncului și punând, cu degetul cel mic, de două ori, câte puțin din acest amestec, în gura copilului. Această datină este necesită de îndoiala în care se găsesc hahamii, care nu știu dacă Iisus, fiul Mariei, a fost sau nu adevăratul Mesia. „Și cum Hristos a scos din iad, prin sângele său, sufletele oamenilor care n-au fost botezați cu apă, așa și pruncul acesta, nebotezat cu apă, să se mântuiască prin sângele unui creștin botezat cu apă, - sânge vărsat prin munci ca și al lui Hristos”.

4° - Când moare un ovrei, hahamul ia un albuș de ou și o picătură de sânge de creștin muncit, le amestecă și stropește cu ele mortul, - zicând, în același timp, stihul din proorocirea lui Iezechiel: „Și voi stropi peste voi cu apă curată și vă veți curați de toate spurcăciunile voastre.

5° - Așijderea la 9 iulie, jidovii fac plângerea Ierusalimului; atunci rabinii șed jos pe pământ, își pun pe frunte cenușă, ce conține sânge de creștin chinuit și mănâncă un ou copt, presărat cu aceeași cenușă; iar mâncarea aceasta se cheamă de dânșii **Săida amafsăncăs**.

6° - La Paște, hahamii fac separat o azimă, numită **eficoimon**, conținând puțină cenușă din sânge de creștin, care trebuie să fie chinuit, precum și Iisus Hristos a fost chinuit. Pentru aceasta, ei fură copii mici, ca să poată mai ușor să îi chinuiască și pentru că Hristos a păzit fecioria.

Orice ovrei, până la cel mai mic, trebuie să mănânce, din azima aceasta, o bucată de mărimea unei măslin.

7° - La sărbătoarea numită Purim, jidovii omoară pe un creștin care înfățișează pe Aman, persecutorul lor. Hahamii îi iau sângele și fac cu el mici turte dulci triumphiulare, pe care le trimit la toți ovreii. Această trimitere se numește **Maschloiamunas**.

În seara de Purim, jidanii caută să fure copii de creștin și îi ascund până la paște, care este aproape, - pentru ca să le ia sângele și pe urmă să-i omoare.

* * *

În rezumat, în loc de a combate patimile de proprietate și de dominație, Talmudul le favorizează și le împinge până la un paroxism nemaipomenit. El face pe jidani să creadă că au misia (misiunea) să acapareze întreg pământul, prin mijloace mârșave, ca: furtul, ascunderea lucrurilor găsite, cămătăria, fraudă și jurământul fals.

El le mai spune că aparțin unui neam ales și că sunt chemați să supună pe toate celelalte popoare, - compuse numai din robi nemernici, sau mai bine zis, din vite de muncă, - și care nu sunt vrednice decât să lucreze ca să îmbogățească și să glorifice pe Israel.

Carității creștine, Talmudul îi opune o ură crudă și oarbă împotriva întregului neam omenesc, - ură care merge până la a comite, între alte crime, și omoruri rituale.

Când citești prescripțiile legale ale Talmudului, - în realitatea cărora un suflet creștinesc aproape nu poate să creadă, - îți închipui că ești într-un vis urât și te întrebi, dacă Talmudul nu este codul unei bande de hoți și de asasini lași.

CAHALUL

Talmudul este legislația națională a ovreilor, - după cum Coranul este legislația națională a arabilor.

Precum Coranul a creat imperiul musulmanilor, - tot așa și Talmudul a organizat într-un Stat unic, pe jidovii răspândiți peste tot pământul.

„Talmudul, - zice ovreiu Bernard Lazare, - a reformat nația jidovească, după împrăștierea ei. Grație lui, indivizi, de origini diverse, formează un popor”.

Dar un asemenea Stat nu putea să existe de fapt, căci nația ovreiască fusese lipsită de teritoriul său și fusese împrăștiată printre alte nații, - mai mult sau mai puțin dușmane, - jignite de năvălirea unui popor străin și, în același timp, răufăcător.

În aceste condiții, Statul jidovesc trebuia să fie ascuns și a persistat astfel, până azi, sub forma de Cahal.

Statul ovreiesc sau Cahalul este format, ca toate statele:

1. - din o putere centrală, a cărei autoritate suverană se exercită asupra tuturor iudeilor din lume;
2. - din puteri secundare, subordonate celei dintâi și a căror influență este mărginită la ovreii care se găsesc într-o singură țară;
3. - din puteri elementare, cunoscute sub numele de Cahale propriu-zise, sau Comunități israelite, care își au sediul lângă Sinagogă și a căror acțiune se întinde numai asupra evreilor care locuiesc într-un oraș sau chiar într-o mahala.

Toate comunitățile unei aceleiași localități, au între ele relații foarte strânse și delegații lor se reunesc, o dată pe an, într-un Sinod sau Congres jidovesc național.

Ele sunt legate, de asemenea, cu puterea secundară iudaică, a țării. Aceasta din urmă se adună, din timp în timp, cu acelea ale altor țări, formând un Sinod sau Congres ovreiesc internațional.

Vom studia, mai întâi, organizația Cahalelor elementare, - astăzi bine cunoscută, mulțumită indiscrețiilor unui ovrei convertit. Pe urmă, vom spune câteva cuvinte despre puterile secundare și despre puterea centrală, - care sunt aproape necunoscute, fiind bine ascunse de jidovi.

Dar, înainte de a vorbi de alcătuirea diferitelor părți ale Statului iudaic, vom raporta ce zic doi autori ovrei asupra istoriei acestei organizații.

Iată ce scrie Bernard Lazare despre Republicile - adică despre Cahalele sau Comunitățile - pe care jidovii le-au posedat pretutindeni și întotdeauna, chiar înainte de distrugerea Ierusalimului.

Jidanii... care se așezau în țări străine, se grupau în cartiere speciale și... alcătuiau o societate deosebită.

Pretutindeni, în Alexandria, în Antiohia, în Asia Mică, în orașele grecești ale Ioniei,... ei formară asociații corporative în capul cărora era pus un etnarh,... care exercita asupra lor autoritatea civilă și justiția, cu ajutorul unui sfat de bătrâni și al unui tribunal particular.

Sinagogile erau... un centru al vieții religioase și publice. Jidanii se adunau în casele lor de rugăciune, nu numai pentru ca să asculte citirea legii, dar și pentru ca să vorbească de afacerile lor, pentru ca să-și comunice părerile lor practice.

Toate Sinagogile erau legate unele de altele, formând o vastă asociație federativă, care își întindea rețeaua asupra lumii antice. Ele își trimiteau emisari - se țineau unele pe altele în curentul evenimentelor a căror cunoștință le era de folos, - se sfătuiau și se ajutau reciproc...

În fiecare cetate, ovreii erau sprijiniți de comunitate; erau primit frățeste când se emigrasem sau colonist; erau protejați și susținuți. Ei se dădeau voie să se stabilească și beneficia de lucrul asociației, care îi puneau la dispoziție toate resursele sale. El nu venea ca un străin, care are de gând să întreprindă o cucerire grea, ci ca un om bine înarmat, având alături de dânsul protectori, prieteni și frați...

La Roma, unde numărul lor fu considerabil, ovreii au fost tot atât de strâns uniți între dânsii... ca și în orașele Orientului. Când Imperiul roman se prăbuși și... când Catolicismul triumfător se răspândi, comunitățile jidovești nu se schimbă. Ele erau organisme foarte puternice și aveau o viață colectivă extrem de activă, care le-a permis să reziste...

De altminteri, sinagogile își păstrasera autoritatea. Dacă jidanii erau supuși legilor aspre ale regatelor și împărățiilor, ei aveau o cârmuire proprie, consilii de bătrâni, tribunale, - la hotărârile cărora se supuneau, - iar Sinoadele lor interziceau unui israelit, sub pedeapsa blestemului, de a chema în judecată pe un coreligionar, înaintea unui tribunal creștin...

Comunitatea jidovească, Cahalul, era bine înarmată împotriva celor ce călcau datoria solidarității; ea îi lovea cu afurisirea, pronunțând în contra lor Cherem-Ha-cahalul, adică blestemul comunității...

În zilele noastre încă, în țările unde jidanii trăiesc sub un regim de excepție, organizația puternică a Cahalului subzistă”.

Iată cum se exprima, asupra aceluiași subiect un alt ovreii, convertit la creștinism, Brafmann, - care a scris o carte foarte documentată asupra Cahalului și asupra Iudaismului în Rusia.

Brafmann expune mai întâi istoria existenței jidovilor și a organizației lor sociale, din timpuri foarte depărtate. El demonstrează că această organizație s-a perpetuat sub nume diferite, - și mai ales sub acela de, Cahal (Heder Hacahal), - în sânul societății antice, grecești și romane.

După căderea Ierusalimului sub Titus, guvernământul ovreiesc - sau Sinedrion - se ascunde sub numele de Școală... însă, organizația se păstra, așa cum era, chiar și sub fondatorul imperiului mahomedan, care, venit din Arabia, se stabili în principalele centre ale vieții ovreilor împrăștiați, adică în Babilonia și în pământurile perșilor...

În acest timp, organizația statului jidovesc luă forma următoare: Poporul era reprezentat politic, în persoana unui prinț suveran «Roch-Galuta», care rezida în Bagdad... Acest șef suprem era ajutat de un fel de parlament administrativ, care corespundea Sinodului de azi și ale cărui hotărâri erau fără de apel. Mai mult, în fiecare provincie și în fiecare oraș, exista un Cahal, condus de rabini și un «Bet-Din» sau tribunal local”.

„De atunci, ovreii au păstrat pretutindeni, în timpul Evului Mediu, aceeași organizație”.

„Când au fost goniți din Spania, din Franța, din Germania... jidovii au căutat refugiu în Turcia și în Polonia și au venit acolo cu Cahalele lor, constituite ca sub dominația arabilor”.

Dar, o astfel de afirmație a nației jidovești, aduse mai târziu serioase dificultăți. Și, într-adevăr, dieta poloneză din 1788 își propuse să desființeze Cahalele, - dar încercarea sa nu izbuti.

Cu trecerea unei părți a Poloniei sub dominația Rusiei, oamenii de stat ai acestei împărății se îngrijoră și ei de Cahalul iudeilor.

Iată ce scrie în aceasta privință Derjavin, - care a fost însărcinat de guvernul rusesc să studieze chestiunea și să fie reprezentantul său în comisia stabilită pentru a rezolva problema ovreiască:

„Ovreii posedă Cahale... care există din vechime și guvernează, în mod arbitrar, poporul, regulând și confirmând toate afacerile, atât religioase cât și civile... Aceste Cahale sunt foarte bogate și au o putere mare asupra nației jidovești”.

Dar Rusia, - ca și celelalte țări locuite de ovreii, din Persia până în Polonia, - îngăduise mai întâi Cahalele, ca fiind o instituție de care să se poată servi ca să strângă impozitele israeliților pentru guvern. Ea încercă, în urmă, să-l suprimă definitiv în 1844, când înțelese pericolul ce rezulta, pentru dânsa, din existența acestui Stat jidovesc, în propriul său Stat.

Iată de altfel, textul legii care desființa Cahalele din Rusia:

Lege, Art 14. - „Nici o lege, după care ovreii să poată să se guverneze în particular, nu trebuie să existe; - și de aceea, toate Cahalele și ce depinde de Cahale, sunt definitiv suprimate”.

„Dar această lege strașnică a fost și ea nimicită de preocupările guvernului rusesc de a încasa impozitele, - astfel că, în acest moment, ovreii au dreptul, mai mult ca niciodată, să strige: Cahalul a murit! Trăiască Cahalul!”

Prin urmare, putem să încheiem cu Brafmann:

„Cahalul este guvernul național, bine organizat, al societății ovreiești”.

„Cahalul există și astăzi, în fiecare comunitate ovreiască”.

Cahalul exista și la noi în România, unde este numit Administrația Comunității ovreiești.

Altădată, el era cunoscut sub numele chiar de Cahal. Astfel, în anumite documente oficiale ale Moldovei, pe la începutul ultimului veac, se găsește cuvântul Cahal, care indică, fie comunitățile ovreiești fie pe reprezentanții lor. Așa de exemplu, în o anafora din 1850, citim:

„Ovreii au, ca garanție, Cahalul nației lor”.

Acum, că știm principalele peripeții prin care a trecut, în cursul secolelor, - fără ca să se schimbe, - organizația poporului lui Israel, să ne ocupăm de constituția Statului jidovesc și îndeosebi de aceea a Cahalului elementar, - constituție care, până la Brafmann, a rămas misterioasă.

ORGANIZAȚIA STATULUI JIDOVESC

A) CAHALUL ELEMENTAR

Comunitatea ovreiască este guvernată de Cahal, instituție nu numai religioasă, dar și politico-economică - cu alte cuvinte, Cahalul exercită autoritatea națională (dominația) și administrează averile asociației (proprietatea).

Cahalul se compune din:

a) - un haham sau rabin care este un fel de președinte;

b) - o mulțime de slujbași, ca să zic așa, laici (bocherimi, roschimi, tuvimi, icovimii gaboimi, daionimi, chebuimi, etc.). Aceștia sunt aleși de către „assif” sau adunarea comunității ovreiești, care se reunește, în acest scop, o dată pe an, la Paște.

Dintre acești slujbași, unii formează un tribunal, „Bet-Din”, chemat să judece conflictele ce se ivesc printre ovrei, care, sunt astfel scutiți să alerge la tribunalele creștinilor. Acest tribunal este pus sub autoritatea Cahalului. De altfel, el este condus de haham, care este și șeful Cahalului.

Diferitele instituții ale statului talmudic își au reședința în curtea principalei sinagogii.

Vom examina în mod succesiv:

I. - școlile talmudice ale Cahalului;

II. - veniturile Cahalului (proprietatea);

III. - modul cum Cahalul își exercită autoritatea (dominația).

I. - Școlile talmudice

- Cahalul are un învățământ care este liber.

Pentru a ajunge institutor „belfer” sau profesor „melamed” nu este necesar să treci examene, nici să ai diplome.

Școlile talmudice, „heder”, sunt de mai multe categorii - în număr de patru - după etatea elevilor care se instruiesc în ele.

În heder-ul superior se învață Talmudul, precum și codul Șulhan-Aruk, care cuprinde legislația Statului ovreiesc.

Aceia care au trecut prin această școală înaltă, devin „moreni” și singuri, au dreptul la vot în Comunitatea ovreiască.

Cei ce n-au ajuns la această școală superioară, -neavând decât cunoștințe talmudice incomplete, - formează „am haareți”, care nu fac parte din comunitatea jidovilor și sunt, ca să zicem așa, niște pariaș.

Dar, deasupra hederului superior, există un fel de universitate talmudică, „chebot”, unde hahamii învață, prin viu grai, pe ovreii moreni, unele părți din tradiție (Kabbalah) care nu sunt scrise nici chiar în Talmud, probabil pentru că nu pot fi mărturisite.

II. – Proprietate

Cahalul are finanțe ca orice stat bine organizat.

Venituri. - Veniturile statului ovreiesc se împart în ordinare și extraordinare.

1. Printre veniturile ordinare, numărăm:

- a) - impozitul pe chirii, strânse de la proprietarii ovrei;
- b) - un impozit, care seamănă cu patenta și care este plătit de jidanii ce exercită diferite meșteșuguri;
- c) - impozitul pe moșteniri;
- d) - impozitul pe carnea cușer, tăiată de hahami.

2. Printre veniturile extraordinare ale Cahalului, să cităm numai pe acelea ce rezultă din vânzarea dreptului de exploatare a creștinilor.

Cahalul, conform Talmudului, este stăpânul absolut al averilor și chiar al vieții tuturor persoanelor care se găsesc în circumscripția sa, - adică atât a ovreilor cât și ale creștinilor.

El poate deci să vândă la jidani:

- a) - dreptul de exploatare exclusivă a proprietății unui goi (Hazaca);
- b) - dreptul de exploatare exclusivă a persoanei unui goi (Marufie).

Din momentul în care un creștin a fost vândut, de Cahal, unui jidan, a cumpărat dreptul de a-l exploata exclusiv, ceilalți ovrei nu pot să se amestece, decât numai ca să ajute pe primul jidan să-l ruineze definitiv pe goi.

Astfel de isprăvi sunt de necrezut. Dar Brafmann le atestă și le dovedește cu numeroase documente.

Ca exemplu de Marufie, să cităm, între multe altele, otrăvirile și infamiile săvârșite de cârciumarii și de proxeneții ovrei, - asupra cărora vom reveni, cu detalii, mai departe.

Ca exemple de Hazaca, să cităm furturile, înșelătoriile, cămătăria și jurămintele false, efectuate de samsari, de contabili, de secretari de avocați, de ovreii ziși de casă pe care toată lumea îi cunoaște și care au ruinat pe boierii moldoveni.

Iată, de altfel, două documente autentice ale Cahalului din Rusia, luate din cartea lui Brafmann, - care se referă, primul, la vinderea unui spital ce aparținea unor călugări catolici și al doilea, la vinderea a două prăvălii care erau proprietatea unui creștin.

„No. 261. Joi, în ajunul lunii nouă, Acra, 5562.

Reprezentanții Cahalului și Adunarea generală, alcătuită din toate autoritățile jidovești ale acestui oraș, au hotărât:

Dreptul de a exploata spitalul și piața de lângă dânsul - proprietăți aflate la una din extremitățile stradei Caidani și aparținând călugărilor catolici - este vândut rabinului Isaac fiul lui Gherson.

S-a vândut totodată aceluiași Isaac, fiul lui Gherson, dreptul de a exploata piața aparținând municipalității orașului situată în apropierea proprietăților mai sus pomenite.

Acest drept de exploatare a proprietăților creștinilor e vândut numitului rabin Isaac, urmașilor și împuterniciților lui, fără ca nimeni să poată să-i conteste acest drept al său, - pentru dobândirea căruia Isaac a plătit, în casa Cahalului, prețul convenit.

În consecință, dreptul acesta este inviolabil, pentru vecie și numitul Isaac poate să dispună de dânsul după voință, adică să-l vândă, să-l amaneteze, să-l dăruiască oricui ar voi, într-un cuvânt, să facă cu dânsul orice i-ar plăcea.

Dacă guvernul ar lua aceste locuri pentru a construi cazărmi sau orice alt edificiu public, este aspru interzis oricărui alt iudeu de a contracta vreun angajament cu guvernul și, singur, numai Isaac fiul lui Gherson, va avea dreptul să intre în tratări cu guvernul, pentru a obține adjudecarea tuturor lucrărilor.

Pe lângă aceasta, mai este anume interzis oricărui alt ovreiu de a lua asupra sa orice mijlocire, și numai Isaac fiul lui Gherson, va putea fi factorul guvernului sau al municipalității, pentru tot ce se atinge de locurile al căror drept de exploatare Isaac l-a cumpărat.

Se poruncește hotărât fiecărui Cahal din lumea întreagă să proteagă acest drept câștigat de Isaac fiul lui Gherson, pentru dânsul, pentru urmași sau pentru împuterniciții săi; și fiecare Cahal, ca și fiecare Bet-Din, va trebui să urmărească pe orice individ care ar voi să pună vreo piedică exercitării depline și întregi a acestui drept să-l trateze ca dușman și să-l silească a plăti orice pagubă care ar putea să rezulte din amestecul său dușmănesc.

În cazul unei neglijențe din partea Cahalului și al Bet-Dinului, în urmărirea delicventului, - pentru a-l sili să plătească daunele ce ar fi suferit Isaac fiul lui Gherson, - Cahalul va fi obligat să plătească din casa lui, în cel mai scurt timp, toate pagubele suferite de Isaac fiul lui Gherson, de urmașii sau împuterniciții săi.

Publicația acestui act de vânzare va fi trimeasă tuturor Sinagogelor.”

„Sâmbătă, Secția Emor, 5559.

În conformitate cu hotărârea reprezentanților orașului, s-a vândut lui Iohel-Mihei, fiul lui Aaron, dreptul de exploatare a două prăvălii de piatră, aparținând creștinului Baicov...

Actul de vânzare, în regulă și după toată forma, se va redacta de Cahal, aprobându-se de sfântul Bet-Din și va fi înmănat numitului Iohel-Mihel, fiul lui Aaron, care trebuie să verse pentru aceasta, în casa Cahalului, suma de 200 de ruble de argint”.

Cahalul poate să dea în judecată pe ovreii cumpărător care nu se ține de angajament

„No. 22, Miercuri, Secția celor 5 cărți, Vorah. În urma protestului făcut de reprezentanții Cahalului, în contra numitului Eleazar, fiul lui Efraim, - cu privire la exploatarea pieței și a clădirilor aflate pe dânsa, aparținând creștinului Zwanski, de meserie blănar, - s-a hotărât în ședința plenară a reprezentanților Cahalului, că trebuie să se delege doi avocați (toanim) care vor pleda înaintea Bet-Dinului, apărând cauza și drepturile Cahalului”.

Cheltuieli. - Cu aceste venituri, Cahalul întreține pe hahami și pe ceilalți funcționari ai Statului ovreiesc. El dă subvenții școlilor, institutelor de binefacere și ajută pe ovreii căzuți în sărăcie.

Dar cea mai mare parte din resursele Cahalului, servește la două scopuri:

a) - Să corupă pe funcționarii Statului creștin (primari, prefecti, judecători, etc), precum și pe oamenii politici, pe membrii parlamentului, până și pe miniștri.

Iată, ca exemple, două documente împrumutate de la Brafmann:

Marți, Secția celor 5 cărți, Şelah, 5555.

Reprezentanții Cahalului, recunoscând necesitatea de a face anumite daruri șefilor municipalității orașului, au hotărât că fondurile necesare pentru aceasta, se vor da de către casapii care au rămas datori Comunității în urma concesiilor tăierii vitelor, ce li s-a acordat. Suma hotărâtă acestor daruri se va vărsa în mâinile Sameșului, care va ține socoteala exactă. „Miercuri, Secția celor 5 cărți, Vaiceei, 5558.

a) - Reprezentanții Cahalului au împuternicit casieria Cahalului ca să dea banii necesari sărbătoririi, printr-un dejun splendid, cu cele mai bune vinuri, judecătorilor tribunalului creștin, chemați a-și da verdictul în afacerea lucrătorilor ovrei...”

b) - Să ajute societățile cooperative jidovești (havre) mai ales pe acelea ale micilor meseriași (croitori, tinichigii, etc.) și a micilor comercianți (cârciumari, negustori de mărunțișuri, etc.), care sunt în lupta cu creștinii.

În România, aceste havre avansează bani ovreilor, pentru ca ei să poată vinde ieftin și să distrugă astfel concurența. Pe urmă, după ce au acaparat meșteșugurile și negoțul, jidanii organizează o exploatare neomenoasă și, prin falimente frauduloase, sfârșesc prin a ruina pe creștini.

Ovreeii fac la fel în agricultură, mai ales în Moldova. Ei primesc subvenții de la Cahale, - adesea chiar din străinătate - și cu aceste fonduri, ei pot să arendeze suprafețe de pământ colosale, măbind foarte mult arenzile și expulzând, de la locurile lor, pe arendașii creștini. Pe urmă, ei asupresc pe țărani, - care, de aici înainte, ajung la discreția lor, - îi storc și îi seacă, făcându-i să cadă în mizerie și să moară de foame.

III. – Dominație

Cahalul are autoritate absolută asupra ovreilor pe care îi guvernează.

Pentru ca să oblige pe jidovi să se supună la deciziile sale, el recurge, împotriva îndărătnicilor, la mai multe mijloace de constrângere.

În caz de infrațiuni puțin grave, Cahalul poate să osândească, pe un ovrei, să-și piardă dreptul de morein până ce se va supune.

El poate, de asemenea, să decreteze confiscarea averii jidovului nesupus, - bunăoară, zestrea unei femei vinovate.

„Luni, 5 Famus, 5562.

Pe lângă aceasta, vinovata va pierde definitiv drepturile asupra dotei, care va fi în întregime confiscată, - afară de 500 de florini în rochii și alte lucruri pe care le posedă. Doi delegați ai Cahalului vor fi prezenți la îndeplinirea acestei sentințe, supraveghind cu îngrijire”.

Dar mijlocul cel mai drastic de constrângere, este excomunicarea, - care se aplică jidovului ce „disprețuiește pe un haham, ce nesocotește Talmudul sau vorbele rabinilor, ce-și vinde pământul unui nejidan, ce jură în contra coreligionarilor înaintea unui tribunal neovreiesc, etc...”.

Excomunicarea are două grade: ea este mică sau mare.

În primul grad sau Niddui, excomunicatul trebuie să trăiască izolat și separat de ceilalți, - de care să stea despărțit, cel puțin de patru coți. El nu poate să se apropie decât de nevastă și de copii.

În timpul excomunicării, nu îi este permis să se spele, nici să se tundă. Dacă moare, judecătorul cere să i se pună o piatră pe sicriu, ca să arate că mortul ar fi meritat să fie ucis cu pietre, fiindcă nu s-a pocăit și a fost dat afară din comunitate.

De altfel, nimeni nu trebuie să-l plângă sau să-i însoțească cadavrul, - nici măcar rudele lui. Niddui-ul durează 30 de zile; dar poate să se prelungească timp de 60 de zile și chiar 90 de zile, dacă excomunicatul nu s-a îndreptat. Dar dacă nici atunci nu se observă vreo ameliorare, Niddui poate fi urmat de Cherem.

Marea excomunicare sau Cherem este echivalentă cu moartea civilă; și într-adevăr, ovreii în contra căruia s-a pronunțat Cheremul, este ca mor între vii.

El este exclus din comunitate, din havre, din Sinagogă și din toate funcțiile Cahalului.

Nimeni nu mai poate să comunice cu el, nici să locuiască cu el, nici măcar să-i închirieze o odaie.

Dacă în trei zile nu se supune, Bet-Din îi vinde toată averea mobilă și imobilă primului cumpărător ce se prezintă și prețul este vărsat în tezaurul Cahalului.

Excomunicarea Cheremului este pronunțată, cu mare solemnitate, în prezența a cel puțin zece martori.

Se aprind făclii, se sună din trâmbițe și se pronunță, asupra păcătosului, afurisenii înspăimântătoare. Când ceremonia s-a isprăvit, se sting făcliile, - ceea ce înseamnă că vinovatului i s-a închis lumina cerului.

Formula excomunicării Cherem conține, între altele, următoarele blesteme:

„După judecata lui Dumnezeu, N... fiul lui N... să fie excomunicat

Să vie asupra lui plăgi adânci, boli lungi și înfricoșătoare.

Casa lui să devie vizuina monștrilor.

Steaua lui să se stingă după firmament și să fie crudă, mânioasă și furioasă pe dânsul.

Cadavrul lui să fie aruncat viperelor și bestiiilor sălbatice.

Aurul și argintul lui să fie împărțit la alții.

Fiu lui să cadă în mâinile dușmanilor.

Urmașii lui să se cutremure în ziua aniversării sale....

(Aici urmează blestemele îngerilor, ale serafimilor, ale ofanimilor și ale altor personaje talmudice).

Să fie înghițit ca Kora și banda sa.

Sufletul să iasă din el îngrozit și tremurând.

Desfiderea lui Dumnezeu să-l omoare.

Să fie sugrumat ca Achitophel.

Lepra să fie ca aceea a lui Ghiezi.

Să cadă și să nu se mai scoale.

Să nu fie înmormântat în cimitirul lui Israel.

Nevasta sa să fie dată altora și când el va muri, altul să se plece peste ea.

Această afurisenie să cadă peste N... fiul lui N... și peste tot neamul său.

Iar Dumnezeu să-și verse, asupra mea și asupra întregului popor al lui Israel, pacea și binecuvântarea sa. - Amin”.

Iată acum textul a două acte autentice de afurisenie (Cherem), - unul, ce provine din Cahalul din Botoșani și se refera la un jidov, care a spus adevărul într-un proces al ovreilor din Darabani (jud. Dorohoi), cu un proprietar creștin, în 1879; - altul, care e ieșit din Cahalul din Noua-Suliță (Basarabia) și privește pe un creștin (Mihail Sturdza).

1. - „Binecuvântat fie numele celui Etern.

Ascultați, voi care trăiți în timpul acesta.

Ați auzit voi de atrocitățile la care au fost expuși frații noștri din târgușorul Darabani, din partea groaznicului apăsător Cimara, - să piară numele lui...

Când judecătorii au chemat martorii care văzuseră faptele, ca să asculte arătările lor, - au chemat și pe unul din frații noștri, Moise Bacal Weinstein, care locuiește aici, în orașul nostru, de mai mulți ani...

Acest Moise, prin mărturia lui mincinoasă, a justificat pe prigonitor înaintea judecătorilor, zicând că ar trebui să se caute mâna ovreilor în infamia ce se întâmplase și că aceștia fuseseră vinovații...

În urma acestei mărturii, judecătorii au pronunțat o hotărâre nedreaptă, deoarece prigonitorul Cimara a ieșit din proces nevinovat și justificat de acuzația care apăsa asupra lui, - iar bieții ovrei fură condamnați la închisoare și la amendă...

De aceea ne-am adunat noi, Comunitatea din Botoșani, în număr de 500 de bărbați, ca să afurisim și să gonim din sânul nostru pe mizerabilul care se numește „Moise Bacal Weinstein, - să piară numele lui, - și să-l osândim la tot răul în consecință să cadă asupra lui toată anatema care e scrisă în cartea legii lui Moise, asupra omului care își întoarce inima de la Dumnezeu său...

Voi toți, fraților, să știți ca l-am afurisit în sunetul trâmbițelor și după toate riturile prescrise de legile noastre.

De aceea, este oprit a vorbi un cuvânt cu el sau de a sta împreună cu dânsul. Să nu intre în Sinagogă, căci el nu este decât carne spurcată pentru cel Etern și pentru Israel.

Urâți-l cu ură și să fie pentru voi un obiect de spaimă, - căci este afurisit!

Botoșani, 9 Elul, în ajunul zilei Reconcilierii”.

2. - „Hotărârea întregii imunități din Noua-Suliță. Ne-am impus cu jurământ și cu afurisenie (Cherem) să fie oprit oricui din târgușorul nostru, de a bea rachiu din cârciuma de aici; care aparține d-lui Conte, căci el prigonește și supără pe bieții oameni, pentru ai alunga cu lucrurile lor, cum nu sa mai auzit la nici una din comunitățile Israelului, de la un capăt al lumii la altul.

De aceea veți ști, o, voi fraților, fii ai Israelului, că nimeni din orașul nostru nu trebuie să bea rachiu provenit din cârciuma de aici, din Noua-Suliță. Acela care va călca această hotărâre, să fie mușcat de șarpe; acela care o va respecta, să fie binecuvântat și fericit.

Noi, mai jos iscații: Toată comunitatea”.

Aceasta este organizația Cahalului elementar.

Sa vedem acum ce se știe despre Cahalele superioare.

B) CAHALELE SUPERIOARE

Din cele ce preced, rezultă că, pretutindeni și întotdeauna, - de la împrăștiere și până azi, - ovreii au trăit și trăiesc, pe teritoriile altor nații, grupați în Comunități, guvernate de Cahale talmudice. Toate aceste comunități sunt strâns legate și se ajută reciproc; ele se reunesc într-un Sinod, o dată pe an și formează un adevărat stat jidovesc, în statele celorlalte nații.

Deasupra acestor Cahale elementare, există, în fiecare țară, asociații mai puternice, dar mult mai misterioase și al căror rost nu a fost dezvăluit, până acum, de nimeni. Astfel sunt Anglo-Jewish-Association din Londra, - Israelitiche-Allianz din Viena, - Verband der Deutschen Juden din Berlin, etc.

Aceste asociații naționale, ca și anumite ordine ovreiești internaționale, - de pildă, ca ordinul american B'nai-Brith (Fiii alianței) - foarte răspândit în România, - se confundă cu Francmasoneria.

În capul acestei organizații secrete, - în ceea ce privește scopul, - se găsește Alianța Israelită universală, fondată de Cremieux și care rezidă în Paris.

Această instituție supremă are conducerea generală a Cahalelor, ea concentrează în mâinile sale guvernul nației jidovești întregi.

Dar adevăratul centru al ovreimei e înconjurat de un adânc întuneric. Într-adevăr, Alianța jidovească nu datează decât din 1860, totuși e sigur, că o autoritate superioară a funcționat încontinuu, din vechime, pe ascuns, într-un oraș necunoscut, - la Constantinopol, la Bagdad, sau în altă localitate, - și de altfel, nu se știe dacă astăzi nu există, undeva, un jidan investit cu puterea regală.

În tot cazul, această alianță ovreiască universală reprezintă, față de celelalte nații, poporul lui Israel.

Iată apelul lui Cremieux, adresat către ovrei, - apel din care reiese o bucurie sălbatică pentru reușită și din care se văd principalele scopuri către care tinde organizația actuală a poporului lui Israel.

„Alianța pe care voim s-o întemeiem nu e nici franțuzească nici englezească nici nemțească... ea e jidovească, ea e universală.

Împrăștiați în mijlocul unor popoare care sunt dușmane drepturilor și intereselor noastre, vom rămâne jidovi,... membri ai „poporului ales”... : Naționalitatea noastră este religia părinților noștri, - și nu recunoaștem alta...

Trăim în țări străine și nu ne putem interesa de interesele vremelnice ale acestor țări, întrucât interesele noastre morale și materiale sunt în primejdie.

Religia jidovească trebuie să cuprindă într-o zi pământul întreg.

Catolicismul, dușmanul nostru secular, zdrobit în luptă, e aproape să îngenunche.

Pe zi ce trece, rețeaua, pe care ovreii o aruncă asupra pământului, se va întinde, - și mărețele profeții ale cărților noastre sfinte se vor îndeplini... Nu e departe timpul în care toate bogățiile pământului vor aparține numai jidovilor...

O nouă împărțire mesianică, un nou Ierusalim, trebuie să se ridice în locul dublei cetăți a împăraților și a Papilor”.

* * *

În rezumat, Cahalul este organizația nației ovreiești. El este rezultatul dogmei talmudice a poporului ales, dogmă în virtutea căreia ovreii nu trebuie să se contopească cu alte popoare, căci Dumnezeu le-a făgăduit să posedă tot pământul și să stăpânească lumea întreagă.

Cahalul este reacția contra oricărui progres, el este obscurantismul clerical cel mai orb; el dă naștere la disprețul cel mai insultător contra goimilor, considerați ca vite și la ura cea mai atroce, de moarte, contra întregii omeniri nejidovești.

Cahalul este organizația misterioasă care, învăluită sub aparențele inofensive ale Comunităților confesionale, a făcut cu putință conservarea poporului ovreiesc, în mijlocul națiilor puternice, pe care le-a doborât, sau pe care e pe drum să le distrugă.

El este cheia problemei ovreiești și explică lipsa oricărui elan de reînnoire și de înaintare în sânul iudaismului, - pe care-l stăpânește, în mod absolut și tiranic, prin teroarea Cheremului.

Cahalul este factorul corupției care răstoarnă statul nostru; - el este cauza acaparărilor, a trusturilor, a falimentelor care minează comerțul, industria și agricultura în România; - el este organul care rătăcește opinia publică prin ziarurile pe care le subvenționează; - el este agentul propagării perfide a materialismului și a ideilor liberaliste, socialiste, anarhiste; - el este puterea ocultă a Francmasoneriei.

Cahalul este, în fine, agentul revoluțiilor, care au zguduit lumea și care, de câțiva timp, tulbură liniștea nenorocitului popor românesc.

Aceasta este puterea ocultă ovreiască, împotriva căreia omenirea este dezarmată, pentru că nu o cunoaște.

EFECTELE CAHALELOR TALMUDICE

Posedând arme veninoase, - ca Talmudul și ca realizarea sa concretă Cahalul, Israel porni să cucerească lumea.

Să vedem mai întâi, ce se petrece în țările în care iudeii au putut să-și satisfacă, nu numai patima de proprietate, dar și patima de dominație, prin dobândirea drepturilor de cetățenie.

Trebuie să spunem însă, de la început că ovreii nu au obținut nicăieri aceste drepturi, decât după ce au făcut să izbucnească niște revoluții teribile. Astfel ei au devenit cetățeni ai Franței în timpul marelui Revoluții și au ajuns cetățeni ai Austriei, ai Germaniei, ai Italiei, în urma revoluției din 1848.

Și notați bine că, fiind detestați de toate popoarele, - de câte ori au voit să forțeze porțile unei noi nații, au recurs la același mijloc - la Revoluție.

Vom începe prin Austro-Ungaria, țara cea mai apropiată de a noastră.

AUSTRO-UNGARIA

„Ovreii nu erau nimic în Austria, înainte de 1848, - zice Trocase.

Acum însă, ei joacă acolo un rol dominant și, sunt singurii cărora le-a folosit Revoluția. S-ar părea că vienezii, construind baricade și înfruntând mitralierele soldaților împărătești, n-au avut alt scop decât să distrugă digurile, ridicate de prevederea trecutului, în contra valurilor cotropitoare ale ciumei semitice... Și, într-adevăr, cucerirea absolută a unei împărății, de către jidovi, în timp de 50 de ani, este, fără doar și poate, unul din faptele cele mai caracteristice ale istoriei contemporane”.

Să examinăm, mai întâi, ce se întâmplă în fosta provincie românească, Bucovina.

Pe urmă, vom trece la alte părți ale împărăției și anume: la Galiția, la Ungaria și la Austria.

BUCOVINA

Bucovina, - care a fost răpită Moldovei în 1775, de către Austria, - prezintă un exemplu izbitor de ceea ce ar deveni România, dacă n-ar fi luat măsuri ca să se apere împotriva pericolului israelit.

În 1769, numărul familiilor ovreiești, care locuiau în această provincie, era de 206.

În 1780, această cifră se încinci și se urcă la 1069.

În 1846, populația jidovească se ridicase la 11.500 de indivizi.

Însă, după 1848, când jidanii câștigă drepturile de cetățenie, numărul lor merse crescând din ce în ce. Astfel:

În 1850 erau 14.500,

În 1857, - 30.000,

În 1869, - 47.000,

În 1880, - 67.000,

În 1890, - 83.000,

În 1900, - 96.000.

Înmulțirea iudeilor între 1846 și 1908 a fost deci de 713%.

Orașele fiind repede umplute, ei nu întârziară să se reverse asupra satelor.

Ocupația de preferință a acestor ovrei, - ca și a celor din România, - este comerțul cu băuturi spirtoase. Ei țin mai toate cârciumile; și, într-adevăr, în 1885, posedau 95% din debitele de rachi. De aceea, alcoolismul face, în Bucovina, ravagii înspăimântătoare.

Tot comerțul și toată industria țării sunt în mâinile iudeilor, - în mod mai complet chiar decât în Moldova.

Afară de asta, ei au acaparat cu totul profesiile liberale. Astfel pe când în 1865 nu erau decât 2 avocați israeliți, în 1900 ajunseseră la numărul de 82, pentru 14 creștini.

Dar, ce e mai mult, de la 1862, de când prima bucată de pământ căzu în mâinile lor, - numărul marilor proprietari ovrei crescă din ce în ce, - așa că în 1900 ajunse să întrecă cifra enormă de 80%.

Multe din moșiile, rămase românilor, sunt de asemenea ipotecate la jidani, care le vor pune în vânzare și le vor cumpăra peste puțin.

Cât despre mica proprietate, 60% din imobile sunt grevate de ipoteci la ovrei.

Se înțelege, prin urmare, de ce moldovenii, care altădată prosperau în această provincie, - pe când ei erau stăpâni, - nu se mai înmulțesc deloc, pier și dispar puțin câte puțin, sub gheara Austriei, care i-a dat pe mâna acestor blestemați paraziți.

Având, astfel, tot comerțul și toată industria în mâinile lor, acaparând toate profesiile liberale, având în posesia lor casele din orașe și, pe deasupra, moșiile și marile domenii rurale, având în sfârșit puterea, prin voturile pe care le cumpără, ovreii au devenit stăpâni sau mai bine zis satrapii acestei nenorocite țări, pe care o sug până la măduvă.

Dulcea Bucovină, vesela grădină de care vorbește poetul, a devenit azi o pustie funebră, un adevărat cimitir pentru bieții români, - pe care jidanii îi urmăresc și îiucid prin mizerie și prin alcoolism.

GALIȚIA

Situația este și mai deplorabilă în Galiția.

Într-adevăr, „în Galiția și în anumite cantoane ale Ungariei, ovreii țin hanuri și cârciumi unde vând rachiu... Ceea ce este, pentru clasele inferioare, un pericol de moarte.

Acești cămătari, negustori cu bucata, vând rachiu pe datorie țăranilor... și prin dobânzi excepționale, jupoaie poporul de ultima lescaie.

Țăranii, ruinați, se dau la băutură, pentru ca să-și uite necazurile; și, ca întotdeauna, singur jidanul câștigă, în mijlocul zăpăcelii universale”.

Pe lângă aceasta, comerțul și industria precum și profesiile liberale sunt în întregime în mâinile ovreilor.

Mai mult, - aceștia, îndată ce au căpătat drepturile de cetățenie, s-au aruncat năpraznic asupra domeniilor rurale, care le-au dat în mână puterea politică.

„Interdicția făcută ovreilor din Galiția (Polonia austriacă), de a poseda pământ, a durat până la 1867, cel puțin în ceea ce privea pământurile de arat.

La această dată, de 1867, nu erau în toată Galiția decât 38 de proprietari, din rasa lui Iuda.

Or, 3 ani după ridicarea interdicției, - adică în 1870, - se găseau în provincie, 68 de proprietari ovrei, având dreptul de vot.

Trei ani mai târziu, în anul 1873, ei ajunseră la cifra de 289; iar în 1880, după statisticile oficiale, marii proprietari jidani erau în număr de 680!

Calculule referitoare la mica proprietate sunt, din nenorocire, și mai semnificative, în timp de 18 ani, de la 1874 la 1892, 43.000 mici proprietari au trecut în mâinile jidovilor.

Actualmente, ei posedă pământurile cele mai fertile din țară; și, mai bine de doua milioane de locuitori, care altădată erau și ei proprietari, servesc, ca slugi, la jidani, pe fostele moșii ale părinților lor”.

După un asemenea tablou, ar trebui să cadă cortina.

Și totuși, ascultați cele ce urmează:

În Galiția, totul aparține ovreilor. Ei au acaparat nu numai întreaga proprietate urbană, dar și mai toată proprietatea rurală.

Nenorociții de țărani sunt obligați să închirieze de la jidovi, pe prețuri exorbitante, pământurile care le aparțineau altădată; și rareori ajung să se poată plăti.

Pentru ca să reintre în fonduri, jidanul cumpăra, ieftin de tot munca țăranului pentru toată perioada agricolă următoare.

Odată contractul încheiat, această muncă este revândută, de ovrei, cu un câștig enorm, vreunui arendaș din Galiția, din Ungaria sau din Moldova, - de cele mai multe ori unui alt jidov.

Țăranul își vinde munca ovreiului, cu 12 florini pe lună (25 lei), plus mâncarea; iar acesta o revinde în Moldova, cu un preț ce variază între 45 și 60 lei pe lună, plus mâncarea și cheltuielile de transport.

Adesea, se văd lucrând pe câmpiile Moldovei, țărani ruteni, slabi, jigăriți; zdrențăroși, abrutizați de sărăcie și de alcool, - adevărați iloți, în veacul al douăzecilea”.

În realitate, halul acesta de plâns constituie o adevărată robie. Iată ce ne așteaptă pe noi Românii, dacă vom avea neghiobia să dăm, vreodată, jidanilor, drepturi de cetățenie!

„Prin cruzimea de care a dat dovadă, - și care întrece pe aceea a fiarelor de pradă, - jidovimea austriacă provoacă indignarea când îndrăznește să vorbească de civilizație și de progres.

În fapt, ea a rămas sălbatică, și produce moartea, prin foamete și prin muncă istovitoare;... ea merge chiar până să uite dreptul imprescriptibil al omenirii, - dreptul de a trăi.

UNGARIA

Același lucru se întâmplă și în Ungaria. Ne va fi de ajuns să spunem că:

Țăranii în sate și burghezii în orașe, sunt cu totul ruinați... Castelele și moșie au trecut cu miile, în mâinile jidanilor. Camăta a distrus totul, ... ca o lepră fără leac.

Doctorul Horsky, scria, de curând, următoarele: „În 1862, ovreii nu aveau nici un cot de pământ în Ungaria. Acum, după 30 de ani, a treia parte din pământul întregului regat le aparține... Trei jidovi posedă, ei singuri, 100.000 hectare”.

AUSTRIA

Austria propriu-zisă, nu este nici ea mai fericită.

Tot comerțul este în mâinile iudeilor.

Tot așa e și cu industria.

„Fabricanții, - constrânși să plătească prețurile iudeilor - părăsesc meșteșugul.

Lucrătorii, exploatați și ei la rândul lor, nu întârzie să cadă în cea mai grozavă mizerie.

Salariile sunt minime; sunt salarii de foamete, neîndestulătoare pentru a face să trăiască o familie”.

Pe lângă aceasta, profesiile liberale, - mai cu seamă acelea de avocat și de medic, care permit să exploateze mizeria și suferința bieților creștini, sunt cu totul ocupate de jidani.

Și nici nu mai vorbim de judecătorii ovrei, care transformă dreptatea într-o prostituată, ce-și vinde favorurile cui îi dă mai mult.

Însă mai e ceva.

Ovreii organizează cartele și trusturi, speculând mai ales asupra produselor de alimentație și asupra celor necesare traiului (grâu, zahăr, petrol, lemne, cărbuni etc.).

Astfel, „ei acaparează toate grânele disponibile și, odată în stăpânirea lor, ei reglează cursurile prețurilor, după placul, sau mai bine zis, după interesul lor”.

În același timp, prin lovături de Bursă, ei șterpelesc, în mod periodic, micile economii pe care creștinii reușiseră să le strângă.

O speculă nerușinată își întinde gheara peste tot, - chiar și peste mizeriile, suferințele și nenorocirile omenirii.

Însă ovreii nu s-au mulțumit să adune bogății colosale, strângând în mâinile lor toate industriile, întreprinderile, comerciale și financiare.

A trebuit ca și pământul să le aparțină... pentru ca influența potică pe care o dă proprietatea, să devină apanajul lor”.

Într-adevăr, „iudeii sunt deja proprietari a mai mult de jumătate din casele din Viena... Și dacă vom consulta starea creanțelor ipotecare ce pot cu ușurință să ducă la o expropriație, le aparțin 70% din clădiri”.

„În ce privește proprietatea funciară, până la 1848, era interzis ovreilor să devină cumpărători. De atunci, ei și-au câștigat cu vârf timpul pierdut. Baronul Rotschild, posedă, el singur, aproape un sfert din marea proprietate în Boemia (de șapte ori mai mult decât familia imperială), - fără să mai vorbim de ceea ce aparține în celelalte provincii (Austria de Jos, Moravia, Silezia), precum și în Ungaria.”

„Nu prin talent, nici prin știință, nici prin lucru, nici printr-o activitate productivă, s-au urcat ovreii până în vârful scării sociale, - ci, numai prin intrigă, îndrăzneală, viclenie, îndemânare de a exploata pe aproapele, lăcomie nesăturată și lipsă de orice scrupule.

Astfel jidovii, - însușindu-și fără rușine fructul muncii concetățenilor lor, - au ajuns repede să reunească în mâinile lor bogăția și influența, - adică elementele dominației.

Din nimic, ei au devenit, în 50 de ani, totul, în monarhia Habsburgilor”.

Acestea sunt efectele Cahalului!

Acum, că am văzut nenorocirile unei țări mari, care a avut imprudența să dea ovreilor drepturile de cetățenie, să examinăm modul cum ei au procedat în altă țară mare, adică în Franța, pentru a putea intra în posesia acelorași drepturi.

Aceasta ne va permite să înțelegem manevrele ascunse, de care se servesc la noi, pentru ca să ajungă la un rezultat analog.

FRANȚA

Lăsând sub tăcere acapararea bogățiilor acestei țări, care este aproape la fel cu cea din Austro-Ungaria, nu ne vom ocupa decât de modul cum ovreii au ajuns să se introducă în Franța și de mijloacele oculte de care s-au servit pentru ca să capete drepturile de cetățenie. Aici, - ca pretutindeni, - ei au încercat mult să-i înșele pe francezi asupra intențiilor lor. Văzând însă că nu le reușește cu minciuna, ei făcură un mare pas care le aduse, o dată cu drepturile dorite, căderea monarhiei și răsturnarea Bisericii creștine, dușmana lor ereditară. Ei creară Francmasoneria și, cu ajutorul ei, preparară și săvârșiră Marea Revoluție, zisă franceză, - care ar trebui mai bine să se numească marea Revoluție jidănească. Mai târziu, pentru a obține drepturile de cetățeni într-o simplă colonie franceză, Algeria, ei profitară de nenorocirile ce rezultaseră pentru țară dintr-un dezastru național, adică din războiul din 1870.

„În secolul al XII-lea, „ovreii din Franța ajunseră la cifra de 800.000, pe care nu o ating încă azi. Ei erau tot așa de bogați ca și acum și stăpâneau jumătate din Paris”.

Storcând poporul, sărăcindu-l și ruinându-l prin camătă, - încercând prin Cahal să vatăme corporațiile meseriașilor și ale negustorilor, atât de trainic stabilite în timpul Evului Mediu, - căutând să dărâme Biserica, atât de puternică la acea epocă, prin nenumărate erezii, pe care le scorneau neîncetat, - ba, ce e mai mult, îngrozind lumea prin crime rituale, atât de dese pe vremea aceea, - ovreii au fost, în mai multe rânduri, goniți din Franța.

Însă, intrând din nou prin fraudă, îndată ce furtuna încetă și reîncepând aceleași isprăvi ca și mai înainte, fură definitiv expulzați din Franța, de Charles al VI-lea, în 1394.

De atunci, ei se ascuseră.

Sub Ludovic al XIV-lea, nu se găseau la Paris decât trei sau patru familii israelite. În plus, ei erau tolerați la Metz, unde Henric al IV-lea luase sub protecția sa 24 familii care se coborau din cele dintâi 8 menaje, stabilite în acest oraș sub predecesorul sau.

Cucerirea Alsaciei a adus Franței un număr considerabil de iudei, - și înaintea mării Revoluții din 1789, se aflau în număr de vreo 20.000 în această provincie.

În același timp, câțiva ovrei reușiră să se stabilească la Paris, - însă în condiții foarte nesigure și asemănătoare cu înscrierea în condicuțe, ce se aplică la o anumită categorie de femei.

Astfel, în 1778, mureau la Paris, de la 12 la 15 iudei pe an; ceea ce reprezintă o populație de vreo 400 de indivizi.

Însă, chiar din 1767, jidovii încercară să se strecoare în Franța, profitând de faptul că străinii, - cu ajutorul brevetelor acordate de rege, - puteau să intre în breslele de meserii și de comerț. „Petiția negustorilor și a vânzătorilor din Paris, în contra admitterii ovreilor” cuprinde, între altele, pasajele următoare:

„Se pot asemăna jidanii cu niște viespi care se introduc în stupi ca să omoare albinele, să le deschidă pânțele și să le ia mierea ce se găsește în ele...

Ei cred că orice autoritate este o uzurpație asupra lor, - nu au decât o dorință, aceea de a ajunge la o împărăție universală - și privesc toate bunurile ca și când le-ar aparține.

Ovreii nu pot să se laude că au adus lumii vreun folos, în diferitele țări, unde au fost tolerați... Ei profită de descoperirile altora, pentru ca să le altereze producerile, practică tot felul de cămătării, cumpără de la oricine, chiar de la un asasin sau de la un servitor, introduc mărfuri interzise sau defectuoase, oferă risipitorilor sau nenorociților datornici, resurse care le

grăbesc ruina, practică scamturile, micile schimburi, agiotagele, împrumuturile pe amănute, traficurile și negoțurile cu lucruri vechi...

Dacă se îngăduie unui singur jidov, o singură casă de comerț, într-un oraș, se permite comerțul la toată nația și se opun, fiecărui negustor, forțele unui popor întreg.

Cu mult mai înainte de Revoluție, pe la începutul secolului al XVIII-lea, ovreii reușiră să introducă în Anglia, Francmasoneria, societate secretă pe care au imaginat-o și au construit-o după modelul Cahalului lor.

Englezii au făcut apoi să treacă în Franța această funestă asociație.

Aici, Masoneria, dându-se, în mod mincinos, drept o instituție filantropică, înșelă într-un chip nedemn nobilimea, burghezimea și, cu toate avertismentele Papilor, o mare parte din cler. Mulți proști căzură în perfida cursă ce li se întinse și intrară cu grămada în adunarea suspectă.

Abuzând de încrederea acestor naivi și acoperindu-le ochii cu un vâl des, care îi împiedica să vadă, Francmasoneria putu să lucreze în tihnă, ca să dărâme, puțin câte puțin, organizația socială.

Ea amăgi, de altfel, pe toată lumea, - pe unii mai mult decât pe alții, - și mai ales pe revoluționari, care își închipuiră că mașina împingea pentru ei, fără să bănuiască măcar, că ea lucra, pur și simplu, pentru Israel.

Însă, vom expune mai departe originea Francmasoneriei și rolul ei în timpul marii Revoluții.

De altfel, într-o publicație anterioară, am arătat pe larg, după Taine, înspăimântătoarea dezlănțuire a patimilor de proprietate și de dominație, care a avut loc în timpul acestei groaznice furtuni sociale.

Aici, nu vom insista decât numai asupra câtorva peripeții jidovești, care s-au desfășurat, începând de la acest tragic eveniment și până în zilele noastre.

Când Constituanta se reuni, ovreii din Paris sollicitară emanciparea tuturor israeliților din Franța.

Dezbaterea, începută la 21 septembrie 1789, se continuă câteva zile, însă Adunarea, foarte încurcată, amână soluția.

La 30 aprilie 1791 și la 27 septembrie 1791, deputații, câștigați de jidani, reveniră la asalt, - dar, fără nici un succes, ... așa era de mare scârba ce inspira această lepră.

Tochmai în octombrie 1793, - adică după 4 ani, de luptă neîncetată, - Israel triumfă.

Să notăm, că aceasta s-a întâmplat în plină Teroare.

Prima grijă, - pentru ca să se arate demni de emancipare, - fu să se repeadă asupra diamantelor Coroanei, în furtul cărora jucară un rol de căpetenie. Toți ovreii din Paris au fost implicați în această afacere. Dar, numai câțiva iudei subalterni, care s-au lăsat să fie prinși, au fost judecați și în urmă executați.

Ovreii fură, de asemenea, aceia care organizară jefuirea bisericilor și distrugerea capodoperelor, inspirate de credința geniului pictorilor din Evul Mediu... Adesea ei cumpărară biserici întregi, cu un pumn de bancnote și le dărâmară - sau, când liniștea fu restabilită, le închiriară, foarte scump, credincioșilor.

Mobilierele emigraților erau o altă ocazie de operații fructuoase. Membrii Convenției se înțelegeau, cu ovreii, pentru ca să-și însușească averile acestor proscrisi.

Cea mai mare parte din furturile și jafurile de care vorbește Taine, avură, - dacă nu ca autori direcți, - cel puțin ca instigatori și ca tănuitori de obiecte dosite, pe acești blestemați fii ai lui Israel.

Atunci, au început să ia naștere averile enorme ale multor jidani din Franța.

Câțiva ani mai târziu, în 1806, Portails, jurisconsul celebru, colaboratorul lui Napoleon, - într-un memoriu pe care-l prezentă împăratului, - scrisese cele ce urmează:

„Constituanta crezuse că, pentru a face pe ovrei buni cetățeni, era de ajuns să-i facă să participe... la toate drepturile de care se bucură cetățenii francezi. Dar, din nenorocire, experiența a probat că... nu avusese prevedere.

Greșeala provine din faptul că revoluționarii nu au vrut să vadă decât o chestiune de toleranță religioasă, în problema ce aveau de rezolvat în ceea ce privește starea civilă a israeliților din Franța.

Jidovii nu sunt numai o sectă, ci un popor. Acest popor avea altădată un teritoriu și un guvern. El a fost împrăștiat, fără să fi fost distrus; și acum rătăcește pe tot globul, pentru ca să caute un refugiu, iar nu o țară; el există la toate națiile, fără să se confunde, cu ele; pretutindeni el se crede că trăiește pe pământ străin...

Astfel ovreii formează, peste tot, o nație în nație; ei nu sunt nici francezi, nici nemți, nici englezi, nici prusieni, - ci pur și simplu ovrei...”

Și Napoleon I, într-o discuție în Consiliul de Stat, adăugă:

„Nu se plânge lumea de protestanți și de catolici, cum se plânge de jidani. Răul pe care ei îl fac, nu vine de la indivizi, ci chiar de la constituția acestui popor. Sunt niște lăcuste și niște omizi, care pustiesc Franța”.

Treizeci de ani mai târziu, într-o carte remarcabilă, - *Les Juifs rois de l'epoque*, - Toussenel scrie:

„Ovreei au lovit toate statele cu o nouă ipotecă, pe care aceste state nu o vor plăti niciodată cu veniturile lor.

Europa este înfeudată dominației lui Israel; această dominație universală, - pe care ațâți cuceritori au visat-o, - Iudeii o au în mâinile lor... Israel a impus tribut tuturor statelor, produsul cel mai clar, al muncii tuturor cetățenilor, trece în punga jidanilor, sub numele de dobândă a datoriei naționale”.

De atunci, ovreei au înaintat mult. Ei organizează mașina de exploatare a popoarelor, din care au ieșit trusturi formidabile, - lovituri de bursă dezastruoase, krac-uri și panamale ce ruinează o țară întreagă, războaie (ca acela din Tonkin, etc.) etc. etc.

Astăzi, sub republica francmasonă, jidanii au ajuns să fie stăpâni absoluți pe Franța.

ALGERIA

Să vedem acum, în ce condiții, ovreei au căpătat drepturile de cetățenie în Algeria.

În 1870, în timpul războiului ce a doborât Franța, - al cărei pământ era invadat de dușmani, - jidanul Cremieux, care împreună cu jidanul Gambetta erau membri ai guvernului Apărării naționale, dădu decretul de naturalizare, în masă, a ovreilor din Algeria.

Profitând de un astfel de moment pentru a da un astfel de decret, Cremieux și cumătrul său Gambetta au trădat Franța, pentru ca să servească interesele neamului lor.

Și pentru ce o asemenea favoare?... atunci când decretul din 1848, referitor la naturalizarea străinilor, deschidea iudeilor o poartă destul de largă.

Cu atât mai mult că în 1870 această măsură avea și un caracter odios: arabii, care-și făcuseră datoria în mod eroic în timpul războiului, erau lipsiți de dreptul de a vota, - ce era dăruit cu toptanul șlehteii jidovești.

De altfel, ura împotriva acestui neam netrebnic, era așa de intensă, încât pentru ai înflăcăra pe turcoși împotriva austriecilor, în timpul războiului din Italia, era de ajuns să li se spună că aveau în fața lor niște jidani.

Acest decret de naturalizare excită, în Algeria, o indignare unanimă. El avu, ca efect imediat, o răscoală îngrozitoare a populației arabă și cabilă.

Când un ofițer francez se prezenta la Sidi Mahomed Ben Ahmed el Mokrani, - mare senior arab, - și îi înmână decretul lui Cremieux, Aga scuipe pe el, - și trimise înapoi generalului

Augeraud crucea de ofițer a legiunii de onoare, pentru ca să arate tot dezgustul și adâncul său dispreț, francezilor, care s-au înjosit până la a se pune în rând cu jidovii.

Mokrani căzu ca un erou și revolta fu înecatâ în sânge, de armata franceză, - redusă la trista necesitate de a se pune în serviciul aceloră ce trăiau numai din camătă și din furțișaguri.

Nu ne vom mai opri asupra celorlalte țări din Europa, care, din acest punct de vedere, nu stau mai bine ca Austria și ca Franța.

Nu vom spune deci, nimic despre Italia, care are jidani ca prim-miniștri (Luzzati), ca miniștri de război (Ottolenghi), ca primari ai Romei (Nathan); nici de Anglia, unde, în momentul de față, trei miniștri, tăiați împrejur, se îndeletnicesc cu un gheșeft monstru, ce a dat naștere unui scandal colosal, a cărui faimă a făcut ocolul pământului; nici de Germania, unde ovreii sunt, de asemenea, foarte puternici și unde Herman Kuhn scria, în 1881:

„Poziția iudeilor în Germania este foarte avantajoasă... Fiecare comunitate jidovească se administrează ea însăși, își ridică impozitele, își dirijează școlile, fără intervenția autorităților civile. Israeliții formează, într-adevăr, un Stat în Stat”.

Dar, să vorbim puțin de o țară mare, în care ovreii - ca cei de la noi - nu se bucură de drepturile de cetățenie... adică de Rusia.

Aceasta ne va permite să ne dăm seama de uneltirile sau de tertipurile pe care jidanii din România le întrebunțează pentru ca să-și atingă scopul dorit.

Să vedem, prin urmare, ce s-a petrecut în Rusia, în timpul războiului cu Japonia.

RUSIA

În Rusia, - unde ei se numără cu milioanele, - ovreii sunt lipsiți de drepturile civile și politice, măsură excelentă pentru poporul rus, însă deplorabilă pentru vecinii lui, - în particular pentru noi, - unde vine să se reverse prisosul acestui furnicar.

Jidănimea rusească se agită cu furie și, prin Nihiliști (sectă de anarhiști), - tulbură liniștea Statului și pune într-un pericol continuu viața Țarului și a principalilor săi colaboratori.

Mai mult, prin presa europeană, Cahalele calomniază Rusia și o discreditează în ochii lumii străine, care își închipuie ușor că o monarhie absolută este un îngrozitor flagel, pe când rușii se găsesc foarte bine sub un asemenea regim.

Văzând ca nu ajung la nimic, nici prin teroare, nici prin minciună, ovreii - profitând de momentul când Rusia era încurcată într-un război nenorocit, încercară să escaladeze bariera.

Într-un ceas așa de dezastruos pentru patria comună, jidănimea n-a văzut decât un singur lucru: interesul ei.

Poporul rus, - ne spuneau telegramele agenților, care mai toate sunt în mâinile ovreilor, - reclamă o constituție și o garanție; pentru acest lucru se răscoală.

Însă, în realitate, poporul rus nu știa câtuși de puțin ce e o constituție și ce sunt garanțiile.

Când, în loc să citești în ziare depeșele agenților jidovești, citeai scrisorile particularilor care vedeau cu ochii evenimentele, constatai că poporul rus mergea fără să știe pentru ce, - ici pentru o cauză, colo pentru alta, - sau mai bine zis se năpustea ca o bestie turbată, mereu excitat împins în stradă de către jidani, care mințeau cu nerușinare și îl făceau să creadă că, punându-se în grevă, arzând și asasinând, apără cauza Țarului și a Rusiei”.

Și, într-adevăr, s-au văzut „instigatori, care răsculau poporul, în numele Țarului, - pentru al elibera”.

Francmasonii Constituantei și ovreii revoluționari din Rusia, lucrară exact în același sens.

În cursul unei revoluții sângeroase, avu loc intrarea jidovilor în nația franceză; tot astfel, în mijlocul masacrelor, ei încercară să se încorporeze în nația rusă. Și, pentru a ajunge aici, ei au dezlănțuit războiul civil când patria, în care voiau să intre, era zdrobită din afară. Aceeași soartă ne amenință și pe noi, românii, din partea jidovimei.

ROMÂNIA

Acum, cunoscând modul cum jidovii au lucrat în mai multe țări străine, ne va fi ușor să înțelegem ce se petrece în propria noastră țară.

În România, ovreii n-au putut să-și satisfacă decât numai patima de proprietate și datorită ei, au ajuns în câțiva ani să pună mâna pe mai toate bogățiile țării.

Dar, ca să ne subjuge cu totul, le mai trebuie să posede și drepturile de cetățenie. Pentru a atinge și acest sfârșit, ei se agită nebunește, împinși fiind de patima de dominație.

Acești străini, veniți de ieri, pretind astăzi că sunt stabiliți în România de când lumea și pământul, - cu mult mai înainte de formarea acestei țări, ... de la luarea Ierusalimului de către Titus (Cremieux)... sau din timpurile lui Decebal (B. Lazare), - și că, prin urmare, ei trebuie să aibă prerogativele de cetate, ce le sunt contestate pe nedrept.

Pentru ca să probăm că această afirmație nu este decât o nerușinată minciună, vom aduce aici cifre exacte, scoase din statisticile oficiale.

La începutul secolului al XVIII-lea, nu se afla în Moldova decât un număr foarte mic de ovrei. Astfel, la Iași, ei erau atât de rari, încât contribuția lor totală se ridica abia la 155 lei, pe trimestru.

Numărul lor însă a crescut progresiv, după împărțirea Poloniei (1772).

În 1803, - când s-a făcut cel dintâi recensământ în Moldova, - s-au găsit, în toată țara, 12.000 de ovrei;

În 1820, - 19.000;

În 1827, - 24.000;

În 1831, - 37.000;

În 1838, - 80.000;

În 1859, - 120.000;

În 1899, - 200.000 de iudei.

Comparând între ei anii 1803 și 1899, constatăm că înmulțirea jidanilor, în Moldova, în această perioadă de 96 ani, a atins cifra colosală de 1.533 la 100.

În Muntenia, numărul ovreilor a fost întotdeauna cu mult mai mic ca în Moldova. Astfel, în București, în 1820, nu s-au găsit decât 127 șefi de familii israeliți.

În 1831, - se socotesc în toată țara, 3.330 ovrei;

În 1838, - 6.000;

În 1860, - 9.000;

În 1899, - 70.000 de jidovi, în urma emigrării lor neconținute din Moldova.

Cifrele acestor statistici arată că, în imensa lor majoritate, ovreii, care se află actualmente în România, s-au introdus aici în mod fraudulos în cursul secolului trecut, - venind din Galiția și din Polonia rusească, ce constituie un fel de cloacă nesecabilă ce debordează cu îmbelșugare această pestilentă.

Prin urmare, acești străini, - care n-au luat parte nici la suferințele grozave îndurate altădată de poporul român, nici la luptele sângeroase, pe viață sau pe moarte, susținute de el împotriva numeroșilor barbari (turci, tătari, unguri, etc.) ce voiau să-l cotopească, - n-au nici un motiv istoric plauzibil ca să poată pretinde drepturile de cetățenie, în România.

Iată ce zice în aceasta privință, un savant istoric, Ernest Desjardins, membru al Institutului, care a venit în România, în 1867, să studieze chestiunea israelită:

„Majoritatea familiilor evreiești care locuiesc în România, este prin naștere, - ca și prin voință și prin moravuri, prin spirit și prin limbă, - străini de țară.

Ea a venit aici prin emigrație, din Austria și din Rusia. Această invazie a început de ani de zile; dar a devenit foarte activă mai ales în timpul domniei lui Mihail Sturdza (1834-1848)...

Astfel, înmulțirea ovreilor străini luă proporții înspăimântătoare, - pentru concurența de aici înainte neputincioasă și chiar pentru viața materială a adevăraților români...

Dar, existau în Moldova regulamente pentru apărarea fruntariilor împotriva valurilor năvălitoare ale vagabonzilor străini. Numai că, severitatea acestor regulamente, se topi la vederea câtorva gologani, - iar guvernele, făcându-se complicitii acestor abateri, dădură pământul național pradă cerșetorilor corupători”.

Dacă examinăm acum statisticile care dau mișcarea totală a populației în orașele Moldovei, de la 1870 la 1893, vedem că românii prezintă un deficit de 30.000 morți, asupra nașterilor, pe câtă vreme jidovii (al căror număr este aproape pe jumătate ca acel al creștinilor) au un excedent de 40.000 nașteri, asupra morților.

Nașteri Morți Diferența

Români 140.000 170.000 - 30.000

Ovrei 120.000 80.000 +40.000

Adică, în 22 de ani, o diferență de 70 000 de suflete în profitul lui Israel.

De asemenea, în orașul Iași, - fosta capitală a Moldovei, mișcarea populației, de la 1869 la 1875, se prezintă cu un tablou și mai înfricoșător.

Nașteri, Morți, Diferența :

Români 7.500, 13.000, -5.500

Ovrei : 13.000, 9.500, +3.500

Și, numai în anul 1909, românii au pierdut aici 986 indivizi (1.432 nașteri, 2.418 morți), pe când jidanii au câștigat 120 (894 nașteri, 774 morți).

D-l A. C. Cuza, profesor de economie politică la Universitatea din Iași, calculând asupra datelor statisticilor oficiale, pentru același oraș, mișcarea populației de la 1866 la 1909, constată:

- pentru români, un deficit de 14.443 de suflete;

- pentru ovrei un excedent de 17.784 de suflete.

Cu alte cuvinte, în 43 de ani, s-a produs o diferență de peste 30.000 de indivizi în favoarea lui Israel, asupra unei populații totale de 77.759 locuitori.

Cu modul acesta, ovreii au ajuns în Iași la cifra de 39.488 suflete, - adică la 50,8%.

O asemenea proporție se întâlnește în mai toate orașele Moldovei; astfel la Dorohoi ea este de 53,6%, - la Botoșani, de 51,8%, - la Fălticeni, de 57% - și așa mai departe.

În 1912, s-a făcut un nou recensământ al populației, ale cărui prime rezultate au fost raportate de profesorul Cuza.

Un ziar politic, publicând aceste date, le rezumă astfel:

„Cifrele recensământului, - pentru moment provizorii, - ne duc la constatări de o excepțională gravitate. Fenomene, - care se petreceau în umbră, neobservate de nimeni, uneori numai bănuite, - apar astăzi în plină lumină...

Într-adevăr, datele referitoare la numărul locuitorilor Moldovei arată că populația rurală a crescut, în 13 ani, numai cu 18,8% - pe când a Munteniei s-a înmulțit cu 1%. iar a Dobrogei cu 45,7%.

În același timp, populația urbană a Moldovei a crescut numai cu 5,3% - pe când a Munteniei s-a înmulțit cu 23%, iar a Dobrogei, cu 41,5%.

O asemenea disproporție, care e enormă, trebuie să aibă cauze profunde, a căror cunoștință se impune fără întârziere.

Dar, răul pare și mai mare, când cercetezi mișcarea fiecărui oraș luat în parte, într-adevăr, se vede atunci că, în 8 din 21 orașe moldovenești, populația sa diminuat în mod absolut. Astfel, de exemplu, Iașii, vechea capitală a țării, care în 1909 avea 77.759 locuitori, nu mai are astăzi decât 75.882. De asemenea, populația Fălticeniilor s-a micșorat cu 10,8%, a Mihăilenilor cu 13%, etc. Putem deci să afirmăm că orașele Moldovei se depopulează și că această depopulare este cu atât mai intensă, cu cât orașele sunt situate mai spre nord”.

Prin urmare, în Moldova, ovreii se înmulțesc în mod prodigios pe când românii se împuținează din ce în ce, - și această constatare a smuls profesorului Cuza strigatul de alarmă sau mai bine zis de disperare: pierim - strigăt care s-a răsfrânt, cu o dureroasă neliniște, în inimile tuturor românilor.

Dar care este cauza istovirii unei populații, până atunci foarte prolifică, în fața năvălirii unor paraziți?

Cuza, care a studiat bine acest fenomen patologic, a ajuns la conștientizarea că jidanii, acaparând toate mijloacele de subsistență, au lipsit pe români de aceste mijloace de trai și, în consecință, aceștia au început să dispară.

Efectele patimii de proprietate a ovreilor

Jidanii în orașe. - Dacă vom consulta statisticile, vom vedea că industria și mai ales comerțul în orașele României, au trecut cu totul în mâinile ovreilor, - și aceasta numai în câțiva ani.

Industria. - Iată proporția ce există între meseriașii români și iudei, în orașul Iași, în cursul anului 1908:

Meseriași români : 1.874 ; meseriași ovrei : 5.570.

Trebuie remarcat că, în ceea ce privește mica industrie, meseriile cele mai ușoare și cele mai productive aparțin iudeilor, - care posedă și tot comerțul cu materii prime (Pietre, var, nisip, lemne, fier, tinichea, cuie, postav, pânză, piei etc.), indispensabile acestor meserii.

În plus, acești străini sunt puternic ajutați de Cahalele lor și sunt uniți prin solidaritatea națională - pe când bieții români, care n-au între ei nici o legătură și nu se bucură de nici un sprijin, sunt absolut dezarmați în lupta de concurență și sunt ușor înlăturați de rivalii lor.

Și nici nu mai vorbim de marea industrie care, cu toate enormele sacrificii ale Statului și mai ales ale consumatorilor, este întreagă jidovească.

Comerțul. - Iată acum proporția, cu totul ridicolă, a negustorilor români, față de negustorii ovrei, - la Iași, în cursul anului 1908:

Negustori români 121
ovrei 1.742

Aici, Cahalul a lucrat cu toată forța de care dispune, - iar rezultatele sunt formidabile.

Astfel, în acest oraș, găsim:

români ovrei
Cârciumari 51 344

Băcani 6 83

Precupeți 4 172

Făinari 1 80

Negustori de lemne

și așa mai departe. 1 40

Asemenea proporții se întâlnesc, de altfel, în toate orașele Moldovei și în multe ale Munteniei. Ele ar fi naturale dacă neam găsi în Palestina; dar sunt monstruoase în România.

Într-adevăr, după cum spune Raportul Camerei de comerț și industrie, din 1906:

„În orașul Botoșani, din 133 cârciumi, numai 6 aparțin românilor, în Dorohoi, din 74 cârciumi, de-abia 4 sunt ținute de români; în Fălțiceni, din 54 cârciumi, una singură e românească. La Hârlău, la Herța, la Mihăileni... toate cârciumile sunt în mâinile ovreilor”. Și această transformare, de la tot, la tot, - de la un negoț exclusiv românesc, la un negoț exclusiv jidovesc, - s-a făcut foarte repede,... în interval de câțiva ani.

Ne aducem aminte, - deși nu aveam ca etate decât 43 de ani, - că în timpul războiului din 1877, strada Lipscani din București toată era ocupată numai de negustori români, pe când

cincisprezece ani mai târziu, era toată luată de jidani, iar acum nu se mai găsesc acolo decât doi sau trei români, pierduți în mulțimea nenumărată a jidovilor.

O nimicire atât de completă și îndeplinită în atât de scurt timp, a trebuit să fie mai întâi complotată, pe urmă executată de o mână de maestru, cu mijloace financiare, preparate mai dinainte și venite din străinătate.

La un asemenea rezultat nu ar fi putut să ajungă o gloată, inconștientă de scop, - ci o trupă disciplinată, chibzuită, bine echipată, având capitaluri din belșug și care se năpustește la atac urmărind o țintă determinată. Într-un cuvânt, avem de-a face cu Armata Cahalului.

Jidanii la sate. - Acum că știm ce se întâmplă în orașe, să vedem și ce se petrece la țară, căci, - deși legea oprește pe ovrei de a se stabili în sate, - toată Moldova este literalmente cufundată în mocirla năpăditoare a lui Israel.

În statistica întocmită de Camera de comerț și industrie asupra a trei județe din nordul Moldovei în anul 1905-1906, găsim cele ce urmează:

a) Pentru meseriași:

	români	ovrei
Botoșani	19%	68%
Dorohoi	24%	70%
Suceava	20%	66%

b) Pentru negustori:

	români	ovrei
Botoșani	22%	72%
Dorohoi	22%	74%
Suceava	26%	66%

Proporția negustorilor români, - care nu atinge 25%, - este relativ mare, pentru că românii țin încă aproape tot comerțul de băuturi alcoolice la sate, unde după lege, străinii nu pot deschide cârciumi. Totuși, ovreii găsesc întotdeauna mijlocul de a călca această lege și, îndată ce ajung în sate, unde se strecoară ca să poată intra, ei nu întârzie să vândă pe ascuns alcool.

În orice caz, această statistică arată lămurit că în aceste trei județe, mai toate meseriile și mai tot comerțul sunt în mâinile jidanilor.

Se înțelege ușor de ce românii pier în fața jidovilor care, acaparând toate mijloacele de trai, îi lipsesc de pâinea zilnică, otrăvindu-i cu băuturi alcoolice falsificate.

Această crimă abominabilă, exterminarea unui popor, este fapta Cahalului.

Contra-proba. - Până acum v-am arătat proba; Iată acum și contra-proba.

Dacă studiem statistica publicată de Spicitorul moldo-român pe anul 1839, vedem că, în acel timp, populația românească se înmulțea în mod regulat, dând peste tot excedente importante, - în timp ce populația ovreiască, rămânea aproape staționară.

Dar, la acea epocă, românii aveau cu ce să trăiască, pentru că industria și comerțul erau ale lor, grație organizației breslelor, care atunci erau în floare.

Să comparăm numărul negustorilor români din Iași, în 1839, cu cel ce găsim acolo în 1909:

Negustorii români 1832 1909

Cârciumari : 26 451

Băcani : 1156

Pescari : 580

Blănari : 650

Christigii : 180 și așa mai departe.

Negustorii români dispăruți au fost înlocuiți de jidani. Intr-adevăr, găsim în Iași în 1909:

Negustorii ovrei : 1909

Cârciumari : 344

Băcani :	83	
Pescari :	7	
Blănari .	14	
Christigii :	13	și așa mai departe.

Din aceste statistici rezultă că, nici de bunăvoie, nici de fudulie, nici de lene, - încă și mai puțin din cauza incapacității lor, - românii au părăsit pozițiile mănoase în câștig, din comerț și din industrie, disprețuind munca și preferând funcțiile Statului, mult mai ușoare și cerând mai puțină osteneală.

În realitate, ei au fost învinși de jidani, care i-au atacat prin mijloace oculte, întrebunțând în această luptă pe viață sau pe moarte, manopere tot atât de lașe, cât de dușmănoase.

Prin urmare, fraza stereotipă, răspândită de ovrei, că au venit să ocupe un loc disponibil în economia noastră națională nu este decât o minciună sfruntată.

Dar ce este mai trist, e faptul că românii au fost obligați, fără voia lor, să părăsească terenul meseriilor și al negoțului, din cauza incapacității și mai ales a necinstei clasei de sus, care n-a fost în stare să le apere interesele.

Iată, într-adevăr, ce este scris într-un raport (Anafora) al Sfatului administrativ al Moldovei, adresat Domnitorului, în ziua de 31 mai 1838:

„Departamentul finanțelor, cu No. 8.621, a referat Sfatului că, fără încetare primește jălbi din partea breslelor și a mai marelui staroste, ... cu expunerea necazurilor ce românii suferă de la ovrei, - căci aceștia acaparând meseriile și negoțurile au pus mâna pe cea mai mare parte din câștiguri...

În urma schimbării vestmântului, după forma occidentală, am voit ca croitorii creștini să se obișnuiască a face costume europenești; dar jidanii n-au vrut să-i tolereze lângă dânșii și n-au consimțit nici măcar să-i primească în atelierile lor.

Cerem ca ovreii, care se vor folosi de drepturile breslelor... să fie supuși la aceeași taxă ca și breslele...”

În aceeași zi, Domnitorul Mihalache Sturdza (de tristă memorie), - din nepăsare, din incapacitate sau mai ales din corupția timpului, - puse rezoluția ca jidovii să continue să profite de toate drepturile breslelor, lăsând cheltuielile pe socoteala românilor.

Dar, încă nu e totul.

Proprietăți urbane. - Prin comerț și prin industrie - care sunt mijloacele cele mai eficace de a realiza, în ascuns, hoția și fraudă, poruncite de Talmud, - ovreii despuiră în voie pe bieții români, atât pe cei din orașe, cât și pe cei din sate.

Astfel se îmbogățiră foarte, repede, - ei, care atunci când au venit din Galiția sau din Polonia rusească, n-aveau nici ce mânca! - și se aruncară cu lăcomie asupra imobilelor din orașe, - legea nepermițându-le să înghită și pe cele de la țară.

Astăzi, ei posedă în Moldova mai bine de 31% din proprietatea funciară urbană. În mai multe orașe, valoarea acaretelor lor întrece cu mult pe a celor românești. Astfel, la Dorohoi, ovreii au case pentru 5.500.000 lei, pe când românii n-au decât pentru 2.800.000 lei. La Fălticeni, proporția este de 7.000.000 la 5.000.000. La Mihăileni, ea este de 1.100.000 la suma minimă românească de 200.000 lei, etc.

Ce ar fi, dacă ar avea dreptul să cumpere și moșii?

Camăta. - Având bani, ovreii îi împrumutără, cu dobânzi enorme, la nenorociții români, pentru care un asemenea împrumut însemnează ruina.

Un om de litere a povestit, în mod sugestiv, cum un biet țăran, - pentru ca să plătească jidanului o pălărie de 6 lei, pe care o luase pe datorie, - a fost nevoit să-și vândă o pereche de boi, care alcătuiau toată averea lui și a familiei lui.

Câte averi nimicite, pentru o mică datorie, contractată la Iuda într-un moment de strâmtorare! De altfel, mai toate băncile, unde te pot împrumuta, sunt în mâinile acestor vampiri.

Jidanii se leagă până și de tinerii neexperimentați de băieții de bani-gata, - cărora le dau câțiva lei și îi fac să iscălească pentru sume fabuloase. Astfel, de curând, un tânăr G..., din Galați, pentru ca să aibă 17.000 lei, pe care să-i risipească, a dat ovreilor polițe pentru mai mult de un milion. Pricepeți acum ce escrocherie are loc atunci când viitorul băiețandruului este în joc și mai ales când părinții țin să ascundă greșelile fiului lor.

După cum zice Desjardins. „comerțul, per excelențiam, al ovreului, elementul său, trebuința sa primordială, câmpul nelimitat al viselor sale de putere în viitor, nădejdea mângâiată a răzbunării ascunse împotriva creștinului, - este taraba zarafului, mică săptămână, camătă înfloritoare”.

Cametei, - care asociindu-se cu hoția și cu înșelătoria, formează un fel de triadă talmudică, - se adaugă adeseori sperjurul. Dar, mulțumită unor magistrați prea îndatoritori, această crimă a fost scăpată de singura piedică ce-o mai stânjenea, - adică de jurământul more-judaico.

Și nici nu mai pomenim de răul imens ce fac samsarii jidani, care mișună prin tribunale, pe la regimente, pe la primării, pe la prefecturi și chiar prin ministere, unde corup funcționarii, speculând asupra banilor publici și împrôscând cu infamiile lor chiar și pe miniștri.

Carteluri. - Mai apoi ovreii întrebuițară atâtea bogății ca să organizeze carteluri, trusturi de tot soiul, - adică furturi și înșelătorii în mare, care istovesc poporul, sugându-l până la măduvă. Astfel, de exemplu, noi plătim zahărul cu un preț exorbitant, aproape îndoit decât îl iau bulgarii; pâinea de asemenea, este foarte scumpă, deși Dumnezeu ne-a dat o țară atât de fertilă, că ea constituie una din regiunile cele mai productive în grâu, din lumea întreagă.

Ei bine, asemenea anomalii se explică prin faptul că jidovii acaparatori fixează prețul mărfurilor, după placul lor.

Agricultura. - Dar ovreii nu se mulțumiră cu atât. Ei atacă și agricultura, - adică izvorul fundamental de trai al țării, - și cu ajutorul Cahalelor străine, ei închiriară imense terenuri.

Astfel, cu toate că nu voiesc să cultive pământul cu propriile lor mâini, ei îl exploatează prin arendare și, în Moldova de sus, înainte de 1902, ei posedau două treimi din domenii.

Dar, de atunci, proporția moșiilor arendate crescuseră așa de repede și ajunse la cifre atât de înspăimântătoare, că Parlamentul, în 1907, - după răscoala țăranilor, - fu nevoit să limiteze întinderea pământului cultivat de un același arendaș.

Fischer, Juster, Guttmann, Rapaport, Feierstein... sunt numele principalilor bandiți agrari, - nume ce vor face în veci groază și scârbă adevăraților români. Iar enorma suprafață din pământul României, ce unul din ei o stoarce până la uscare, s-a numit, în bătaie de joc, Fischerland.

Pentru ca să poată arenda o țară întreagă, ovreii măriră considerabil arenzile. Dar și-au recuperat investiția până la urmă, împilând cu neomenie pe bieții țărani care, ca să trăiască, - neputând să se ducă în altă parte din cauza depărtării, căci adesea un singur evreu ține în arendă mai mult decât un județ, - au fost nevoiți să se plece exigențelor, peste puterile omului, impuse de jidani.

Astfel, aceste Iude găsiseră mijlocul să transforme în robii lor, mai pe toți țăranii României! Într-adevăr, acest soi nou de Hoți erau iremediabil condamnați să nu mai lucreze decât ca să îmbogățească mai mult pe strigoii avizi, care se pregăteau să se îndoape cu sudoarea omenească. Dar, din fericire, guvernul le-a pus botniță și planul infernal a avortat.

Și când te gândești că aceiași jidani, care au văzut scăpându-le o asemenea pradă, au acum nerușinarea de a plânge pe țărani, pe care îi împing la o nouă revoltă, pentru ca, - obținând prin aceasta drepturile de cetățenie, - să ajungă în urmă să îi pună definitiv sub picioare, fără ca nimeni să nu mai poată veni în ajutor acestor nenorociți!

De altfel, ceea ce arată cât iubește Israel pe țăranii români e faptul că, pretutindeni unde aceștia lucrează ca muncitori, jidanii îi nutresc cu „pește împuțit, cu măslina putrezite, cu brânză mucegăită plină de viermi sau cu mămligă neagră și amară făcută cu mălai de porumb stricat ... ca să-i otrăvească și, în plus, să le dea și pelagră.

Acum patru ani, un ovrei G... a avut îndrăzneala criminală să dea să mănânce țăranilor, care munceau la el, carne de oaie moartă de dalac. O epidemie de această groaznică boală izbucnind printre acești nefericiți, se făcură cercetări, - mai ales din cauza reclamațiilor unei anumite prese, care se alarmase, - și se descoperi omorul premeditat.

Este, pur și simplu, aplicarea formulei Talmudului: *tob șebegoim harog!*

Distrugerea pădurilor. - Dar jidani s-au agățat de toate resursele de pe urma cărora trăiesc românii,... și pe ce pun mâna, nu se alege decât praf și țărână.

Astfel, au format societăți forestiere care au înșelat pe țărani și le-au luat, pe nimic, păduri seculare, pe care le distrug fără milă. Acești ovrei tratează acum pe foștii proprietari ai terenurilor împădurite, - deveniți lucrătorii lor, - ca pe niște robi din centrul Africii, și îi omoară prin instalațiile lor defectuoase, zgârcit construite. Ei socot că pierderea a vreo câteva mii de români, valorează mai puțin ca banii, ce ar trebui să cheltuiască pentru a face reparațiile necesare,... ca să scape de moarte pe niște țăranoi mocofani.

Dacă se adaugă la aceasta o muncă istovitoare, plătită cu o simbrie de foamete, înțelegi ușor de ce acești nenorociți se revoltă, - ca anul trecut la societatea Lotru și ca anul acesta la societatea Tișița, - și de ce guvernul este obligat să intervină, atât de des, ca să înăbușe aceste răskoale.

Petrolul. - Ovreei au năpădit și asupra petrolului, alt tezaur al pământului binecuvântat al României.

Ei au cumpărat, de la bieții țărani, terenurile lor petrolifere, cu prețuri ridicole, adică aproape pe nimic și acum maltratează pe acești foști proprietari, - deveniți muncitorii sau mai bine zis robii lor, - după cum fac și Jidovii din societățile distrugătoare de păduri.

De altfel, toate aceste societăți, forestiere și petrolifere, aduc în țară, ca amployați, o puzderie de jidani străini, - ca și cum n-am avea îndeajuns, - așa că Statul a fost nevoit să ceară ca cel puțin o treime din funcționari să fie compusă din români, - condiție care face pe jidovime să geamă de disperare.

Prin urmare, Israel, ajutat de Cahal, a lăsat slobod frâul patimei de proprietate și a smuls din mâinile românului pâinea de toate zilele; iar astăzi acest nefericit a ajuns să moară de foame, într-o țară înzestrată de Dumnezeu cu bogății nemaipomenite.

Dar aceasta nu i-a îndestulat pe jidovi.

Le mai trebuie să pierim cât mai curând, ca să facem loc fiilor lui Iuda, care voiesc să stabilească aici noua Palestină.

Și acest rol de ucigaș a fost încredințat Alcoolismului și Prostituției.

Beția și alcoolismul - Lista infamiilor jidănești nu este deci terminată. România mai datorește lui Israel și alcoolismul, - plagă care este suficientă să stingă, ea singură, o rasă întreaga.

Ovreei, ca niște duhuri rele, au început să introducă în țară viciul înjositor al beției. Într-adevăr, nu numai că falsifică băuturile și le otrăvesc cu diverse ingrediente, dar îndeamnă pe români să bea rachiuri care au un grad de alcool extraordinar de ridicat - absolut interzis de consiliul sanitar, - și pe care le vând, pe ascuns, cu sticla.

Astfel, pe când concentrația alcoolică a băuturilor, permisă de regulament, este de maximum 35% pentru rachiuri și de 45% pentru drojdie și tescovină, - jidovii vând românilor basamacuri de 60% și chiar de 87,3% alcool (!) pe care consumatorii le numesc, cu drept cuvânt, vitrioluri.

„La cârciuma lui Bercu Leib... din Iași... am luat o probă de rachieu anisonat dintr-o sticlă ce se afla în raftul debitului și o altă probă de rachieu anisonat dintr-o sticlă ce se găsea sub tejgheaua debitului, - și pe care sticlă, femeia debitantului a vrut să o dosească în momentul intrării noastre în debit.

Rachieul de pe raft conținea 38,8% alcool, - iar rachieul de sub tejghea avea 87,3% alcool.

Și aceste băuturi, „bune pentru români”, sunt ținute într-o stare de murdărie revoltătoare, - pe când rachiurile de a noastre, cușer”, sunt puse în altă odaie, unde este curat.

Așa, de pildă : „La cârciuma Rosei Fiș..., din Iași, lângă sticlele cu băuturi, și alături de covrigi, pâine, etc., se aflau doi piepteni plini de păr, de mătreață...; sub tejghea, lângă sifoanele cu apă gazoasă se găsea o pereche de papuci vechi și murdari...”.

La analiza conținutului sticlei găsită la cârciumarul ovrei Iancu Ben... s-a constatat că „lichidul este format din 900 cc de eter sulfuric, în care e dizolvat un ulei esențial, anemonolul, ce este foarte iute și posedă o mare putere vezicantă.

Acest produs, ingerat, dă loc la o gastro-enterită intensă, la convulsii și la paralizie”.

Jidanii obișnuiesc deci pe țărani, ca și pe orășeni, cu băuturile tari și, odată obiceiul luat, ei devin stăpâni pe munca acestora. De aici înainte, tot ce lucrează nenorociții bețivi, trece la cârciumă.

Atunci vezi pe român, care de obicei este foarte curat, trăind într-o stare de murdărie respingătoare, cu veșmintele în dezordine, - semn distinctiv al patimei beției. Dar iată ce zice un autor străin, Desjardins:

„Tot micul comerț este în mâinile ovreilor; laptele, carnea fructele și mai ales rachiul, - pe care ei nu-l beau, - dar pe care-l falsifică, înșelând pe român, otrăvind în aceiași timp și orașele și satele,,

De altfel, îndată ce au intrat în Moldova, prima grija a jidovilor a fost să pună mâna pe cârciumi, - și, la început, în târguri, fiecare casă ovreiască era un debil de spirtoase clandestin. În aceste crâșme, se mai găseau și mărfuri execrabile, destinate anume pentru țărani.

„Prin cârciumă se atrăgea clientul; prin băutura era împins să cumpere mardalalele ovreiului sau săi cedeze, de cele mai multe ori pe alcool, cerealele, vitele, păsările și produsele industriei sale”.

Și nefericirea este și mai mare când femeia cade și ea în mâinile lacome ale jidovului. Tot ce posedă o gospodărie, ca mobile, scoarțe, pânze,... până și ouăle de găină, totul e schimbat la cârciumă, în alcool.

Dar băuturile spirtoase prea tari, luate zilnic, intoxica organismul. Alcoolul atacă tubul digestiv, - de aici pierderea poftei de mâncare; el produce o degenerescență grasă a ficatului, a altor viscere și a mușchilor, - de unde slăbiciune și oboseala rapidă; el atinge mai ales sistemul nervos, - și dă loc la vise înspăimântătoare, la delirium tremens, la o abrutizare care face individul să cadă în stare de tâmpire sau de imbecilitate.

Această otrăvire cronică o constituie alcoolismul; ea se termină, de obicei, prin tuberculoză, care vine să scurteze o viață, de aici înainte inutilă.

Dar, ce e mai mult, - funcțiile genitale ale alcoolicilor sunt diminuate sau chiar suprimate, - iar puținii copii care se mai nasc, pe ici pe colo, din bețivi, mor toți la o vârstă fragedă.

„Alcoolismul, - zice Verax, - constituie o calamitate fără de leac, adusă de jidani, țăranului moldovean”.

Și, într-adevăr, altădată, - înaintea venirii ovreilor, - nu exista alcoolism în România.

Țăranul putea, din când în când, să se îmbete, Duminica și la sărbători; dar era mare distanță între această intoxicație trecătoare, puțin serioasă, și înfricoșătoarea otrăvire cronică ce e alcoolismul.

În satele Munteniei, - adaugă Verax, - unde nu sunt evrei, cazurile de alcoolism sunt excesiv de rare”.

Se poate zice chiar, că aici nu există aproape deloc acest flagel, - și, personal, pot certifica această afirmație, în cunoștință de cauză, căci am fost elevul lui Iancereaux, care a consacrat alcoolismului lucrări nepieritoare.

Dar în Moldova, - acolo unde râia jidănească e foarte întinsă, - alcoolismul este în floare și crește repede, din ce în ce. Poporul degenerază și nu numai că nu se mai înmulțește, dar se împuținează în mod dezastruos, - după cum constată ultimul recensământ.

Moldoveanul, - altădată brav, onest muncitor, vesel, - a devenit acum, de pe urma alcoolismului, trist jigărit, zdrențăros și murdar, de ți se face milă să-l vezi.

Iată deci o nouă plagă pe care o datorăm tot blestematului de Cahal.

Desfrâul și prostituția. - Ovreei mai exploatează desfrâul și prostituția, - adică formele cele mai cumplite ale patimei de reproducere. Ei se desfată prin cel dintâi și se nutresc prin cea de-a doua.

Desfrâul. - Jidanii n-au nici un scrupul să necinstească fecioare creștine și chiar, după prescripțiile Talmudului, ei par că își fac o datorie să defloreze cât mai multe.

Fără să mai vorbim de un satir ovrei R... din Botoșani, care a sedus și a părăsit 16 fete de țărani moldoveni, - vom cita un fapt identic, mai recent care arată cum procedează sute și mii de Iude spurcate, la îndeplinirea acestui rit infam al religiei lor.

Iată ce spune, în această privință, o scrisoare apărută anul trecut prin ziare:

„Fălticeni, 19 august 1912. - Un fapt care a impresionat toată lumea de aici, s-a petrecut de curând în orașul nostru.

Femeia Paraschiva B... s-a prezentat înaintea d-lui polițai C... și, printr-o plângere făcută în scris, a arătat că fata sa, Măria P... a fost violată de un jidan, Martel Vexler... Chemată la politie, Măria P... a făcut următoarele declarații:

„Sunt în vârsta de 15 ani.

Pe când eram în serviciul lui Mihelson, din strada Mare, într-o noapte, pe la ceasul 12, văzui intrând în cuhnie - a cărei ușă nu fusese închisă cu cheia, - pe Martel Vexler, vecin cu Mihelson și, amenințându-mă cu un revolver ce-l avea în mână, se năpusti asupra mea și, cu toate țipetele mele, mă violă. Pe urmă, venea în fiecare seară, cu fel de fel de fâgăduieli și abuza de mine.

După câteva luni, îmbolnăvindu-mă, fusei dusă la dl. dr. T... care îmi spuse că eram însărcinată.

Despre cele ce spusei, am ca martoră pe Domnica F... care dormea în aceeași cuhnie cu mine și care mai târziu avu o soartă la fel cu a mea”.

Supusă la un interogatoriu, fata Domnica F... confirmă în totul zisele Măriei P... adăugând că:

„Pe când eram în serviciul d-lui V. S..., care locuia în aceeași curte cu Mihelson și cu Vexler, acesta a venit într-o noapte în bucătăria unde dormeam și, amenințându-mă cu un revolver, mă necinsti”.

Ea mai făcu cunoscut că aceeași nenorocire au suferit-o și alte două fetițe române, pe care le numi.

Acestea, fiind aduse la poliție, spre marea surprindere a celor ce făceau cercetările, declarară cele ce urmează:

„Mă numesc Magdalena R.. și am vârsta de 15 ani. Eram în serviciul lui Iosub R..., când într-o noapte, mă trezii deodată și văzui pe Martel Vexler care, cu revolverul în mână, intră în bucătăria unde dormeam și repezindu-se la mine, mă silui. Mi-a fost rușine să mă plâng la cineva, căci părinții mei sunt oameni de treabă și buni gospodari”.

A patra fetișoară povestește și ea crima, a cărei victimă a fost, în modul următor.

„Mă numesc Catinca R... și sunt în vârstă de 14 ani (!). Eram în serviciul lui I. Fried... când, într-o noapte, pe la ceasul unu, auzii un zgomot la ușă; după aceea ușa se deschise, - deși o încinsesem cu cheia de cu seară, - și recunoscu pe Martel Vexler care, cu un revolver în mână, se precipită asupra mea și mă amenință că mă împușca dacă țip. Cu toată rezistența mea disperată, am fost pângărită de el.

Am vrut să știu cum Vexler a putut descuia ușa și am găsit, pe capătul din afară al cheiei, urmele unui clește, cu care fusese întoarsă în broască”.

Satirul fu arestat și la percheziția ce i s-a făcut, s-a găsit asupra lui un bilet de liber-parcurs, al cărui soroc era expirat și cu care inducea în eroare personalul cailor ferate.”

Nu-și poate închipui cineva deznădejdea ce cuprinde pe o biată fetița de 14 sau 15 ani, care, în sânul său de copil, adăpostește un pui de năpărcă.

Chinul trebuie să fie de nesuferit, când se gândește că de-aici încolo, - aruncată pe strada în cea mai neagră mizerie, fără o bucată de pâine și fără nici un sprijin, - ea va trebui să nutrească și să crească o sămânță din neamul blestemat, care i-a profanat tinerețea și a adăpat-o cu amărăciune pentru restul zilelor.

Și când cugeți că sunt cu sutele și cu miile sărmănele fecioare române, murdărite de jidani, - și că ele nu îndrăznesc să denunțe pe acești monștri, din cauza rușinii care a pângărit pentru totdeauna sufletul lor dezonorat.

Nenorocitele Mărgărite, violate de Fauști tăiați împrejur și respingători, - ceea ce le așteaptă este mai întâi... moașa jidoafcă care le mântuie prin avortare și care în același timp le suflă și ultima para, pe urmă Curtea cu jurați și în sfârșit ocna umedă, dacă prin sinucidere, n-au pus un termen suferințelor lor de martire.

Prostituția. - Dar, cruzimea acestor hiene nu se oprește aici.

Printre bietele fete, dezvirginate de către desfrânații circumciși, acele ce nu pot să moară sau să se sinucidă de disperare, - sfârșesc prin a cădea într-un fel de depravare morală, care le duce la prostituție.

Și aici ovreii le pândesc, - căci ei își fac din ele un fel de vaci cu lapte, pe care le mulg pe loc, în țară, sau le exportă în alte țări, mai mult sau mai puțin depărtate... până la Shanghai și la Buenos Aires.

Într-adevăr, prostituția este un comerț esențialmente jidovesc. În Moldova, mai mult de nouă zecimi din numărul caselor publice sunt ținute de jidoavce.

Pezevenghii jidani fac traficul cu carne vie pe o scară foarte întinsă; ei exportă fete tinere la Constantinopol, la Cairo... până la Shang-Hai și la Buenos Aires, - după cum rezultă din mai multe procese ce au făcut vâlvă”.

Și notați bine, Moldova, - cu totul năpădită de pălămida talmudică, - ea este mai cu seamă teatrul acestui scârnav negoț.

Adeseori, jidanii înșală nefericitele lor victime, angajându-le ca servitoare sau ca lucrătoare și, când au căzut în ghearele lor, - după ce le necinstesc, - le închid în bordeluri, de unde nu mai văd lumina zilei. - Iată, ca exemplu, faptele unui strigoi care pângărește niște biete fete românce, minore, și apoi le exploatează în mod infam.

„Mă numesc J. M... (româncă din Bucovina)... Am venit în România în anul 1907, la Botoșani. Acolo am întâlnit, în 1908, o fată din Dorohoi, care îmi propuse să mă duc cu dânsa în acel oraș, unde are să-mi găsească de lucru...

Când am ajuns la Dorohoi cu trenul - pe la 800 seara, - fata aceea m-a dus la un ovrei, care trebuia să mă angajeze în serviciu.

Acest ovrei, - care se numește Leon Zis..., - m-a pus într-o odaie din dosul casei; în acea odaie mai era încă o fată, A. C..., din Bucegea, care-mi spuse că și ea fusese adusă acolo, tot pentru serviciu.

Am stat noi amândouă, în odaie, sechestrare, ca vreo șapte zile...

În acest timp a venit la noi Leon Zis... și, cu de-a sila, și-a bătut joc de trupul nostru, pe rând, și de al meu și de al celeilalte. Noi țipam, - dar cine putea să ne auză în înfundătura aceea!

Apoi, după șapte zile, am văzut că mă aflu într-o casă de prostituție, căci veneau bărbați și mă trimitea cu ei la odaie. Am început să plâng când mi-am dat seama unde sunt, dar n-aveam pe nimeni să-mi vie în ajutor, - căci fata A. C..., plângea și ea ca mine...

Îmbolnăvind-mă de boale lumești, de la bărbații care veneau acolo, Leon m-a luat și m-a dus într-o odaie din dos...; iar, din când în când, ne trimetea, - atât pe mine cât și pe fata A. C... - așa bolnave, cu câte un bărbat la odaie...

Nevoind să mai stau la el, Leon,... după ce m-a amenințat că are să mă bage în pușcărie,...

m-a trimes cu alt ovrei F... la Bacău, la o ovreică Fani, care ține tot o casă de prostituție, ... și căreia i-a cerut 224 de lei, pentru că m-a trimes pe mine.

În tot timpul cât am stat la Leon, nu am avut nici un ban, - căci el îmi lua imediat bacșișurile ce-mi dădeau bărbații.

Așa făcea cu toate fetele din stabilimentul lui..., ne încărca de datorii, ne punea câte 100 lei pe lună mâncarea, - dându-ne carne împuțită și cu viermi, - iar, din taxele ce încasa, nu ne dădea nici un gologan”. Eram ca un fel de roabe la el”.

Notați că acest jidan, - după cum declară victima J. M..., - atunci când fetele din bordel cădeau bolnave, le dădea la români, transmitându-le cu voință virusul sifilitic,... ceea ce este conform cu preceptele Talmudului.

Poliția închidea ochii, - pentru motiv bine determinat, - asupra celor ce se petreceau în acest infect lupanar.

Iată ce povestește fata J. M.:

„Când venea vreun comisar sau subcomisar în inspecție, Leon îi ducea la dânsul în odaie. Acolo vorbeau ce vorbeau și apoi comisarul pleca”... bineînțeles, nu fără să i se fi uns laba.

O percheziție făcu să se descopere că acest pezevenghi ovrei avea o corespondență foarte întinsă, trimitând nenorocite fete de român, - din Dorohoi, - la Botoșani, la Fălticeni, la Piatra Neamț, la Târgu-Ocna, la Bacău, la Bârlad, la Galați, la Colomea (în Polonia), la Rusciuc, la Constantinopol, până la Cairo și până în America.

Când fu dat în judecată, Cahalul interveni în favoarea lui; într-adevăr, procesul a durat din septembrie 1909, până în mai 1911, când Tribunalul din Dorohoi condamnă pe fiorosul proxenet, - care a fost apărat de patru avocați cu mari influențe politice, - la minimul pedepsei prevăzut de lege, adică la o închisoare de 6 luni și o zi.

Și acest comerț spurcat continuă mereu în toată Moldova, fără încetare.

În urma unui denunț, primit la poliția de siguranță, s-a descoperit o bandă de jidoafce care se îndeletniceau cu coruperea de fete minore, românce, - făcând cu ele comerț de carne vie și expediindu-le în Turcia și în Egipt. Minorele, ademenite în Moldova, sunt duse la Constanța și predate unor agenți care le conduc până la Constantinopol.

Principala autoare a acestei crude negustorii este Haia Șloim. La această pezevenghe „s-a găsit o întinsă corespondență, din care reiese că există un serviciu bine organizat de comerț cu carne vie, având agenți răspândiți prin diferite orașe din străinătate... Astfel s-a dovedit că numita ovreică era în legătura cu diferiți factori ai caselor de toleranță din Turcia și din Egipt, între alții cu Leiba B..., cu Leib Ștrul, etc. din Constantinopol, cărora le trimitea fete minore din România.

Iată și ce scrie Universul sub titlul de Banda de corupători de minore, la Iași:

Mai mulți agenți de siguranță, făcând o descindere în casa lui Ițic Nadler, din strada Sărăriei, No. 7, au găsit acolo mai multe minore (românce), ademenite spre a fi aruncate în ghearele prostituției. Sa stabilit, cu această ocazie, că există în Iași o întreagă bandă de corupători de minore.

Și zilnic se descoperă fapte noi, identice cu acestea; - dar cele mai multe rămân ascunse în întuneric.

Dacă șangărul este atât de întins în nefericita Moldovă, - Muntenia nu este nici ea mai puțin grav atinsă de această lepră ovreiască.

Se știe, de altfel, că toate teatrele suspecte de varietăți, toate concertele echivoce, toate „cafeșantanurile”, mai ales cele din provincie, toate casele în doi peri sau cu reputație proastă,... sunt ținute de jidani, masculi sau femele.

Dar, ca să ne dăm bine seama de ce sunt în stare să facă ovreii, - acolo unde au ajuns pe deplin la scop și au dobândit drepturile de cetățenie să ascultam pe Trocase care ne va spune ce se petrece în Austro-Ungaria în această privință.

Desfrâul și prostituția în Austro-Ungaria - „Cea mai grozavă formă pe care a îmbrăcat-o până acum cruzimea jidovilor, este exploatarea corpului omenesc...”

Modul cum ovreii tratează țăranii din Galiția, - după cum povestesc martori oculari, - întrece absolut orice închipuire. Astfel, s-au citat cazuri în care plugari poloni, - pentru a plăti dobânda unei mici datorii, - au trebuit să dea pe propriii lor copii, pradă creditorilor jidani”.

„Ca în Galiția, - în Bucovina, și în alte provincii sărace - când, un țăran, ruinat, nu mai poate să achite dobânda datoriei sale, fetele lui își dau trupul în locul acestei plăți. Darul forțat al fecioriei are singur puterea să împiedice ca părintele lor să nu fie azvârlit, mizerabil, în drumul mare”.

De cele mai multe ori jidanii sfășie corpul și înjosesc sufletul tinerelor fete pe care le iau când de-abia au ieșit din vârsta copilăriei”.

Dar ei nu le respectă nici pe femeile măritate.

Măritișul între creștini nu constituie câtuși de puțin o garanție împotriva poftelor senzuale ale ovreilor... căci nici o unire legală, nici un pact matrimonial nu este considerat, în ochii lor, ca posibil între dobitoace, - adică între toate ființele omenești, care nu sunt ovrei”.

Aceleași relații există și între stăpânii jidani și servitoarele sau lucrătoarele creștine.

„Sa adus la lumină modul de a proceda al unui industriaș evreu, care ocupa, în atelierile sale, numeroase fete de la 14 la 16 ani. Când ele isprăveau cei doi ani de ucenicie - bineînțeles, fără să fi primit nici cea mai mică leafă, - nu puteau să obțină de la dânsul livretul de lucrătoare, la care aveau dreptul, decât cu condiția să-i sacrifice ceea ce Dumas numea „capitalul lor”.

Isprăvile săvârșite în același gen de către un alt jidan, nu sunt mai puțin tipice. El exploata, singur, 1.400 războaie de țesut în diverse localități ale Sileziei austriace.

Or, el însuși se lăuda în public că a primit, în cursul anilor, în canton, vizita intimă a mai bine de o mie din lucrătoarele sale”.

Dar „vinderea fecioarelor creștine și chiar exportarea lor, - specialitate rușinoasă, ce necinstește secolul nostru - aparține numai jidovilor și încă în mod exclusiv. Trebuie deci să le lăsăm lor toată infamia”.

„Într-un proces - ce s-a judecat în 1892 la Lemberg (capitala Poloniei austriace), - 28 de ovrei erau acuzați de răpire și de traficare de tinere fete.

Acești mizerabili atrăseseră într-o cursă, preparată cu măiestrie, un mare număr de copile creștine, dintre care cele mai multe mergeau încă la școală. Ei le făgăduiseră condiții strălucite ca să le hotărască să plece în străinătate.

Îndată ce trecură fruntaria (granița), fură tratate ca niște roabe și orice încercare de fugă fu strașnic reprimată.

Ajunse în Turcia, ele fură vândute la case de prostituție, cu prețul de 1.000 de mărci una.

Dar, cine sunt proprietarii unor asemenea case în Turcia? Jidanii singuri și nu alții...

Când în sfârșit poliția se decise să intervină, șazeci din aceste biete fetițe fură mântuite...

Procesul dură zece zile. El puse în lumină amănunte monstruoase. Fu clar stabilit că sute de fete tinere fuseseră târâte, de această oribilă bandă din Lemberg, în rușine, în deznădejde, în boli și împinse chiar până la moarte”.

Dar Cahalul interveni în proces; și într-adevăr, „culpabilii nu fură condamnați decât la pedepse neînsemnate. Capul bandei, Isaac Sch..., scăpă cu un an de închisoare. Toți ceilalți făcură numai câteva luni de recluzie și reîncepură sinistrul lor negoț, - întrebuintând însă ceva mai mult vicleșug și lucrând cu mai mare taină”.

Și totuși „nici un cuvânt de dezaprobare din partea jidănimei, față de acest trafic atât de profund criminal! Culpabilii n-au fost nici excluși din comunitatea ovreiască - și nici măcar dojeniți în Sinagogă, cel puțin pentru formă”.

Într-adevăr, prin Cahal, toți ovreii sunt solidari. Și te întrebi atunci cum Iehova al lor a putut să fie atât de ageamiu, să-și ia, drept popor ales această strânsură de pezevenghi.

Să recapitulăm principalele răni cu care Cahalul, ca o divinitate infernală, ne izbește, - răni care sunt mai rele decât plăgile egiptenilor și care decurg, mai toate, din patima de proprietate.

a) Ovreii au acaparat mai întâi comerțul și industria, cu care ne fură și ne înșală, - după cum prescrie Talmudul. Pe urmă, au înhățat și agricultura, pădurile, petrolul, și ajutați de camătă, - alt procedeu talmudic - au montat bănci, trusturi și multe alte întreprinderi jefuitoare, care le permit să sugă și restul sevei noastre. Și astfel ne-au răpit toate bogățiile și chiar toate izvoarele de existență.

b) Jidovii s-au servit, - ca mijloace accesorii de distrugere, - de efectele ucigătoare ale patimilor de nutriție și de reproducere, pe care le-au inoculat românilor. În adevăr, ei au dat bieților țărani lovitura de grație prin beție și prin alcoolism, - iar prin desfrâu și prin prostituție ne răpesc de la procreație femeile și mai ales fetele, - viitoare mame, pe care le fac sterpe. Ei îndeplinesc astfel preceptul talmudic de-a extermina pe goimi și săvârșesc un plan, conceput altă dată, dar urmat cu cerbicie până astăzi, - acela de a transforma România într-o Palestina râioasă.

Efectele patimii de dominație a ovreilor

Pentru ca să ne distrugă cu totul, - adică pentru ca să devină stăpâni absoluți peste această țară, pe care au sărăcit-o, - nu mai rămâne ovreilor decât să capete și naturalizarea, de care sunt încă lipsiți.

În România, evreii, considerați în masă, nu se bucură de drepturile de cetățenie, pe care le cer cu multă insistență.

Ei însă pot ajunge să le obțină, în mod individual, adresând petițiile lor parlamentului. Și într-adevăr în fiecare an, Camerele, prea indulgente, încetățenesc sute și mii de jidovi.

Dar, pentru ca o asemenea petiție să poată fi agreată, trebuie ca ea să fie însoțită de un certificat de onestitate relativă, - lucru greu de găsit pentru o jumătate de milion de... pungași și de proxeneți.

Și când te gândești că, pentru asemenea ceată de rău-făcători, - care nu pot fi naturalizați, - toată jidovimea cosmopolită zbiară, de-ți sparge urechile, cerând îndată cetățenia! Dar, este ceva mai mult.

Acum că li se pare că s-a apropiat împlinirea proorociei talmudice, - adică a unei împărății universale iudaice, - ovreii simt trebuința să aibă și o țară, adică un teritoriu, unde să-și instaleze guvernul sau Cahalul - care, ieșit din întuneric, ar apărea la lumină, - și unde să-și căpătuiască și gloata nației lor.

De altfel li s-a imputat că nu există țară jidovească, în momentul de față și că prin urmare, nu poate fi vorba de nici un guvern jidovesc”.

Palestina, pe care ar putea ușor să o aibă, - dată fiind starea deplorabilă a împărăției turcești, - este astăzi un fel de deșert mort, care nu le convine; pe când România, cu pământul ei excesiv de fertil și cu locuitorii ei buni, blânzi ca niște miei și mai ales naivi ca niște copii, - este un fel de Eldorado care ar constitui o pradă bogată, un adevărat rai pământesc pentru poporul lui israel.

„Pentru aceasta, de vreo treizeci de ani (adică de pe la 1850), ovreii caută cu stăruință să-și creeze acest centru național, această țară israelită, în provinciile danubiene, astăzi regatul României”.

În 1868, treizeci de deputați români, având în capul lor pe președintele Camerei, denunțară guvernului - și, în același timp, lumii întregi - că ovreii „încearcă să înființeze în România acel stat jidovesc, care ar fi prima realizare a ideilor lor de dominație asupra popoarelor creștine”.

Și deja presa întreaga din Europa repetase strigătul de disperare al poporului român: Jidovii vor să facă din România, Palestina și din București, noul Ierusalim”.

Se înțelege, deci, ura furioasă ce agită toată ovreimea, când se refuza iudeilor din România drepturile de cetățenie. Este o chestie vitală ce privește nația jidovească întregă.

Dar, înainte de a vorbi de eforturile jidanilor ca să dobândească împământarea în România, să amintim, pe scurt, procedările de care s-au servit, în alte țări, pentru ca să ajungă la același scop.

În Franța, ca și în Austria și în cele mai multe țări din Europa, ovreii au devenit cetățeni numai în urma unor revoluții sângeroase.

În Algeria, ei au profitat de un război dezastruos al Franței, țara-mamă, pentru a câștiga aceste drepturi de cetățenie.

În Rusia, tot în urma unui război nenorocit, ei au încercat să se emancipeze, printr-o revoluție.

Prin urmare, pretutindeni, ovreii au tras foloase din situațiile grele și din nenorocirile națiilor, sleite de războaie sau doborâte de revoluții.

Vom întâlni aceleași procedări și la noi, - căci Iuda se repetă, când un mijloc i-a reușit o dată. Abia intrați în țara românească, - printr-o adevărată invazie, - jidanii vor să ca imediat să ia frâul dominației, prin drepturile de cetățenie.

Se înțelege ce importanță au aceste drepturi pentru Israel.

Ovreii voiesc, cu orice preț, să fie proprietari rurali, - adică să aibă în posesie moșiile și domeniile.

Și pentru ce această ambiție?

„Fiindcă - zice Câmpineanu, primul ministru al guvernului român, într-un raport adresat tuturor curților europene, - proprietatea rurală joacă rolul principal în ORGANIZAȚIA POLITICĂ A ȚARII, mai ales în constituția colegiilor electorale care numesc Senatul și Camera deputaților”.

Prin urmare, dacă jidovii ar obține drepturile de cetățenie, este manifest că, prin aceeași lovitură, ar dobândi și direcția în alegeri. Evident că ei ar numi ovreii (sau oameni de-ai lor) ca deputați și ca senatori și, în câțiva ani, ar ajunge unicii și supremii cârmuitori ai administrației, ai politicii și ai guvernului.

România s-ar transforma pe nesimțite într-un stat ovreiesc și scopul urmărit de Iuda ar fi atins pe deplin și fără zgomot.

Dar, din fericire, Constituția, pe care poporul român și-o dăduse, se opuse în mod formal (art. 7) la săvârșirea acestei mari crime și guvernul îi menținu riguros dispozițiile.

Atunci, pentru, a triumfa în contra acestei rezistențe disperate, jidovimea făcu să intre în linie de bătaie Alianța universală israelită.

Dar îi trebuia o pricină, pentru ca să poată interveni.

Motivul aparent fu repede găsit ovreii din Moldova ar fi suferit persecuții din partea populației!

Într-adevăr, înspăimântat de invazia torențială și neîncetată a acestor paraziți și iritat de înțepăturile lor dureroase, poporul român nu făcu decât să se scarpine. Dar, în timpul acestor așa zise răscoale, nici un jidan nu și-a pierdut viața - și n-au murit decât doi vagabonzi care, expulzați din România, fură transportați de cealaltă parte a Dunării, - unde soldații turci se opuseră și ei la intrarea acestor lifte în țara lor și îi aruncară în fluviu, la 2 iulie 1867.

În zadar guvernul român demonstra, prin o serioasă anchetă, că ovreii, ei înșiși au provocat mișcarea, - pretextul putea să servească. Asta era tot ceea ce căutau șefii lui Israel.

Îndată, președintele Alianței, avocatul Cremieux face prin presa să răsune lumea de tânguierile și amenințările lui. El adresează, cu tonul cel mai dictatorial, scrisori peste scrisori, la toate guvernele din Europa, somându-le să intervină în favoarea ovreilor, - nenorocite victime ale intoleranței românești, - și să ceară emanciparea lor totală, spre a întâmpina reîntoarcerea unor asemenea persecuții. Toate guvernele, - mai mult sau mai puțin

conduse de Francmasonerie, - răspund cu deferentă că se vor ocupa serios de această afacere, - și într-adevăr, interveniră în acest sens pe lângă autoritățile române.

Pe de altă parte, jidovul Cremieux, asistat de o alta Iudă, Montefiore, veni în România ca să lucreze chiar în localitate, pentru coreligionarii săi, - pe care-i asigură că, până într-un an, se vor bucura de toate drepturile civile și politice.

Dar, aceste eforturi rămăseră sterile; ele se zdrobiră de rezistența unanimă și disperată a nației române.

Ovreiul întrece în tenacitate tot ce se poate închipui. Într-adevăr, el nu încetează niciodată să-și urmărească scopul.

Zece ani după aceste evenimente, în urma războiului din 1877-1878, a avut loc un congres la Berlin, unde s-a decis independența României.

La acest congres, Franța a fost reprezentată printr-un ovrei, sau un aproape-ovrei, Waddington, - în orice caz francmason bine cunoscut, - care în numele țării lui nu ceru decât un lucru: emanciparea ovreilor din România.

Asupra acestei chestiuni vom lăsa să vorbească un autor străin, - Drumont - ca să înlăturăm orice bănuială de părtinire.

„După tratatul din Berlin, avură loc episoade cu adevărat mișcătoare în durerea acestui popor, pe care Europa îl condamnase să dispară înaintea jidanului.

Nu era vorba să se admită numai un număr limitat de ovrei, - ci toți ovreii cărora le-ar veni pofta să se stabilească în această țară, în detrimentul proprietarilor pământului. După doctrina lui Waddington, orice jidan era cetățean român.

Evreu, - sau plătit ca să servească pe evrei, - acest Waddington, în orice caz, n-a cruțat nimic pentru ca să-și apere neamul, sau pentru ca să-și câștige banii. El își urmări cauza, - care era moartea României, - cu o îndârjire adevărat jidovească.

Franța, grație lui, - generoasa Franță, - juca rolul mârșav al unui jandarm, care zdrobește mâinile unei nații slabe, pentru ca să permită jidanilor să introducă, cu forța, vitriol în gâttelej muribundeii.

Brătianu, cu energia și cu speranța neconținută a adevăratului patriot, întreprinse prin Europa o călătorie asemenea cu aceea a lui Thiers, ducându-se să înduplece lumea pentru Franța învinsă.

Austria, Rusia și Turcia recunoscătoare, individual, independența României.

În Anglia, în Italia, Brătianu găsi peste tot miniștri vânduți ovreilor și se izbi de o nemiloasă rezistență.

Waddington refuză mereu...

Un alt trimis al României, d. Catargiu, nu fu mai norocos. Iată, textual, după jurnalele israelite, răspunsul cinic ce-l dădu jidanul Gambetta:

„Îndemn pe guvernul vostru să se execute. Franța nu va recunoaște independența țării voastre până ce nu veți acorda drepturile civile, la toți ovreii, fără deosebire. Dl Cremieux ține mult la aceasta. D-l Waddington, la Congresul din Berlin, a luat inițiativa chestiei. Onoarea Franței (!) cere ca ea să nu fie lăsată de-o parte... Eu însumi mi-am dat cuvântul lui Cremieux ca să o susțin...”

În zadar i se spunea lui Waddington: Dar într-una ce această chestie, - care e întreagă de poliție interioară, - poate să intereseze Franța?

Libertatea cultului nu este nici ea în cauză, fiind dovedit că România e poate singura țară din lume, unde toleranța este mai bine practică”.

„România, cu toate astea, scâpă pe jumătate de pericol. Un deputat republican, d. Louis Legrand, în ședința din 15 decembrie 1879, avu curajul să vorbească despre acest subiect, pe care toată lumea îl evita cu cea mai mare îngrijire”.

„Iată 18 luni, - zice el, - de când tratatul din Berlin a proclamat independent Statul României. Austria, Rusia și Turcia, - cele trei puteri mai interesate să observe tratatul din Berlin, - au recunoscut imediat independența acestei mici naționalități. Italia urmă și ea, de curând, acest exemplu. Cer ca și Franța să facă tot așa și să lege, cu România, relații diplomatice regulate”. Waddington evită, - se înțelege, - să spună adevărul și să explice motivele care l-au făcut să lucreze astfel... De frică să nu fie demascat, el sfârși prin a ceda.

Astfel, după un război, ce a istovit sârmana noastră țară, jidovimea internațională, reprezentată prin Cremieux, Gambetta și prin omul lor de afaceri Waddington, găsește momentul să ne pună cuțitul la gât, zicându-ne: nu veți avea independența, - pentru care mii de români și-au vărsat sângele, - dacă nu dați drepturi de cetățenie la toți ovreii.

Se poate concepe o mai grozavă tâlhărie?

De atunci, jidanii au căutat, prin diverse mijloace, să aducă din nou chestia pe tapet.

Ei încercară, mai întâi, cu Francmasoneria. Dar lojele nu se populară decât cu ovrei și, rarii români care puteau să se lase să fie prinși, nu mușcară totuși din undiță.

Jidovii se forțară, de asemenea, să introducă Socialismul în țară, dar rezultatul fu deplorabil, - după cum îl constată Bernard Lazare el însuși.

„Un singur partid ar fi putut să propună alte soluții sau să se opună, cel puțin, la proiecte primejdioase, - și anume partidul socialist, dacă ar fi fost posibil în România, - dar existența lui era legată de emanciparea singurului proletariat român, adică a proletariatului jidănesc care, câștigând drepturi politice, ar fi putut să susțină partidul. În lipsa acestui sprijin, existența sa trebuia să fie nesigură, - după cum și nașterea îi fusese artificială.

Acest partid a fost importat în România, pe la 1875, de doi revoluționari ruși: un ortodox, Petrof și un jidan, Nuham Katz, care își luă numele de Dobrogeanu-Gherea... Cu ei s-a asociat mai întâi un țigan, Ion Nădejde, iar mai târziu câțiva tineri, - și prima asociație comunistă fu fondată. Ea n-avu alți membri decât niște lucrători ovrei.

Socialismul era condamnat în România să apere drepturile ovreilor, sau să dispară...” ,... și a dispărut.

Totuși, ovreii, ajunseră aproape să-și atingă scopul, în 1900, în timpul unei crize financiare, ocazionată de un an cu recoltă proastă.

Atunci jidovimea din străinătate ne refuză fără milă orice credit, și chiar ne amenință cu falimentul, dacă nu am fi dat imediat drepturi de cetățean la toți jidanii în masă.

Dar patriotismul luminat al primului-ministru D-l D. A. Sturdza scăpă România de un dezastru inevitabil. El prescrie mari economii și făcu atâtea tăieri în buget, că a fost posibil, fără un nou împrumut, să se plătească dobânzile datoriei ce era contractată la ovrei.

La aceeași epocă (1904), jidovii făcură mari eforturi, dar în zadar, să provoace un război cu Bulgaria, - într-un moment când noi nu eram pregătiți. Acest război, dacă l-am fi pierdut, ar fi servit admirabil de bine lui Israel pentru ca să-și impună voința.

Nemaiavând alte resurse, jidaniirecurseră la un mijloc extrem care, de altfel, le-a reușit întotdeauna și pretutindeni - adică la Revoluție.

Iată în ce termeni, remarcabil de clari și preciși, Bernard Lazare prezice acest flagel, patru ani înainte de a se fi întâmplat.

„Răzmerița rămâne groaza redutabilă a guvernanților și a bugetarilor români. Ei au văzut, în 1888, răscoala de la țară; au văzut pe țăranii răzvrățiți, năvălind în proprietăți, aruncând recoltele în gârle, distrugând totul în drumul lor.

Burghezimea agrarienilor și a funcționarilor a înăbușit sălbatic revolta, omorând și închizând pe insurgenți. Dar ea nu a rezolvat astfel problema. Dacă mâine se pregătește să încarce cu noi impozite pe clăcașul său, ea va reaprinde torța. Poate dacă aduce la disperare pe jidov, dacă îl scoate din răbdări... acesta se va uni cu muncitorul câmpului și îl va ajuta să scuture jugul. Dar, chiar dacă nu se va uni cu el, într-o zi, ȚĂRANUL ROMÂN REVOLTAT, direct

sau indirect, va rezolva în România actuala chestie ovreiască, liberându-se pe el însuși și LIBERÂND PE JIDAN”.

Nu vom face decât să menționăm răscoala țăranilor din 1888, asupra căreia nu avem date precise și nu vom vorbi decât de revoluția agrară din 1907, asupra căreia am putut culege informații demonstrative.

Aceste informații le-am luat, unele, de prin ziare; - altele, ne-au fost procurate de un ofițer dintre cei mai distinși, care a luat parte activă la stingerea răscoalei și care a binevoit, după cererea noastră, să ne remită, în scris, o scurtă descriere a evenimentelor la care a asistat.

Răscoala țărească din 1907

Să vedem mai întâi cum a început revolta.

Răscoala a început la Flămânzi, sat lângă Botoșani, unde doi jidani bogați, Mochi F... și Berman J... se certau între ei, sau se făceau că se ceartă, - ca să arendeze un domeniu imens aparținând unui anumit Stu...

Mochi F... la început a promis țăranilor că le va lăsa jumătate din pământ, - pe care l-a luat în arendă, - cu prețul de 25 de lei falcia (preț ridicol de mic)... El a însărcinat chiar pe unul din oamenii săi (Constantinescu), să măsoare și să parceleze acest pământ.

Dar, mai târziu, refuză absolut să se țină de făgăduială și nu mai vru să dea țăranilor pământ - nu cu 25 de lei, - dar nici cu 100 de lei falcia”

De aici, răscoala.

Prin urmare, la început - cum trebuia un punct de plecare, - Cahalul a însărcinat pe doi din membrii săi, - cei mai considerabili prin bogăția și prin afacerile lor, - să pună paie peste foc, căci el își preparase terenul, după cum vom vedea mai departe, minând țara cu explozivul revoltei.

Acești doi jidani au ațâțat incendiul, prefăcându-se că se gâlcevesc între ei, trăgându-se chiar, unul pe altul, în judecată, - și promițând țăranilor pământ ieftin. Apoi, nu se ținură de făgăduială, ceea ce a fost de ajuns ca să provoace răzvrătirea.

Asta e tot ce dorea Cahalul.

Vom face să se remarce că asemenea manoperă a fost cu adevărat diavolească. Ea a avut ca efect să înșele pe români, făcându-i să creadă că ovreii sunt nevinovați, - căci la început aceștia au fost oarecum bruftuiți de către țăranii revoltați. De altfel, jidovii știau prea bine că nu se poate face jumări fără să se spargă ouă, - și trebuiau să se aștepte la represaliile de care au suferit mai mult sau mai puțin.

Această revoluție nu a fost numai o explozie de nemulțumire și de mânie, până atunci ascunsă, a țăranimii oprimate, - după cum vor ovreii să ne-o insinueze, - ci, a fost preparată mai dinainte.

„Se scrie din Craiova: Revolta n-a fost spontană; din contră, ea a fost organizată și chiar bine organizată.

De mult se țes firele răscoalei, care a ruinat atâta lume și care a provocat o asemenea vărsare de sânge”.

Ofițerul, despre care am vorbit, precizează și mai mult:

La Bulbucata, un sat din județul Vlașca, am aflat că cea mai mare parte din conducătorii revoltei s-au dus, foarte des, în timpul iernii, la București. Mai mult șefii din Netoți și din Slăvești au mers adeseori și într-un chip neobișnuit, în aceeași vreme, la târgul ce se ține în toate săptămânile la Alexandria, pentru ca să se întâlnească cu alți țărani, veniți din sate mai mult sau mai puțin depărtate.

Astfel am ajuns la concluzia că revoltele au fost orânduite din iarnă și că o mână criminală a intervenit, desigur, pentru aceasta”.

De altfel, asemenea concluzie este evidentă, căci revoluția a înflăcărat în câteva zile, toată țara și a avut loc la o vreme când țăranii erau, - ca să zic așa, - în abundență, căci anul agricol precedent a fost din cele mai fertile.

Nu este deci nici mizeria, nici extrema nevoie, care a împins pe țărani la revoltă.

Instigatorii - Iată acum probe că autorii răscoalei s-au servit de instigatori pentru a o ticlui și a o face să izbucnească.

Fapt important adeseori acești instigatori răspândesc idei socialiste, - și se știe că socialismul provine din judaism (vezi mai departe).

„Nu mai este în timpul de față un secret pentru autorități, că dureroasele dezordini au fost puse la cale de către instigatori periculoși, bine organizați, care au lucrat mult timp pentru a aduce evenimentele la faza acută de astăzi”.

S-a arestat „V. Dog... care, sub pretext de a încasa abonamente pentru o administrație publică, ținea discursuri incendiare țăranilor”

„Primarul comunei Cornetul din Vale (Ilfov) a pus în libertate pe un instigator, care a fost prins când împărțea manifeste revoluționare prin sate”.

În satul Ghimcea, s-a descoperit „un club de țărani care s-a constituit la 24 octombrie 1906, când a venit în localitate I. Fior... vânzător al ziarului Gazeta Săteanului... Două zile înainte de începerea răscoalelor, țăranii s-au cotizat...”.

„La tipografia unui ovrei, Posmantir, din Râmnicu Sărat, s-a confiscat manuscrisul unui manifest revoluționar”.

Judecătorul de instrucție a făcut o descindere la N. G..., corespondentul ziarului socialist România muncitoare și a confiscat acte revoluționare”.

S-a arestat un anume „Leopold H..., care, - sub pretext de a încasa, prin județ, pentru mașini de cusut vândute locuitorilor, - făcea propagandă socialistă printre țărani”.

De altfel, se văd uneori țărani revoltați cerând: „pământ și votul universal” - revendicări curate socialiste.

Acești instigatori au fost aleși, fie printre studenți, - tineri puțin experimentați și naivi, care cred tot de li se spune; fie printre oameni de meserie, - „clienți bine cunoscuți ai poliției”, - care adesea treceau drept studenți; fie chiar printre străini, - mai ales printre basarabeni și printre bulgari socialiști, - plătiți de către Cahalurile din străinătate, pentru a pune foc în țara noastră.

Studenți - Astfel, s-au găsit într-un sat din județul Iași, în plină revoltă, trei studenți din Basarabia, socialiști, - ceea ce va să zică fie agitatori plătiți de ovrei, fie... prostănaci naivi.

Acești studenți au fost arestați și aduși la București unde, - din cauza lipsei unui fin conducător, - au fost puși în libertate.

„Patru studenți basarabeni au fost arestați la Podul Iloaiei, ca instigatori ai revoltei”.

„La Brâteni, în județul Botoșani, s-au arestat patru studenți din Iași, care făceau instigații printre țărani”.

Jandarmeria rurală din Ilfov a arestat ieri, la Costești, pe studenții I. I... și C. P... asupra cărora s-au găsit manifeste care ațâtau pe țărani la revoltă”.

Pseudo-studenți - Stoian Stan Șerb..., care se dădea drept student, a fost arestat la Oncești (Vlașca)”.

„Prefectul de Vlașca a găsit numeroase manifeste, provenind de la agenți instigatori care treceau ca studenți.

„În județul Dâmbovița, în capul unei bande de țărani, se găseau doi tineri, care se dădeau drept studenți. Ei purtau decorații și erau îmbrăcați în niște haine care simulau un fel de uniformă. Când au fost arestați, s-a constatat că erau de origine din Alexandria, oraș de lângă Dunăre”

Oameni de meserie: pungași, vagabonzi, etc - „La Brăila, o patrulă de cavalerie a prins, în grădina Monumentului, patru instigatori, care sunt clienți bine cunoscuți ai poliției.

Agente instigatori cutreieră satele din Romanăți și împing pe țărani la revoltă”.

„Sau arestat, aproape de Giurgiu, patru instigatori, M. F..., D. T..., S. C..., și F. V..., din comuna Pietroșani, care, cutreierând satele, s-au dus până în nordul județului și au împărțit peste tot manifeste revoluționare”.

Sau descoperit, de asemenea, instigatori străini, care au fost prinși în mijlocul focului și care, totuși, au fost eliberați după puțin timp. Cahalul, fără îndoială, a intervenit viguros în favoarea lor.

Străini - în afară de Leopold H... despre care am vorbit mai sus, s-a arestat un austriac din Bucovina, care răscula pe țărani din valea Slănicului”.

„Țăranii (din Vâlcea) au invadat satul Câmpul Mare și au devastat târgul. Ei aveau în capul lor cinci indivizi, printre care unul era din țară (N. T... din comuna Dobroteasa, județul Olt), iar ceilalți patru, cu toate că erau îmbrăcați ca sătenii din Gorj, - nici nu știau românește”.

Toți acești indivizi, ca să se impună sătenilor, se îmbrăcau într-un mod bizar, simulând adesea o uniformă, - care e foarte respectată de către țărani foști soldați.

„Cu ocazia perchezițiilor făcute la șefii răsculaților din Moțaței (Dolj), s-a găsit la unul din ei, Fl. Pet.. un costum complet de ofițer. Țăranii povesteau că P... era îmbrăcat cu această uniformă în timpul răscoalei, el le spunea că a fost investit cu gradul de ofițer și că a fost însărcinat de cei în drept să propage revolta”.

Instigatorii împingeau pe țărani să dea foc și să măcelărească, spunându-le că acesta este singurul mijloc ca să dobândească pământul, pe care boierii îl stăpânesc pe nedrept.

„Rezultă din ancheta făcută în județ, de către parchet, în anumite sate, că cei care au împins pe țărani la revoltă le-au spus că toate pământurile aparțin sătenilor,... că boierii stăpânesc moșiile fără nici un drept și că singurul mijloc pentru țărani de a le dobândi este răscoala”.

Acești instigatori au mers până a spune țăranilor că Regina este de partea lor și vrea ca toate pământurile să fie împărțite între ei.

„Din comuna Cornățelul (Ilfov), s-au trimis (ca din partea) Ministerului de Interne, mai multe imprimare, care au fost împărțite prin sate și având următorul conținut: Regele a murit. Regina se găsește în capul trupelor care merg împotriva ciocoilor”.

Iată unul din aceste manifeste, mai pe larg:

„Oameni buni! Regele a murit. Regina a decis ca toate pământurile să fie împărțite între țărani. Dar ca pământurile să poată fi împărțite, trebuie ca voi să vă răsculați, să măcelăriți pe proprietari și pe arendași și să le dați foc la case. Numai astfel pământul va rămâne al vostru, - căci proprietarii și arendașii nu vor mai reveni niciodată.

Răsculați-vă astăzi chiar, - căci altfel veți rămâne fără pământ”.

Asemenea manoperă a mai fost întreprinsă în alte două revoluții jidovești: 1°. în Rusia, în timpul ultimei răscoale, când instigatorii au făcut pe popor să creadă că, revoltându-se, servește cauza Țarului și a Rusiei (vezi anterior);

2°. În Franța, pe vremea Marii Revoluții, după cum arată istoricul Taine: „Ei au încredințat poporul că Regele voiește ca toți să fie egali, - că nu mai vrea seniori și episcopi, nici ranguri, nici dijme și drepturi seniorale. Astfel, acești oameni rătăciți credeau că uzează de dreptul lor și urmează voința Regelui.”

În Auvergne, țărani „urmează ordine poruncitoare; ei au înștiințare că Majestatea Sa vrea astfel! și totuși ei arată mare scârbă să se poarte așa de rău cu niște seniori atât de buni. Însă aceasta trebuie”.

La noi, ca și în Franța, țărani ascultă de un ordin, - venit, nu se știe de unde.

Ei au jurat chiar, că nu vor începe să lucreze pământul, înainte de a îndeplini revoluția.

„Țăranii din Vadastra (Caracal) strigau: „Trimiși lui Dumnezeu cutreieră satele și toți țărani trebuie să-i urmeze ca să distrugă și să dea foc”.

Țăranii din Scăești au vrut să omoare pe primarul lor, fiindcă acesta le-ar fi ascuns ordinul, venit pentru ca să devasteze.

Ordinul cui? - se întreabă autorul căruia îi împrumutăm aceste citate. Cine a putut să dea ordinul să prăpădească țara?

Și, cu toate acestea, în spiritul celor mai mulți dintre răsculați a existat ideea că împlinesc o lozincă, care îi leagă și căreia nu pot să nu se supună”.

Țăranii au jurat chiar, cu jurăminte îngrozitoare, - și în mai multe comune din Vlașca, după răscoală, preoții au fost obligați să îi dezlege de aceste jurăminte, pentru ca să-i decidă să are câmpul.

Dar, țăranii nici nu știau de ce se revoltă.

„Un proprietar din Dolj zise țăranilor răsculați, - după ce s-a învoit să le dea tot ce cereau, - „în ce privește recolta, în loc sa-i dați foc, mai bine luați-o voi; așa, cel puțin, va servi la ceva”. »

Țăranii răspunseră: Dar atunci cum rămâne cu revoluția?”

În județul Olt, un proprietar, Take C..., trăia de multă vreme la moșia sa și era în bună înțelegere cu țăranii.

În timpul răscoalelor, când puhoiul ajunsese la dânsul, dădu de bunăvoie moșia țăranilor și semnă chiar un act de cesiune.

„Când aceștia erau gata să plece, unul dintre ei obiectă; dar cum rămâne cu revoluția, dacă lăsăm casa boierului neatinsă?

Atunci, ceilalți, recunoscând că are dreptate, au rugat pe boier să-i lase să strice măcar ceva din casă.

El le dădu voie și țăranii intrară sfioși în casă, în vârful picioarelor, cu căciula în mână, ca într-o biserică și sparseră o oglindă atârnată în perete. Astfel revoluția fu satisfăcută”.

Pentru a stimula pe cei nedeciși i-au amenințat cu incendiul și chiar cu moartea.

„Pe un stâlp de telegraf din comuna Fulga, s-a găsit lipit un afiș revoluționar. Autorii acestui afiș amenințau că vor pune foc satului, în caz când țăranii nu se vor răscula”.

„Locuitorii dintr-un sat din Râmnicu Sărat au mărturisit că au fost luați cu sila și au fost amenințați cu moartea, în caz când nu s-ar fi supus”.

În timpul revoltei, s-au văzut mulți oameni, - între alții, un politician considerabil P. P. C..., care, de obicei, debitează ceea ce-i sugerează prietenii lui jidani, - cerând, să ne adresăm unei puteri străine, și anume Austriei (nu Rusiei), pentru ca să vină și să stingă focul.

Și, lucru mai grav, o armată austriacă era gata să năvălească în nenorocita noastră țară.

Așa, bunăoară, chiar de la începutul răscoalei:

Austria mobilizează armata în Bucovina”.

Și, a doua zi: la granița Bucovinei au sosit trei regimente de soldați austriaci”.

Dar cine a răspândit o asemenea idee, - și cine avea interes să o răspândească? - mai cu seamă când se cunosc urmările unei ocupații străine, venind să înăbușe o răscoală, - consecințe care ar fi fost cel puțin, să acorde tuturor jidanilor drepturile de cetățenie, atât de jinduite de jidovimea cosmopolită și mai ales de aceea ce domnește astăzi asupra Austro-Ungariei.

Și numai grație înțelepciunii și energiei conducătorilor Statului nostru, am scăpat teferi de acest pericol mortal.

Vom termina printr-un pasaj din scrisoarea bravului ofițer despre care am mai vorbit și care este ca un fel de rezumat a tot ce am raportat mai sus.

„Din cercetările ce am făcut, - zice el, - rezultă că, în toate satele pe unde am trecut, țăranii știau că trebuia să se răscole, cu începere din noaptea de Sf. Toader (Sâmbătă 7 martie), până miercurea viitoare seara, - când totul trebuia să fie distrus și exterminat; în același timp pământul trebuia să fie împărțit numai între ei.

Dar sătenii nu știau pentru ce trebuia să se revolte, nici de unde le venea acest ordin de zaveră. Majoritatea nu știa nici măcar ce voia.

Mai mult decât atâta, nici un țăran nu-și dădea seama de gravitatea faptelor comise. Toți erau convinși că armata este de partea lor și, mai ales că ea nu va trage.

Și când au văzut că lucrările se întâmplă contrariu așteptării lor după o slabă rezistență, s-au grăbit să ne întoarcă spatele.

În toate satele, pe unde am trecut, am descoperit urme de agenți instigatori, care se dădeau drept studenți și promiteau țăranilor pământ. Ei puneau să se dea foc la toate conacele ce întâlneau și, trecând dintr-un sat într-altul, semănau peste tot jalea și pârjolul pustiitor.

În sfârșit, la Târnavele, am reușit să pun mâna pe doi din acești așa-ziși studenți. Unul dintre ei, care se numea Ștefan D..., era bulgar și vorbea prost românește.

Venit de curând în țară, el lucrase vara precedentă ca ucenic la mașini agricole.

Era un tânăr foarte inteligent, - sau mai bine zis foarte șiret, - bălan, cu ochi albaștri și având o mică barbă ascuțită.

Purta o șapcă și era îmbrăcat cu haine de lustrină neagră. Pe piept, își cususe două cărți poștale cu fotografia Reginei.

Era încins cu un iatagan și purta, pe după umăr, o ploscă cu rachiu. El impunea supunere țăranilor și căpătase asupra lor o autoritate enormă; când am întrebat pe mai mulți dintre ei dacă îl recunosc, toți mi-au răspuns cu un aer foarte respectuos: Da, este Domnul Studentu”.

Iată modul cum proceda acest bandit.

Când intra într-un sat țăranii îl ascundeau și-i aduceau de băut și de mâncare. Pe urmă, la ordinele lui - și fără ca să-i conducă el însuși - ei plecau ca să pună foc. Astfel, el a cauzat pagube de mai multe milioane”.

„Am vrut să știu, cine întrebuița pe acești agenți instigatori și în ce scop comiteau ei atâtea crime și dezastre?

Amenințai deci pe S. D... că îl împușc și amenințarea mea își produse efectul. Ochii i se umplură de lacrimi și era gata să vorbească, - când, unul din ofițerii care mă însoțeau, avu stângăcia să-mi spună în franțuzește că trebuia să-l duc viu pe acest răufăcător, la Giurgiu.

Văzui atunci imediat pe fizionomia prizonierului, care se însenină, că înțelesese conversația noastră; și într-adevăr, el nu a mai vrut să-mi dea nici o deslușire și nu am mai putut scoate nimic de la el.

Am aflat, pe urmă, că acest monstru a fost expulzat din țară.

Trebuie să adaug că, în toate satele ce am vizitat, am găsit ziarul A., (iudeo-socialist) foarte citit de țăranii”.

Dar cine a putut să fie autorul acestei răscoale, care a însângerat un popor și a acoperit de ruine o țară întreagă?

Nu sunt țăranii, - cu toate că au fost uneltele oarbe care au săvârșit-o, - fiindcă ei nu se găseau atunci în lipsă extremă și fiindcă răscoala, - dacă ar fi fost născută din patima de proprietate a sătenilor, - ar fi fost parțială și nu s-ar fi generalizat așa de repede.

Nu este partidul liberal, cum l-a insinuat nu se știe cine, - pentru că patima de dominație, la un român, nu merge până să sugrume țara, ca să-i ia cârmuirea,... mai ales că acest partid ar fi avut-o, neapărat, după un scurt timp.

Nu sunt nici țările străine, pentru că ar fi fost absurd să aprindă la vecini un foc, care ar fi putut să se întindă pe urmă și la ele, - iar prezența străinilor (bulgari, austriaci, basarabeni), printre instigatorii descoperiți, are o altă însemnătate, asupra căreia vom reveni.

Prin urmare, cauza eficientă a acestei răscoale nu poate fi decât ovreii, - fiindcă:

1. - Singuri ei sunt conduși de o patimă de dominație extraordinar de intensă, care este întărită de către Cahal, - adică de Statul lor, - și este împinsă până la paroxism de către Talmud, - adică de legislația lor religioasă.

2. - Singuri ei simt trebuința absolută și cu totul zortă, să dobândească cât mai curând drepturile de cetățenie, ca să poată în urmă să devină proprietari rurali și să îngenunche astfel România, - pe care vor să o transforme într-o nouă Palestină.

3. - Numai ei au avut și au nevoie să tulbure adânc țara, pentru ca Europa, împinsă de Cahale și de Francmasonerie, - să se creadă obligată să intervină și să le acorde, fără voia noastră, acele drepturi atât de mult dorite, - care le-ar servi, după spusa lor, să se apere împotriva locuitorilor sălbatici ai barbarei României.

4. - Numai ei s-au servit de Revoluție pentru ca să dobândească aceleași drepturi de cetățenie în Franța, în Austria și în alte țări ale Europei, - și, acum, de curând, au încercat același mijloc ca să forțeze pe Rusia să li se supună.

Mai mult decât atât, - ei au imitat revoluțiile din Franța și din Rusia, până la cele mai mici amănunte, - bunăoară, spunând poporului că Regina vrea răscoala și chiar că le-o poruncește, - și îmbrăcând pe instigatori cu veșminte ciudate, pentru ca să impună țăranilor.

5. - Ei sunt cei care au aranjat mai dinainte revolta și tot ei sunt cei ce au dat semnalul de începere.

6. - Numai ei au putut să recurgă la instigatori socialisto-anarhiști, - din țară și chiar din străinătate (Bulgaria, Austro-Ungaria, Rusia), - care, după cum o recunosc ei înșiși (B. Lazare), sunt în solda lui Israel.

7. - Singuri ei nutreau o ură neîmpăcată împotriva proprietarilor rurali, pe care i-au poreclit, cu pizmă, oligarhia și care au fost mânâți și chiar omorâți în timpul răscoalei; într-adevăr, acești proprietari, dându-și seama de situație, împiedicată, prin legi, ca poporul să nu cadă în ghearele jidovilor.

8. - Numai ei și trâmbiștii lor, ar fi vrut să vadă venind aici armata austriacă, ce ne-ar fi impus, desigur, suveranitatea lui Iuda.

9. - Ei înșiși sunt cei ce au prezis răscoala (B. Lazare).

10. - Și tot ei sunt aceia care, - după ce revolta din 1907 a avortat, - s-au pus să prepare o alta nouă și au avut chiar îndrăzneala nemaipomenită să o și anunțe prin ziarele lor....

Aceste zece motive ne dau certitudinea că ovreii sunt autorii răscoalei din 1907.

De altfel, cine alții, - dacă nu jidovii prin Cahalele lor, - au putut să procure fondurile colosale, - care trebuie să se fi suit la zeci de milioane de lei, - fonduri necesare răsculării unui popor întreg.

Cine alții, - dacă nu ei, - au putut plăti, cu lefuri grase, pe nenumărații instigatori care, în timp de mai mulți ani, au cutreierat țara de la un capăt la altul și, cu mare băgare de seamă au scormonit în cenușă tăciunile nestins al nemulțumirii poporului, - punând peste el paie.

Cine alții, - afară de ei, - au putut cumpăra tăcerea administrațiilor de la sate, asupra conspirației, - urzită, ce e drept, în taină, - dar având loc chiar sub ochii lor, - iar, după răscoală, cine a intervenit... ca instigatorii, prinși, să fie imediat eliberați.

O asemenea cheltuială enormă n-a putut fi făcută de un Stat vecin, - bunăoară ca Bulgaria, - mai întâi, pentru că nu i-ar fi permis bugetul; și al doilea, pentru că rezultatele obținute n-ar fi compensat sacrificiile.

Prin urmare, numai Jidanii prin Cahalele lor din țară și din străinătate au putut să adune prin cotizații, bani în mare abundență și săi întrebuințeze la plăsmuirea acestei răscoale, de care depindea crearea Statului jidovesc, - adică îndeplinirea unui scop ce privește pe neamul întreg al lui Israel.

Revoluția viitoare

Sub titlul Revoluția de mâine, Facla, foaie jidano-socialistă, publică o scrisoare, scrisă de un așa-zis țăran, - dar al cărui jargon răspândește de departe o putoare nesuferită de usturoi.

Acest pseudo-țăran se plânge mai întâi amarnic de jandarmi, pe care Iuda nu poate să-i sufere -, deoarece ei împiedică pe instigatorii săi să ajungă ușor până la adevărații țărani și să-i răscoale din nou.

Pe urmă, el prezice astfel viitorul incendiu:

„O nouă revoltă, mai îngrozitoare decât aceea din primăvara anului 1907, se pregătește acum în sate și va izbucni cât de curând.

Dar „răscoala de mâine vom face-o așa, ca nici armata să nu poată tăbări pe noi, nici judecata să nu ne poată trimite la ocnă. Asta o cunosc astăzi toți țărani și, când se va da semnalul, toți știu ce au de făcut.

Într-o noapte de vară, când clăile și cirezile de grâu, culcate în curțile boierești, se vor răsfață în bătaia razelor de lună, - ori într-o noapte răcoroasă de toamnă, când hambarele pline, vor geme de greutatea porumbului de-abia cules, - deodată, toate armanele vor lua foc, - din toate conacele se vor înălța vâlvății. Incendiul se va întinde de la conac, la conac și de la sat, la sat, - ca și cum o mâna nevăzută va fi purtat prin noapte un șomoioag aprins...

Iar noi... vom privi scrumul rămas în armane și vom tăcea.

Și atunci vor veni cei ce ne-au stăpânit cu cruzime... și ne vor ruga cu lacrimi de pocăință să ne luăm dreptatea, (vrea desigur să zică drepturile) pe care, de atâta vreme, zadarnic o cerșim. Iată de ce gândul revoluției de mâine aduce nădejde în sufletele noastre, ca o făgăduință a mântuirii din urmă”.

Toate ziarele jidănești țin isonul Faciei.

Iată, bunăoară, ce scrie Seara:

„...Și dacă mai nădăjduiesc ovreii o îndreptare, o nădăjduiesc tocmai de la poporul acestei țări, care va scutura odată jugul ce-l apasă de veacuri și va da și ovreilor drepturile, de care au fost despuiți de o oligarhia sălbatică și desmetică”.

În plus, P. P. C..., politicianul-trompetă al jidanilor, - într-un interviu cu un redactor al A., (foaie judeo-sodalistă), - a declarat că, viața noastră fiind coruptă (?), singurul leac mântuitor este revoluția (!?)

De altfel ovreii lucrează pe capete, încercând să răscoale din nou pe țărani. Mai multe gazete au semnalat asemenea tentative:

În mai multe județe, indivizi, suspecti străbat satele, spunând sătenilor că în curând țara va intra în război și că, pe urmă, țărani vor dobândi pământ.

Se vede, prin urmare, că o nouă revoltă, mai înfiorătoare ca cea din 1907, se pregătește acum în sate.

Și cine o prepară? Cei ce au preparat-o și pe cea precedentă.

Dar, de data asta, ei au mai întâi a face cu jandarmii, - care îi stânjenesc grozav, apoi i-a prins o frică teribilă de armată, care a arătat că nu glumește.

Atunci, ce e de făcut?

Ei bine, - zic ovreii, - țărani vor opera... ca un jupân care își pune foc la dugheană, - bineînțeles după ce a asigurat-o la o societate de creștini.

Deci; țărani români se vor ascunde pur și simplu, după ce vor fi incendiat averile altor români, - și farsa va fi jucată.

„Atunci vor veni cei ce au asuprit pe bieții jidani și îi vor ruga, - cu lacrimi de crocodil, - să-și ia drepturile!

Ai, vai, ce bucurie!

Numai când te ghindești, simți că perciunii tremură de plăcere;.. ai zice că se apropie îndeplinirea făgăduielii de mântuire a lui Iehova.

Dar toate astea sunt departe de a fi realizate. Și Iuda, într-un acces de ciudă, strigă: „Ah! dacă răscoalele din 1907 ar fi învins! Dacă barierele orașelor ar fi fost trecute de țărani, - dacă politicianii regelui Carol ar fi fost măturați ca pleava de uraganul revoluției victorioase, - dacă însăși coroana de oțel de pe capul de cămătar al regelui Carol ar fi căzut în țărână, - ce sărbătoare ar fi fost azi în aer și ce cântece ar fi întâmpinat venirea primăverii și aniversarea desrobirii jidănești... pardon, românești.

Da. - Ar fi fost un adevărat sabău.

Dar, remarcați că ovreii se așteptau, în 1907, nici mai mult nici mai puțin, decât la năvălirea țărănilor în orașe, la masacrarea oligarhiei, - și mai ales, la răsturnarea regelui Carol, căruia jidănimea iar îi tăia capul, - cum a făcut altădată lui Ludovic al XVI-lea.

Dar un proverb românesc zice: „socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg”.
Și de aceea Iuda a rămas plouat, și în același timp a și turbat, - căci își răzbună astăzi, acoperind de ultragii pe Majestatea Sa Regele României.

„Iată, au trecut șase ani de la răscoalele din 1907, - adică de la represia groaznică a Brătienilor, - de la execuțiile sumare, de la ororile inutile, de la asasinarea în masă a celor 11.000 de țărani...

În anul acesta (1913)... când tenia regală, lungă de 46 ani de domnie, ne-a arătat că nu e în stare decât să ne sugă... Când boala latentă a oligarhiei, altoită pe mizeria poporului, a supurat în chestia ignobilă a Silistrei... ar fi trebuit să ne întoarcem către 1907.

Anul 1913 ne pedepsește... fiindcă revoluția poporului a fost înfrântă,... fiindcă peste liniștea de moarte a satelor s-au întins pretutindeni ventuzele caracatiței brătieniste și gura lacomă a Molohului regal, - fiindcă nu am avut atunci nici destulă putere ca să învingem (?!), nici destul curaj (mai ales) ca să murim până la unul sub ploaia de gloanțe a soldatului român, - pentru că am fost lași și netrebnici (te cred), - și pentru că n-am știut să ardem în focul celui din urmă patul de grâu și al ultimului conac boieresc, hoitul clasei parazitare care ne guvernează”.

Dar pentru a-și vărsa toată mânia neputincioasă, ce clocotește în sufletul lor, de când cu chixul din 1907, - jidanii recurg chiar la escatologie.

Regele, - venerat ca un părinte mult iubit de poporul românesc, care-i datorește renașterea, - acest Rege, admirabil de înțelepciune, pe care străinătatea ni-l invidiază, - este târât în noroi de o șleahță de Iude infame și nobila sa efigie, ce ne inspira la toți cel mai profund respect, e mânjită pe frunte, - în Facla, - cu cifre roșii, ca trase cu sânge și desenând numărul 1907.

Pe o altă pagină se vede un par, la capătul căruia se afla figura Regelui și la piciorul căruia urinează doi diplomați, îmbrăcați ca niște ciocli, - pe când puțin mai departe, se golește un butoi plin cu excremente, al cărui conținut este îndreptat și el înspre parul regal. În josul acestei pagini se găsește legenda următoare: „... Toți diplomații Europei își fac azi treburile și necesitățile inexorabile la picioarele țării și sub nasul regelui Carol”. Fără comentarii!

Obrăznicia grosolană a jidanilor nu mai are margini și ar trebui ca autoritățile să intervină energic, pentru ca asemenea sacrilegii infame să înceteze odată pentru totdeauna.

După Regele, în același număr al Faclei, sunt insultați trei oameni, - și numai trei:

- unul, este I. Brătianu care, ca ministru, a dirijat represaliile din 1907,... a inventat pe afurisiții de jandarmi rurali,... și, în plus, este fiul marelui om, căruia îi datorăm scăparea din primejdia mortală unde voia să ne afunde Tratatul din Berlin;

- ceilalți doi, - Cuza și Iorga, - sunt niște bieți profesori universitari, care n-au nici o putere în țară, - ... dar care s-au semnalat răzbunării jidovești prin faptul că sunt adevărații apărători ai țărănimii și, mai ales, pentru că... trec drept capii antisemitismului din România. Să nu pară o glumă!

Amenințările repetate ale jidanilor se vor îndeplini, - și încă cu vârf și îndesat, - dacă nu vom avea ochii în patru asupra uneltirilor lor revoluționare, atât la țară cât și în orașe.

Ultimul război

Dar iată că izbucnește diferendul bulgaro-român.

Natural, că întotdeauna jidanii au încercat să profite de greutățile prin care trece țara, pentru ca să ne pună cuțitul la gât. Ei o mărturisesc chiar fără de rușine:

„Câtă vreme va exista o chestie ovreiască în România, ea va forma partea vulnerabilă a țării și i se va ridica în drum, - fără ca ovreii din țară să se amestece, tocmai în momente de grea cumpănă”.

În același timp, toată jidănimea din străinătate a început să urle, somând Europa să intervină în favoarea ovreilor din România.

Sau văzut astfel apărând articolele lui Luzatti, fost prim-ministru circumcis al Italiei, publicate în „Corriere della Sera”; acele ale lui P. Nathan, de la „Berliner Tageblatt”, - acele ale lui Clemenceau, fost prim-ministru al Franței, francmason de marcă și stipendiat de Iuda articole publicate în „L’Homme libre”; articolele din „Moniing-Post”, din „Daily Telegraph”,... acele din „Neue Freie Presse”, din „Pester Lloyd”, din „Napii” și din „Hirlapii” ungurești etc.,

Într-un cuvânt, toate Cahalele din Europa au sărit de-o șchioapă, la țipetele de ananghie ale jidanilor de aici.

Dar dificultatea, pe care contase atât de mult jidovimea, s-a schimbat curând într-un triumf pentru țara românească.

Cahalele dăduseră deci greș.

Dar, nu face nimic. Jidanii din România își schimbară imediat tactica.

Îndată ce văzură că nu va fi război și că totul se va rezuma într-un fel de paradă inofensivă, - toți jidănașii fură cuprinși de un entuziasm extraordinar (îngrămădindu-se totuși la partea sedentară a oștirii)... toți hahamii simțiră gâdilituri la limbă și expectorară discursuri patriotico-izboinice,... toate balabustele scoaseră din buzunarele lor soioase, un „cinci-parale” și-l dădură, cu gesturi de miliardare risipitoare, altor jidani care scriu la gazetă și care le-au trecut pe toate la nemurire, murdărind coloanele ziarelor, - ce din cauza asta nu se mai puteau citi, - cu grețosele lor nume.

Dar pentru ca cititorul să-și dea seama de ce specie de soldați procură României Iuda, vom cita numai faptele următoare:

1. Raportul unui căpitan către colonelul său.

Am onoarea de a vă raporta că, reținând la cazarmă, pentru ca să facă gardă, mai mulți soldați, între care și pe Gold... Ițic, acesta a crezut necesar să intervină pe lângă medicul regimentului pentru ca să fie dispensat. Și, în adevăr, a fost scutit de orice serviciu timp de 5 zile, - dar nu s-a indicat diagnosticul bolii care a încuviințat scutirea.

Acest soldat, - care n-a fost dispensat ca debil de comisia de recrutare și n-a fost prezentat ca slăbănog la contravizită, - care, în plus, n-a dat nici un semn de debilitate de când este în serviciu, - acest soldat a obținut de la medicul militar suma de 76 de zile de scutire, dintre care cele mai multe cu dreptul de a sta acasă.

Afară de aceasta, când la 4 iulie trebuia să facă 2 zile de închisoare, acest soldat a fost iarăși scutit de pedeapsă, sub pretext că închisoarea e murdară...

Adaug aici foile de scutire și de infirmerie:

13 Noiembrie, scutit de serviciu în timp de 48 ore.

17 Noiembrie, scutire de 5 zile; în această vreme va sta acasă.

22 Noiembrie, scutire de 3 zile; va sta acasă.

7 Ianuarie, scutire de 4 zile; va sta acasă.

20 Februarie, scutire de 5 zile.

25 Februarie, scutire de 5 zile; va rămâne acasă.

2 Martie, scutire de 4 zile; va sta acasă

6 Martie, scutire de 4 zile.

12 Martie, scutire de 4 zile; va rămâne acasă.

15 Aprilie, scutire de 3 zile; va sta acasă.

21 Aprilie, scutire de 5 zile.

29 Aprilie, scutire de 3 zile; va rămâne acasă.

4 Iunie, intrat la infirmerie și scutit de concentrare și de gardă până la 28 iunie.

9 Iulie, scutire de 5 zile.

Total: 76 zile.

Comandantul companiei (ss) X

2. În același corp de armată, un alt jidan, Ițic W. Leib... a luat, de la același medic ca precedentul, 270 zile de concediu într-un an. Chemat la concentrare, el se mulțumi să trimită la regiment un certificat de la medicul cu pricina. Dar colonelul bănuind că are a face cu un certificat de complezență, trimise la ovrei un alt medic, care-l găsi perfect sănătos și constată, în plus, că nu fusese niciodată bolnav, - ceea ce avu ca urmare că primul confrate, care se arătase prea îndatoritor, fu trimis la închisoare.

Vom mai aduce, ca specimen, un rezumat din tabloul percepției fiscale din Târgu-Neamț, în ceea ce privește dispăruții, care datoresc taxe militare pe anii 1900-1911.

Acești dispăruți, - sau mai bine zis acești ascunși, - sunt în număr de 293, dintre care 248 sunt jidani.

Lista începe cu numele belicioase de:

Beriș Iosub Leiba fiul lui Șmil și al Malchei;

Iancu Iosub Minei fiul lui Avrum și al Dvoirei;

Șmil Șmil Ițic fiul lui Bercu și al Rifchei și se continuă astfel, pe 5 pagini ale ziarului oficial, până la sfârșit, trecând prin poreclele fermecătoare de: Șloim Șloim, - Șulăm Ițic, - David Bercu, - Ițic Burăh, - Ștrul Naftulea - neuitatul Aron Ghidate etc., etc.

Iată deci ce valorează, ca soldați, cei ce ne pretind, - cu amenințări și chiar cu acte de violență, - drepturi de cetățean.

Concluzii practice

Am trecut în revistă o parte din efectele Cahalelor talmudice, - restul formând Francmasoneria, care va fi studiată în capitolul următor, - și am constatat că faptele rele ale acestei organizații periculoase se rezumă la:

1° - spoliații datorită patimei de proprietate;

2° - revoluții sângeroase ce țin de patima de dominație.

Dar, o chestiune capitală se pune pentru noi, românii:

Ce trebuie să facem cu acești oaspeți nepoști care, hodoronc-tronc, s-au instalat în țară, - sau mai bine zis cu acești paraziți răufăcători care sunt în același timp și hoți și asasini?

Putem oare să-i exterminăm, - cum bunăoară seucid ploșnițele?

Acesta ar fi mijlocul cel mai simplu și cel mai comod de a scăpa repede de ei, - mijloc care ar fi chiar licit, dacă am urma legile Talmudului.

Dar nu ! - nu trebuie nici chiar să ne gândim la așa ceva,... căci suntem creștini, - creștini, atât de urâți de jidovi!

Trebuie chiar să uităm răzbunarea, - patimă sine qua non a unui bun haham, - pentru jafurile și omorurile comise sau cauzate de jidani.

Mai mult! trebuie să iubim ovreii, să le facem bine, - pentru că avem ca învățător pe Hristos, - izvorul iubirii eterne, - care în înțelepciunea Sa dumnezeiască ne-a zis: Iubiții pe vrăjmașii voștri,... faceți bine celor ce vă urăsc". Trebuie deci să-i iubim pe acești frați rătăciți.

Trebuie chiar să-i iubim cu iubirea unui părinte, căci iubirea părintească este sentimentul instinctiv cel mai intens și cel mai milostiv pe care oamenii pot să-l aibă.

În consecință, să ne întrebăm ce ar face un tată, foarte indulgent, care ar avea înaintea sa pe fiul său, mult iubit,... dar plin de vicii?

Ei bine, acest tată va trebui, mai întâi, să arate fiului răul ce își cauzează lui însuși și altora, prin purtarea sa vicioasă. În același timp va trebui să suprimă acestuia mijloacele cu care-și satisfac impulsurile sale pătimașe. Prin urmare, datoria noastră este :

1° Să spunem ovreilor răul imens ce și-l fac lor și, mai ales, ni-l fac noua prin Cahale, - pe care, de altfel, guvernul ar trebui să le distrugă cu totul, smulgându-le din rădăcină, - așa cum au încercat să facă rușii, ... dar din nenorocire printr-o procedură defectuoasă.

Este de crezut că, văzându-se descoperiți, acești frați ai „apostolilor” lui Hristos, se vor rușina de ei înșiși și se vor lepăda în mod sincer de infamul Talmud, care-i transformă în furi și în ucigași.

Atunci, - nemaifiind sub imperiul patimilor de proprietate și de dominație, excitate la un grad superlativ de legislația lor religioasă, - și fiind scăpați și de Cahal, care-i organizează într-o bandă de răufăcători, - jidani nu vor mai fi periculoși pentru noi și îi vom putea primi cu brațele deschise, - după cum facem cu orice străin, cumsecade.

2° Dar, pentru a ajunge la acest sfârșit, mai trebuie să suprimăm ovreilor noștri orice mijloc de satisfacere a patimilor de proprietate și de dominație, - bineînțeles având și ochii în patru așa ca să piară pofta junilor circumciși să mai necinstească fete de român. Pentru aceasta trebuie:

a) ca jidani să ne dea îndărăt tot ce ne-au furat, - lucru foarte greu de obținut; - în urmă să-i eliminăm din economia noastră, după cum se exprimă profesorul A. C. Cuza, neîmprumutând niciodată bani jidovești, - nici pentru trebuințele particularilor, nici mai ales pentru acelea ale țării, - și reluând, printr-o muncă fără preget și printr-o perseverență tenace, comerțul, industria, agricultura, pădurile, petrolul, ... și toate celelalte bunuri ce ei ni le-au luat cu japca;

b) mai trebuie ca, - până când s-or îndrepta, - să nu-i facem stăpâni peste noi, dându-le încetățenirea, pe care patima lor de dominare o reclamă cu atâta insistență, - după cum un tată foarte înțelept trebuie să nu-și lase autoritatea pe mâinile fiului său, încă vicios.

Și iată în ce chip i-am face pe jidani stăpâni noștri dacă le-am îndeplini dorința: După ultimul recensământ, populația totală a României este de 7.248.061 locuitori, - dintre care 5.918.928 stau la țară și 1.329.133 în orașe. Ovreii, în număr de vreo 400.000, se găsesc printre locuitorii orașelor și chiar cer tocmai drepturile de orașean, adică drepturi de cetățenie plenară, completă, absolută.

Or țărani, - adică imensa majoritate a poporului român, - nu se bucură încă de drepturile pe care le pretind jidani, - străini, veniți de ieri. Într-adevăr, țărani n-au decât drepturi restrânse; ei nu pot să aleagă un deputat decât prin delegați și sunt cu totul lipsiți de a participa la alegerea pentru Senat; în plus, ei sunt supuși la anumite restricții ale dreptului de proprietate de care sunt scutiți orașenii.

Va trebui deci să se dea mai întâi țăranilor români drepturi integrale, totale, - și pe urmă să te gândești la pleava judaică.

Altfel, ar fi să ne sinucidem; ar fi să reinnoim nebunia ce a făcut-o Franța în Algeria, acordând ovreilor drepturi, ce nu le aveau naționalii.

Dar, mai e încă ceva!

Dând drepturi jidanilor, - mai înainte ca țărani români să fie emancipați de tutelă, - cădem pe proporția groaznică de un jidan pentru doi români.

Se înțelege, cât de colo, ce armă formidabilă am procura noi înșine jidovilor, - acești străini putrezii de vicii, - pentru ca să ne poată da lovitura de moarte!

Și nu trebuie să ne înduioșăm de chelălăitul „pumontenilor” care se plâng că n-au protecție, căci e de-ajuns ca un jidanaș de aici, - ferească Dumnezeu, - să strănute, ca toată jidovimea, din lumea întreagă, să țipe într-un glas: Gewalt! și să poruncească guvernelor francmasonice să intervină.

Și nici nu trebuie să ne pese de lăfăielile și de rățoielile ovreilor, că fac armată, - ba chiar că au mers la război, - și că prin urmare, li se cuvine să aibă drepturi ca orice român.

Ei, și dacă fac armata? - și dacă au fost la război ?

Au făcut-o pentru propriul lor interes; au făcut-o pentru ca să-și apere prăzile adunate jefuind pe români, - prăzi pe care alți bandiți, ca bulgarii, ar fi putut ușor să pună mâna.

Și de unde până unde, făcând armata, șloimii capătă și vrednicia ca să fie cetățeni?

Pentru ca cititorul să-și dea bine seama de cum stau lucrurile în realitate, să-i expunem situația printr-o parabolă: O văduvă, care avea zece feciori, vede într-o zi intrând în curte, un cerșetor ce venise să ceară un codru de pâine și, făcându-i-se milă de el, îi dă de mâncare și îi îngăduie chiar să se culce într-un colț după ușă.

Dar cerșetorul, fiind hoț, a înșelat pe băieții bătrânei... ba chiar a furat acesteia multe lucruri de prin casă. Într-o noapte, iată că vin tâlharii. Sar toți flăcăii babei,... se face că sare și cerșetorul, care însă, fricos din fire, se ascunde după casă... și, în sfârșit tâlharii sunt puși pe goană.

Ei bine, - ce cap credeți că a făcut bătrâna, când a doua zi de-dimineață, se pomenește cu cerșetorul, - care până atunci fusese tolerat de milă, de silă, și care dărdăise de teamă că tâlharii o să-i ia ceea ce el șterpelise de la binefăcătorii săi, - că vine, cu obrăznicie, să-i pretindă, - sub cuvânt că a luat și el parte la încăierare, - să-l pună în capul bucatelor,... să-i dea pe mână cheia de la lada cu bani și... să aibă dreptul să se amestece în afacerile casei, - drept pe care opt din băieții babei nu-l căpătaseră încă, nefiind vârstnici.

Trebuie notat că a încetățeni acum câteva mii de jidani - sub pretext că au luat parte la mobilizare, - este a face peșcheș bieteii țării atâția viitori proprietari de moșii circumcși.

Și dacă ne raportăm la ce s-a petrecut în Galiția, - unde, în 13 ani, numărul proprietarilor rurali evrei a crescut, de la 38 la 680 (vezi anterior), - România va putea, peste vreo zece ani, să-și schimbe numele în Palestina. Și să nu se uite că dacă Domnitorul Cuza a putut să smulgă din mâinile grecilor moșiile pe care aceștia le acaparaseră, va fi imposibil oricui să mai scoată vreodată, din ghearele jidovilor, ceea ce ei au înhățat.

Unde mai pui că toate aceste vipere împământenite vor putea să se ducă la sate, nesupărate de nimeni, - nici chiar de jandarmii rurali, - și vor ațâța acolo, în voie, o nouă răscoală țărănească. Dacă se întâmplă nenorocirea ca ovreii militari să fie încetățeniți... s-a sfârșit cu țara românească. Finis Romaniae!

Prin urmare, cel puțin de aici înainte, va trebui să nu se mai împartă la jidani drepturile de cetățenie cu atâta dărnicie, - mai mult decât stupidă, - cum s-a făcut până acum.

Prin urmare, aceia care, - ministru, senator, sau deputat, - va contribui la naturalizarea unui jidan, este un trădător, un vânzător de țară și comite crima de lèse-națiune.

Îl vom excomunica și-l vom afurisi, - pe acest rău român, - cu următorul blestem înfricoșător, scos din Cheremul talmudic :

Râni adânci, boale lungi și înspăimântătoare să vină asupra lui.

Să fie supt, până la măduva oaselor, de jidani și, odată sărac și căzut în mizerie, să fie vândut de acești jidani, - ca un simplu țaran din Galiția, - altor jidani, care să-l hrănească cu scârnavii ce produc moartea.

Să lucreze toată viața și până la istovire, ca un rob, pentru ca să îmbogățească pe jidani; iar aceștia să nu aibă deloc milă de el, - după cum n-au avut milă de cei 11 000 bieți țărani, pe care i-au împins la răscoală și pe care în urmă i-au lăsat să-i omoare armata, în locul lor.

Copilașul său, frumos ca un îngerăș, să fie răstignit de jidovi, - care să-i scoată tot sângele, înțepându-l cu groaznice piroane ascuțite.

Fetița adorabilă, sau surioara scumpă și mult iubită, să fie necinstită de un tăiat împrejur și, în urmă, acest jidan sau un altul, să o închidă într-un bordel sau să o trimită să moară de deznădejde la Shanghai sau la Buenos-Aires, - ca sute și mii de copile de țărani români.

Nevasta sa să fie dată altora și, când dânsul va muri, alții să se aplece peste dânsa. Să cadă și să nu se mai scoale. Să nu fie îngropat în cimitirul creștin. Acest blestem să cadă pe răul român și pe tot neamul lui.

Iar Dumnezeu să verse pacea și binecuvântarea Sa peste mine și peste întreg poporul românesc. Amin.

Înainte de a sfârși acest capitol, să ne fie îngăduit să adăugăm aici o analogie medicală.

Poporul român poate fi comparat cu un copil care a rezistat ușor la boli febrile, cu invazia bruscă și tumultuoasă, ca vărsatul, pojarul, scarlatina etc... Și în adevăr, el a ieșit învingător în toate atacurile furioase ale barbarilor, ale turcilor, ale tătarilor, ale ungarilor, ale grecilor, etc.

Dar când băiatul ajunsese la vârsta de 21 de ani, el fu pătruns încetul cu încetul de o boală teribilă, cu început insidios și cu mers cronic, adică de tuberculoză, - care pentru poporul român este reprezentată de jidani.

Dacă scapă de această mortală lovitură, va ajunge fără greutate la o vârstă foarte înaintată.

Către un asemenea sfârșit trebuie să aspire orice bun român, cu atât mai mult că din toate părțile încep să se audă clopotele funebre ale înmormântării împărăției lui Israel, care, - mai puțin favorizată de soartă ca cea a lui Mahomet, - a murit în stare de foetus, adică înainte de a se naște,... îndată ce s-a dat de gol.

De altfel, să fim mândri că suntem, cu rușii, singurele popoare din Europa, care au înțeles vicleșugul lui Iuda și îi rezistă cu înverșunare.

FRANCMASONERIA

Judaismul nu se agită numai de câțeva vreme, - adică de când simte că se apropie de izbândă și întrezărește realizarea visurilor sale de despuiere și de subjugare a națiilor.

El lucrează într-ascuns de veacuri, - și anume de la începutul erei creștine, căci are un dușman groaznic - Creștinismul - pe care îl urăște de moarte.

Ovreii au o răbdare prodigioasă și o încăpățănare cu adevărat diavolească. Acest neam, blestemat de Dumnezeu, nu se dă îndărăt niciodată și dinaintea nimănui; el desfide timpul și trece peste toate piedicile, când e vorba să-și sature ura - care astăzi e tot așa de vie, ca în timpul lui Hristos.

Și într-adevăr, jidovii, care au moștenit învățăturile fariseice - transmise prin Talmud - cutează să sugrume religia divină, după cum strămoșii lor, acum vreo 2.000 de ani, au avut îndrăzneala nemaipomenită să-L răstignească pe însuși Dumnezeu.

În adevăr, „rabinii combătură, de la început, doctrina creștină, care făcea prozeliți în turma lor...

„Evangheliile trebuiesc arse, - zicea hahamul Tarphon, - căci păgânismul este mai puțin periculos, pentru credința jidovească, ca creștinismul. Și nu era singurul să cugete astfel, căci toți hahamii înțelegeau în ce primejdie puseseră judaismul sectele judeo-creștinești”.

Poate chiar că ovreii, - „dacă n-ar fi avut decât Biblia, drept carte sfântă, - s-ar fi contopit în Biserica creștină născândă... Un lucru însă împiedică fuziunea și menținu pe jidovi printre popoare, - și acest singur lucru fu elaborarea Talmudului”.

Erezii de origine jidovească

Am arătat mai sus că Talmudul nu respiră decât ură contra Creștinismului, - ură care s-a cristalizat în faimoasa formulă: „tob șebegoim harog”, - adică: „pe cel mai bun dintre creștini, ucidel”. Acesta este adevăratul său scop: exterminarea bunilor creștini, pentru ca împreună cu dânșii să piară și creștinismul.

Talmudul declară deci război, ... un război fără milă, pe viață sau pe moarte.

Dar pe de o parte ovreii, slăbiți și împrăștiati, nu puteau duce lupta pe față; pe de alta, creștinii îi detestau și nu se încredeau în ei, mai ales când era vorba de vreo discuție religioasă.

În asemenea condiții, mai mult decât perplexe, o idee infernală ilumina devla lui Iuda.

Trebuia să-i facă pe creștini să lupte, ei înșiși, în contra creștinismului.

Și într-adevăr, se văzură atunci apărând, una după alta, nenumărate erezii care se succedară neîncetat, din primele secole ale creștinismului și până astăzi.

Prin sofisme, jidovii înșelară pe creștini și mai ales pe neofii și îi transformară în ereziarci, care în urmă căutară să distrugă spiritul creștinesc.

Astfel s-au format toate ereziile care, - de la Ebionism, până la Protestantism, - recunosc o origine jidovească.

S-ar putea face istoria curentului ovreiesc în Biserica creștină, - istorie care ar merge de la Ebionismul primitiv, la Protestantism, - oprindu-se între alții la Unitari și la Arieni”.

Dintre aceste erezii jidovești, cele mai importante sunt:

1. *Ebionismul și Elkesaismul* ivite la sfârșitul primului secol și formate de „judaisanți încăpățânați”, care voiau să țină sabbatul și aveau repulsie să convertească pe gentili, - cu alte cuvinte, erau dușmanii catolicității Bisericii.

Aceste erezii renăscură, mai târziu, sub numele de *Nazarenism* sau doctrina creștinilor circumciși, de Anti-trinitarism, de Quarto-decimanisme etc... și se stinseră în cursul veacului al IV-lea.

Ele reînviară, pe la sfârșitul secolului al XII-lea, în Italia de sus, constituind *Pasaginismul*.

2. O a doua categorie de erezii, cu care Biserica a avut mult de luptat este reprezentată de gnosa jidovească și mai ales de Nicolaitism, - despre care Sfântul Evanghelist Ioan zice că face parte din „Sinagoga Satanei” - și de alte sisteme asemenea, care și ele s-au edificat pe baze iudaice.

3. Din veacul al IV-lea până în al VII-lea, istoria ovreilor este legată de istoria Arianismului, de izbânzile și de înfrângerile lui”. Această erezie, care ataca Sfânta Treime, reuși aproape să despartă în două creștinismul și, ajutată de mai mulți împărați, îi amenință chiar existența. Biserica nu a suferit niciodată, - de la început și până în epoca actuală sau francmasonică, - ca în timpul persecuțiilor ariene.

Printre ereziiile de origine jidovească, - dar mai puțin importante ca cea precedentă, - să cităm pe acelea ale Unitarilor (monofizism și monotelism), care durară, din veacul al V-lea, până în veacul al VIII-lea, și pe aceea a Iconoclaștilor, care tulburară pacea Bisericii, de la începutul secolului al VIII-lea și până la jumătatea secolului al IX-lea.

4. Manicheismul, sau gnosa persană, care fu un fel de amestec al Elkesaismului jidovesc cu doctrina lui Zoroastru, lua naștere încă din secolul al II-lea, în Persia și se întinse din ce în ce, de la răsărit înspre apus.

În veacul al XII-lea, această erezie reapăru în Bulgaria, iar partizanii ei, Bogomili, se răspândiră în Europa și se stabiliră, mai cu seamă, în sudul Franței, unde formară Catari, - care, în secolul următor, se numiră Albigeni.

Această sectă afirma că doctrina ovreilor era de preferat aceleia a creștinilor.

În contra Albigenilor, care provocară dezordine foarte grave, Biserica, pentru ca să-i extirpe, fu obligată să predice o adevărată cruciadă.

5. Când Manicheismul fu învins, cu Albigenii, doctrinele jidovești găsiră adăpost la Cavalerii Templului, - care mai înainte fuseseră servitori devotați ai credinței creștine.

Din actele procesului, - publicate de Michelet în Documents inédits de l’histoire de France, - reiese că, în momentul supresiei ordinului, batjocorirea Crucii făcea parte din ceremoniile inițierii. Acești Cavaleri ai lui Crist scuipau de trei ori pe Crucifix, renegându-l.

Sărutul rușinos completa aceste ceremonii de inițiere.

Afacerea Templierilor se explică foarte bine, când ne dăm seama de modul de procedare al ovreilor. De altfel, acest mod de a lucra variază puțin.

Jidovii corup o asociație puternică, ce le servește drept mașină de război, ca să atace cu vigoare organizația socială care îi incomodează.

Îndată ce au pătruns acolo, ei procedează ca într-o societate financiară, în care eforturile tuturor nu au alt scop decât a servi cauza sau interesele lui Israel, - fără ca, de cele mai multe ori, indivizii să știe ce fac.

Cavalerii Templului se găsiră în multe împrejurări în raport cu jidovii, pentru afaceri de bani, - căci, într-adevăr, prin Templieri se îndeplineau toate operațiile financiare ale Cruciadelor”.

Dar, marele vis al jidovilor, - adică o revoluție universală, organizată de către Ordinul Templierilor, - dispăru în flăcările rugului lui Jacques de Molay, superiorul lor.

6. Ajungem în sfârșit la erezia lui Luther și a tovarășilor lui.

„În momentul Reformei... creștinii erau mai puțin credincioși... Averoismul (filosofie arabă) preparase această decadentă a credinței, - și se știe partea ce avură ovreii la răspândirea Averoismului, așa că lucrau astfel pentru ei.

Cei mai mulți din averoiști erau increduli sau cel puțin atacau religia creștină.

În ani, care anunțau Reforma, jidovul deveni educator și-i învăță pe savanți limba ebraică; el îi iniție în misterele cabalei, după ce le-a deschis porțile filosofiei arabe.

El îi înzestră, contra catolicismului, cu reductibila exegeză pe care hahamii, în timp de veacuri, o cultivaseră și o fortificaseră, - acea exegeză (sofistică) de care va ști să se servească protestantismul și, mai târziu, raționalismul”.

„Rivalul lui Maimonide, rabi Solomon (fiul lui Isaac din Troyes, cunoscut sub numele de Rachi), precum și Tosafiștii (savanți talmudiști) făcură pe Nicolae din Lyra, care făcu pe Luther”, (Renan). Într-adevăr, franciscanul Nicolae din Lyra, de origine israelită, împrumută de la acești ovrei multe din argumentele sale contra Bisericii, - și aceste argumente fură transmise lui Luther”.

Reforma și-a luat rădăcinile în izvoarele ebraice, - zice ovreiu Bernard Lazare.

Spiritul jidovesc triumfa cu protestantismul.

Reforma fu, prin anumite părți, o întoarcere la vechiul Ebionism din veacurile evanghelice. O mare parte din sectele protestante fură pe jumătate ovreiești, doctrine anti-trinitare fură, mai târziu, predicate de protestanți, - între alții de Michel Servet și de cei doi Socini din Siena”.

În sfârșit, să mai cităm încă doi ovrei, care vorbesc și ei de erezia lui Luther.

„Orice catolic, care devine protestant face un pas către judaism”, zice A. Weil.

„Un protestant, - adaugă Heine, - este un catolic care părăsește idolatria trinitară, pentru a merge către monoteismul jidovesc”.

EREZIA FRANCMASONICĂ

Toate ereziile de origine jidovească au fost învinse de creștinism, - afară de Protestantism, care singur rezistă spasmurilor de izbăvire ale Bisericii - și chiar se întinse din ce în ce, ca râia, asupra celor mai multe popoare de rasă anglo-germană.

Or, jidovii doreau de mult și lucrau din toate puterile lor, ca o asemenea erezie să poată tăia, în două, unitatea creștinătății.

Totuși, aceasta nu le era încă de ajuns.

O despărțire analoagă se produsese mai înainte, prin schisma grecească, fără nici un câștig pentru Israel.

Trebuia ca partea eretică să le fie favorabilă și să poată să se învoiască cu funcția oarbă de mâner de secure, pentru a dobori partea rămasă ortodoxă.

Acesta fu rolul ce ovreii făcură să joace Protestantismului; și într-adevăr, această erezie trebuia să servească de leagăn celei mai formidabile societăți oculte, - Francmasoneriei.

După cum zice Copin-Albancelli, „lumea protestantă trebuia să formeze cuibul în care să clocească oul societății secrete”.

Originea. - Francmasoneria, - care este minciuna întrupată, - pune în mâinile neofiților săi cărți rituale, în care povestește că „originea ei se pierde în noaptea timpurilor”.

În realitate, primele loji francmasone luară naștere în Anglita, pe la începutul veacului al XVII-lea.

Deja, în 1621, când Bacon scrise la Nouvelle Atlantide, el cunoștea bine constituția acestei societăți secrete, - iar Cromwell (1599-1658) fu susținut de francmasoni, căci fusese protectorul jidanilor și ridicase sentința de proscricție ce apăsa asupra lor.

De altfel, la toți șefii protestanți ai Anglita găsim că planul acestei societăți oculte este foarte propriu pentru a ataca cu vigoare principiile catolice și pentru a zdruncina națiunile care, ca Franța și ca Spania, rămăseseră credincioase acestor principii.

În urmă, Francmasoneria fu importată, mai întâi în Franța, apoi în Spania, în Italia, în Suedia, în Țările-de-jos etc, în cursul veacului al XVIII-lea.

Primele loji franceze fură fondate de la 1720 la 1730 și, în mai puțin de 25 ani, după aceea, o mulțime de altele se constituiră, nu numai în Franța, dar și în toată Europa.

Organizația. - Pentru a întemeia Francmasoneria, ovreii au luat, ca decor, o legendă din Talmud; dar au organizat această societate după modelul Cahalului.

Francmasonii simbolizează pe lucrătorii zidari care, în timpul lui Solomon, au clădit templul din Ierusalim.

Scopul actual al Francmasoneriei este să „rezidească templul lui Solomon”, - ceea ce înseamnă, vorbind fără metaforă, să restabilească dominația lui Israel asupra tuturor națiilor pământului.

„Originea jidoveasca a Francmasoneriei este manifestă - zice Drumont - și jidanii nu pot fi nici măcar acuzați de multă prefăcătorie, în această circumstanță, într-adevăr, niciodată un scop mai deslușit n-a fost indicat sub o mai transparentă alegorie. A trebuit toată naivitatea Arienilor pentru ca să nu înțeleagă că, invitându-i să se unească ca să răstoarne vechea societate și să reconstruiască Templul lui Solomon, i-a poftit să asigure triumful lui Israel”. Și Drumont mai adaugă: „deschideți orice ritual masonic și totul vă vorbește de Iudeea. Kadoș, unul din gradele cele mai înalte, înseamnă sfânt pe ovreiește. Candelabrul cu șapte ramuri, arca alianței, masa de lemn de salcâm, - nimic nu lipsește din această instituție figurativă a Templului”.

Un alt martor, care trebuie să cunoască lucrurile á fond, - deoarece a fost secretarul Marelui Orient din Franța, - se exprimă în mod și mai explicit:

„Francmasoneria, care este incontestabil de origine ovreiască, este pentru israeliți un instrument de acțiune și de luptă, de care se servesc în mod secret Jidovii, - atât de remarcabili prin instinctul lor de dominație și prin știința lor de a guverna, - au creat Francmasoneria ca să înroleze într-însa oameni care, ne-aparținând neamului lor, se angajează totuși să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Israel printre oameni”.

Dar pentru a arăta analogia ce există între organizația Francmasoneriei și cea a Cahalului, vom pune una lângă alta aceste două asociații secrete, - urmând pentru Francmasonerie descrierea ce o dă Copin-Albancelli, fost francmason, ajuns chiar, în această societate, la gradul superior de Rose-Croix.

Francmasoneria se compune din loji, formate de un număr limitat de aderenți, - adică de vreo cincizeci la număr.

După cum Cahalurile au, ca șef, un haham care este asistat de mai mulți funcționari ai Sinagogii, - Lojile au în capul lor un Venerabil, care este ajutat de mai mulți demnitari ai templului masonic.

Venerabilii dirij și administreză Lojile, - după cum hahamii exercită dominația în Cahaluri și le supraveghează finanțele.

Venerabilii prezidează dezbaterile în Loji și au, ca mijloace de constrângere, pentru recalcitranți, diferite pedepse care merg chiar până la procedee drastice, semănând cu excomunicarea sau cheremul Cahalelor. Aceste sentințe judiciare sunt date de un tribunal - analog cu Bet-Dinul Cahalelor, - și format de Venerabil și de doi sau mai mulți asesori.

Finanțele Lojilor, - ca acelea ale Cahalelor, - consistă în contribuții fixe ale membrilor și în daruri voluntare. Ele sunt destinate întreținerii Lojilor... și formării de fonduri electorale.

Afară de asta, - ca și pentru Cahale, - toate Lojile dintr-o localitate sunt intim legate unele de altele și se ajută între ele reciproc.

Venerabilul și acoliții săi sunt aleși, de francmasoni, care se strâng împreună în, acest scop, o dată pe an.

În plus, fiecare Lojă numește un delegat, care se reunește cu semenii săi, o dată pe an, pentru ca să formeze un fel de adunare legislativă, numită Convent, - care reprezintă Sinodul Cahalelor. Acești delegați aleg un Consiliu de ordine, - un fel de comitet executiv, - în capul căruia se găsește un președinte sau Mare-Maestru, analog cu Marele-Rabin.

Pentru fiecare nație există o Mare Lojă sau Federație, - de exemplu, Federația Marelui Orient din Franța, - și deasupra acestor diverse Loji naționale se găsesc Loji internaționale, - ceea ce

aduce cu Asociațiile naționale și internaționale ale Statului jidănesc, cu care de altfel se și contopesc.

În fine, Lojile internaționale se reunesc și ele în Congrese analoage cu Sinoadele internaționale ale ovreilor.

Toată această organizație a Francmasoneriei este secretă pentru profani, - după cum este și aceea a Cahalelor, pentru ne-jidovi.

Dar Francmasoneria se diferențiază de Cahalele talmudice și îmbracă haina sa caracteristică de infamie hidoasă când, - ca o mamă denaturată, care își omoară copiii, - ea înșală fără milă pe propriii săi partizani, - nejidani bineînțeleș, - pe care îi duce ori la eșafod, ca în timpul Revoluției franceze, ori la un adevărat suicid moral.

Într-adevăr, Francmasoneria posedă încă o altă organizație, oculta chiar pentru membrii săi. Ea se compune dintr-o întregă ierarhie de grade.

Cele dintâi trei grade sunt ucenicul, soțul și maestrul. Aceste grade se întâlnesc singure în Loji. Pentru a trece de la primul grad, la al doilea și de la acesta, la al treilea, trebuie ca francmasonul să facă un anumit stagi; la fiecare din ele corespunde o treaptă progresivă de inițiere, - care, la drept vorbind, nici nu merită acest nume, atât este de anodină.

Dar îndată ce a intrat în Francmasoneria albastră, - care e formată din cele dintâi grade, - i se insinuează, neofitului, că membrii Lojilor (ucenici, soți, maeștri) reprezintă partea esențială a societății secrete și că numai pentru dâșii muncește ea.

Este adevărat că acești membri lucrează ei înșiși; dar ei nu sunt decât instrumente fără inițiativă, conduse de persoane misterioase, - adică de jidani.

De altminteri, cea mai mare parte dintre francmasoni au intrat în această societate, fiind momiți cu făgăduieli de ajutoare mutuale, mai ales materiale, comerciale sau de alt fel, - și sunt convinși că fac parte dintr-o asociație filantropică.

Iată ce conține prospectul pe care Francmasoneria îl înmână viitorilor săi slujitori:

Francmasoneria, instituție esențialmente filantropică, filosofică și progresivă, are drept obiect căutarea adevărului, studiul moralei și practica solidarității. Ea lucrează la ameliorarea materială și morală precum și la perfecționarea intelectuală și socială a omenirii”

Și când te gândești că nimeni nu se întreabă de ce se ascunde această societate, când are un scop atât de sublim ca acela de a căuta adevărul?

Ei bine, îndărătul perdelei se petrec lucruri care nu se pot mărturisi și această asociație ocultă nu este zidită decât pe minciună.

Deasupra acestor trei dintâi grade, - ucenic, soț și maestru, - grade zise inferioare, mai există altele care le sunt superioare, - care nu se dobândesc decât mai târziu, după un stagi mai mult sau mai puțin lung, - ce corespund la trepte mai înaintate de inițiere - și dintre care vom cita numai pe al 18-lea grad: Ros-Croix, - pe al 30-lea grad: Kadoș - și pe al 33-lea grad care se pare că este cel mai înalt din ierarhie.

În Loji circulă zvonul, - venit nu se știe de unde, - că gradele superioare sunt rezervate celor vanitoși, care nu se dau îndărăt în fața nici unei stupidități, din cauza iubirii de galoane.

Dar, după cum vom vedea mai departe, această explicație este un marafet ca să înșele și să liniștească pe masonii gogomani.

Fiecărui grad îi corespunde un atelier special. Dar toate gradele lucrează în Loji și este interzis ucenicilor și soților să lucreze fără maeștri.

Când maeștrii voiesc să se reunească între dâșii, ucenicii și soții sunt rugați să „acopere templul”, adică să iasă.

Gradele superioare procedează asemenea cu gradele ce le sunt inferioare.

Francmasonii din gradele joase n-au dreptul să intre în atelierelor gradelor mai înalte. Dar, masonii cu grade superioare sunt ținuti să frecventeze, cu sârguință, atelierelor inferioare, - iar această obligație este atât de riguroasă, că cel ce n-ar îndeplini-o ar fi dat afară din societate.

De altfel, prin intermediarul acestor grade superioare, ajung la Loji deciziile voinței nevăzute care dirijează Francmasoneria.

Pentru fiecare grad există o inițiere specială: una pentru ucenici, alta pentru soți, o a treia pentru maeștri, etc.

La intrarea fiecărui grad, înveți un secret și depui un jurământ, de a nu-l descoperi nimănui, nici profanilor, nici chiar francmasonilor de grad inferior.

Acest jurământ este însoțit de amenințări și de blesteme înfricoșătoare.

În plus, la fiecare inițiere, adică la intrarea fiecărui grad, asisti la o ceremonie caraghioasă, diferită pentru fiecare dintre ele.

Astfel, de exemplu, la gradul de Maestru, se comemorează asasinatul, îngroparea și dezgroparea lui Hiram, arhitectul Templului din Ierusalim și părinte al tuturor francmasonilor din lumea trecută, prezentă și viitoare.

Iată cum Copin-Albancelli descrie ceremonia:

Scena se petrece în „Camera din mijloc” a Lojei, unde francmasonii se introduc, unul câte unul și cu pălăria pe cap, - cum fac jidanii când intră în Sinagogă... Când cineva pătrunde acolo pentru întâia oară, trebuie să intre de-a-ndăratele, adică cu posteriorul înaintea. Altă dată trebuia să-și pună hainele pe dos. Maeștrii sunt luminați de lumânări, acoperite de imense conuri de hârtie, înalte de 30 cm., ce lasă să treacă lumina printr-o deschizătură situată la partea lor superioară și printr-o alta făcută la bază.

Unul dintre maeștri ține rolul lui Hiram; alții, pe acel al asasinilor. Aceștia săvârșesc omorul. Pe urmă, Hiram este culcat într-un coșciug și este acoperit cu un cearșaf mortuar peste care se depune o ramură de salcâm artificial.

Venerabilul Lojei expune atunci fraților, cu cea mai mare seriozitate, că regele Solomon este neliniștit de dispariția lui Hiram și că a dat ordinul să se procedeze la cercetări. Imediat toată banda execută o primă „călătorie de cercetări”, - adică se pune să se învârtească și să caute, peste tot, cadavrul, - fiecare făcându-se că nu vede coșciugul, care este pus în mijlocul odăii.

După constatarea că cercetările au fost zadarnice, un alt voiaj e ordonat. După al doilea, un al treilea.

Tocmai în cursul acestei din urmă călătorii, este permis să se descopere ramura de salcâm. Toată lumea se precipită și înconjoară coșciugul. Se ridică cearșaful ce acoperă pe Hiram, - se apucă mâna acestuia și se zgâlțâie un deget. Atunci se prefac că văd, cu mare spaimă, că degetul acesta se dezlipește de mână și strigă toți cu oroare: Mac benac!

Dar, sub acest caraghioslâc, se văd ieșind la iveală ideile talmudice de ură și de răzbunare.

La gradul de Rose-Croix se reprezintă o parodie a ultimei cine a lui Iisus Hristos, - și așa mai departe.

Mulți profani, intrând în Francmasonerie și supunându-se stupidelor și ridiculelor probe de inițiere, se simt rușinați și nu mai pun picioarele în vreo Lojă.

Dar Francmasoneria n-are trebuință de asemenea indivizi, cu spirit independent.

Caraghioslâcul, aruncat cu profuzie peste organizarea acestei societăți secrete, are drept scop să ascundă mai bine Puterea ocultă a lui Iuda și, în același timp, să arate gradul de răbdare și de idiotie al masonului.

De altfel, cei mai buni francmasoni nu sunt decât niște dobitoace foarte limitate în ceea ce privește intelectul și au, mai ales, o cultură foarte mărginită.

Într-adevăr, masonii „se recrutează, în mare parte, printre arhiviștii și printre neizbutiții carierelor liberale (medici fără clientelă - avocați fără procese - studenți care nu-și văd de treabă și care preferă politica, școli - institutori și profesori care caută, în afară de capacitățile lor profesionale, titluri la înaintare, etc.), - printre funcționari ambițioși, - printre industriașii, negustorii... și prăvăliașii de tot felul cărciumari, birtași, băcani, cafegii,

croitori, măcelari, etc. D. Copin-Albancelli, care i-a văzut de aproape, îi numește ignoranți, - și această ignoranță fundamentală îi face, mai ales, în stare să se supună la cele mai detestabile influențe”

Pe când autoritatea administrativă a Francmasoneriei nu durează decât un an, gradele sunt pentru toată viața.

Dar ce e mai mult, ridicarea la grade provine, nu din alegerea de jos, ci din selecția de sus, care e transmisă în Lojă, - ca și voințele Puterii oculte, - prin masonii de grade superioare. Într-adevăr, francmasonii de grad inferior sunt observați fără să bănuiască nimic, în timp de mai mulți ani, de către masonii de grade superioare și nu sunt ridicați în rang, decât atunci când sunt judecați că sunt capabili de a transmite altora inspirațiile directrice.

Dar cea mai mare parte dintre francmasoni, nu se suie dincolo de gradul de Maestru.

Francmasoneria minte deci când își zice ei însăși egalitară și democratică.

Deasupra Francmasoneriei albastre, - aceea a celor dintâi trei grade, - și deasupra Francmasoneriei gradelor superioare, există o serie de societăți internaționale care constituie o a treia Francmasonerie invizibilă, cu adevărat secretă chiar pentru cele precedente. Totuși membrii acestei Masonerii invizibile fac în același timp parte din atelierele Masoneriei albastre și din cele ale Masoneriei gradelor înalte. Prin urmare, Francmasoneria, considerată în totalitate, este compusă din o suprapunere de societăți și fiecare din ele este secretă pentru cele ce se află sub dânsa. De sus până jos, ele lucrează unele asupra altora în același mod cum societățile inferioare lucrează asupra lumii profane.

În capul Francmasoneriei, în vârful gradelor și al asociațiilor, se găsește un grup de oameni care dirig toată această colosală organizație. Acest consiliu superior este compus din șefi necunoscuți, chiar de masoni având cele mai înalte grade; și acești șefi necunoscuți sunt, toți, fiii unui același neam și adepții unei aceleiași religii, - adică Jidovii.

Iată ce scria, în 1862, un francmason protestant, din Berlin:

„Mai sunt și alte Loji compuse numai din jidovi și în care ne-ovreii nu pot pătrunde...”

La Londra există două Loji ovreești, care n-au văzut niciodată vreun creștin trecându-le pragul...

La Roma se găsește de asemenea o Lojă formată în totalitate de iudei.

Aici se află tribunalul suprem al Revoluției, unde se reunesc toate firele rășcoalelor urzite în Lojile creștine. De aici sunt dirijate celelalte loji, prin șefi secreți; - astfel că cea mai mare parte dintre revoluționarii creștini nu sunt decât niște păpuși oarbe, puse în mișcare de către jidani, prin mijlocul misterului”.

Aceasta este puterea ocultă supremă a Francmasoneriei, - putere ce guvernează și Statul jidovesc.

Vom mai adăuga că una din principalele ținte ale acestei răufăcătoare asociații este de a se întinde asupra întregului pământ și de a stabili astfel Republica universală ovreiască, - prescrisă de Talmud.

În ochii masoneriei, *„marea misiune a Franței este de a prezida la organizația Republicii universale”*, - al cărei președinte va fi un fiu al lui Iuda.

De altfel, *„Francmasoneria se forțează să prepare Statele-Unite nu numai din Europa, ci din lumea întreagă”.*

Dar Francmasoneria are o mulțime de apendice; ea a creat un număr considerabil de asociații pe care le vom numi sub-masonerii.

Asemenea codițe sunt, de exemplu, Ligile liberei cugetări (Libre-Pensée), - acelea ale Drepturilor omului și ale cetățeanului, - acelea ale învățământului, - Casele școalelor, - Cercurile de studii, - Societățile de biblioteci, de conferințe, de Universități populare... până și sindicatele de lucrători.

Astfel, în 1891, la Congresul Lojilor din Miazăzi, s-a aflat că *„libera-cugetare franceză numără 600 grupuri, a căror formație este datorată, în mare parte, Francmasoneriei”.*

La Conventul din 1900, F. Lecoq făcu declarația următoare: „Nu trebuie să uităm că, alături de Francmasonerie, mai sunt și ficele Francmasoneriei: Liga învățământului, societățile... Universitățile populare”.

În 1894, Congresul masonic recomandă crearea de societăți care să lucreze sub inspirația masonică, mascând totuși masoneria: “Acest mijloc ne va procura ocazia de a face să predomine ideile noastre pretutindeni, dacă avem talentul de a organiza aceste societăți, stând însă între culise”.

Și în 1908, raportorul unei comisii masonice zise, la rândul său, în Convent: „nu trebuie lăsat să se vadă, în aceasta operă, mâna Francmasoneriei”.

Prin urmare, întotdeauna și în tot locul, fățarnicie, înșelăciune și vicleșug.

Dar, ce se face în Lojile masonice?

Începi - zice Copin-Albancelli - prin a asculta predici și, mai târziu, predici tu însuți altora. Aceste predici se desfășoară, de obicei, pe două teme:

1. - Francmasoneria este o instituție sublimă, sfântă și sacră; ea este eterna începătoare a tot ce se face bine și mare în omenire.
2. - Francmasoneria are un dușman, - creștinismul și în particular catolicismul, - pe care trebuie să-l urăști și să-l combați.

Într-adevăr, acesta este scopul esențial al acestei opere satanice. Și noi știm că același scop îl urmăresc și Talmudul și Cahalul, cu care Francmasoneria formează o triadă infernală.

Trebuie de asemenea să se știe că, în Francmasonerie, nu se dau și nu se primesc, niciodată, ordine.

Se lucrează numai prin sugestie.

Ceea ce se transmite, este starea de spirit indispensabilă pentru realizarea planurilor Puterii oculte.

Astfel se poate citi în Revista masonică; „o somație oficială, venită din partea Francmasoneriei, este destinată să avorteze. Trebuie, din contră, să se întrebuițeze influențele individuale, ascunse însă cu îngrijire”.

Într-adevăr, într-o lojă te găsești într-un mediu unde ți se cântă mereu același cântec, care, mai curând sau mai târziu, sfârșește prin a te sugestiona.

Dacă, de exemplu, în timp de mai mulți ani, la fiecare reunire, ești obligat să asculți mai mulți oratori care nu vorbesc decât de pericolul clerical și tună și fulgeră asupra congregațiilor, - dacă, în toate discuțiile și conversațiile între francmasoni ți se demonstrează cu probe, - bineînțeles mincinoase și presărate cu anecdote pipărate, - imoralitatea popilor, - ajungi după câțva timp să devii anticlerical, chiar dacă la început erai binevoitor sau cel puțin indiferent față de cler.

Legea iubirii - Acum, cunoscând organizația Francmasoneriei și știind chiar care îi este scopul, - să vedem prin ce această societate, care își zice filantropică, va înlocui caritatea creștină, pe care vrea să o nimicească, - și cum va răspunde la divinele cuvinte ale lui Hristos:

„Am flămânzit și mi-ați dat de am mâncat;

Am însetat și mi-ați dat de am băut;

Străin am fost și m-ați primit;

Gol am fost și m-ați îmbrăcat;

Bolnav am fost și m-ați îngrijit;

În temniță am fost și ați venit la mine... Amin zic vouă, de câte ori ați făcut acestea unuia dintre acești frați ai mei mai mici, Mie Mi-ați făcut”?

Dar să ascultăm pe Drumont care o să ne-o spună:

„Sărăcia, - după F. Ragon, - este lepra hidoasă a masoneriei”.

„Nu introduceți niciodată în Ordin decât oameni care pot să vă prezinte mâna, iar nu să v-o întindă” - adaugă F. Bemouville.

Pentru F. Bazot, - „săracul, masonul care întinde mâna, este un geniu răufăcător care te chinuiește pretutindeni și în tot minutul. Nimic nu te poate sustrage să nu te plictisească și obrăznicia lui nu cunoaște nici margini nici obstacole. Îl găsești când te scoli, în momentul afacerilor tale, la masă, când ieși... Mai bine ar fi să întâlnești o mână armată cu un pumnal; ai putea cel puțin să opui curajul, cuțitului asasin”.

Prin urmare, „ceea ce caracterizează masoneria, este un sentiment, - necunoscut până la dânsa, - un sentiment cu adevărat diabolic: ura săracului”. Și când te gândești că săracul este marele prieten al lui Dumnezeu.

Francmasonul are, ca ovreii, cultul bogăției, - adunată nu importă cum. Intrați în orice Lojă și „niciodată nu veți auzi pe nimeni să ceară să se atingă de miliardele jidanilor”.

EFECTELE FRANCMASONERIEI

Acum să examinăm efectele Francmasoneriei, căci „la lucru vezi ce poate lucrătorul”.

Cel dintâi și cel mai important dintre aceste efecte a fost Revoluția franceză, - ale cărei dramatice evenimente sunt enigmatice pentru cine nu cunoaște misterioasa origine.

Am spus, în alt loc, în ce a constat această Revoluție, care poate fi considerată ca o dezlănțuire înspăimântătoare și ca o ciocnire și mai amară a patimilor de proprietate și de dominație.

Aici ne vom mulțumi să punem mai întâi în evidență rolul ce l-a avut Francmasoneria ca inițiatorea și conducătoarea acestui dezastru colosal, - și să arătăm, în urmă, scopul de căpetenie al acestui cataclism social, care a fost dublu, adică:

1°. naturalizarea jidovilor;

2°. persecuția creștinismului.

ROLUL FRANCMASONERIEI CA INIȚIATOARE ȘI CA DIRECTOARE A REVOLUȚIEI FRANCEZE

În 1776, ovreii Adam Weishaupt a creat în Bavaria, - adică afară din Franța, - o sectă de francmasoni, numiți Iluminați, care-și propuneau, între alte scopuri, să distrugă Catolicismul adică Creștinismul.

În 1782, el convocă, la Wilhelmsbad, un mare Congres al Francmasoneriei universale și acolo, Lojile franceze, germane, engleze, italiene etc., se contopiră împreună.

În sfârșit, în 1785, acest jidov adună pe toți francmasonii într-un Convent, ținut la Frankfurt, și aici se hotărâră planurile Revoluției franceze, care trebuia să izbucnească patru ani mai târziu.

„Tot în această reunire fură decise omorul regelui Ludovic al XVI-lea”... și al reginei Maria-Antoaneta.

„În Franța, după propriile sale anuare, Francmasoneria ar data din 1725, - adică ar fi precedat cu 64 de ani Revoluția, - și cei dintâi mari-maeștri ar fi fost doi englezi: lordul Derwentwater și lordul Harnouester.

Apoi, ea fu prezidată de un mare senior francez, ducele d'Antin, - pe urmă de un prinț de sânge, Ludovic de Bourbon, comte de Clermont, - în sfârșit, de la 1771 la 1793, de ducele de Chartres, care deveni mai târziu ducele d'Orleans”.

Ducele Philippe d'Orleans a fost deci Serenisimul Mare-Maestru al Masoneriei franceze, înainte și în timpul Revoluției.

El avea legături intime cu ovreii și știa că ei dirijează Francmasoneria.

El plăti primele cheltuieli ale revoltei; - și tot el, sub numele de Philippe-Egalité, sperând să poată escalada tronul, vota moartea vărului său Louis XVI; - în sfârșit, devenit inutil sectei, se urcă, la rândul său, pe eșafod.

Alături de acest mizerabil ambițios, cei mai mari seniori din Franța, - ducele de la Rochefoucauld, prințul de Broglie, ducele de Biron, contele d'Aumont,... de Choiseul, de Noailles, de Praslin, de Castellane etc., ca și o bună parte din înaltul cler, se înregimentară în

Loji și împinseră din toate puterile la roțile Revoluției, - sărmani naivi care, mai toți, au plătit cu capul, neghiobia lor.

Inspiratorii oculte ai Masoneriei, printr-o spirituală ironie, botezaseră o Lojă din Versailles, exclusiv recrutată din aristocrație, cu numele Saint-Jean de la Candeur. Trebuia, - zice Drumont, - o doză enormă de candoare, acestor mari seniori, pentru ca să conspire contra lor înșiși.

Dar, în aceleași Loji se întâlnesc, de asemenea, toți oamenii care au luat o parte activă la Revoluție.

„Astfel, în „Loja Nouă surori” frecventează Condo-racet, Mirabeau, Brissot, Bailly, Camille Desmoulins, Fourcroy, Danton,... în alte Loji găsim pe Lafayette, pe Fauchet, Sieyes... Chabot, Peuon, Barnave,... pe Marat, pe Saint-Just, pe Robespierre...”.

De altfel, mai mulți istorici, ca „Barruel, Eckert, Deschamps, Claudio Janet... au probat că francmasonii populau adunările de la 1789 la 1799”.

Ceva mai mult

„La început, Lojile nu-și asociau decât numai oameni de un oarecare rang, adică nobili, ecleziastici, scriitori, negustori,... uneori ajungeau chiar până la mici burghezi, - dar nu descindeau mai jos.

Deodată, în 1787, își afiliară hamali, plutași, haimanale de tot soiul hoți de stradă sau briganzi de drumul mare, asasini și răufăcători de meserie. De asemenea primiră, în masă, o mulțime de soldați.

S-ar putea obiecta că Lojile francmasone au fost închise încă de la începutul Revoluției.

Lucrul acesta e adevărat.

Dar, ele au fost înlocuite prin Cluburi, pe care Jacobinii, - adică francmasonii, le-au deschis atunci în toată Franța.

Înainte de Revoluție, „în Franța numai, tabloul corespondenței Marelui-Maestru al masoneriei, ducele Philippe d'Orleans, nu ne arată mai puțin de 282 orașe, având fiecare Loji regulate.

În Paris, se numărau 81,... 16 în Lyon,... 7 în Bordeaux,... 5 în Nantes,... 6 în Marseille... 10 în Montpellier,... 10 în Toulouse...”.

Or, - zice Talmeyr, - Clubul Jacobinilor, cu clubul sau central din Paris și cu cluburile corespunzătoare din provincie, constituie Francmasoneria ea însăși cu cele 282 orașe ale sale, federate în loji”.

De altfel, „clubul Jacobinilor reproduce în mod riguros Francmasoneria, în ceea ce privește statutele, regulamentele, obiceiurile, precum și anumite particularități de vocabular. Același mod de admisie, aceeași organizare interioară, aceleași ramificații exterioare, aceleași angajamente impuse și luate, același sistem mecanic de transmisie de ordine și de lozinci”.

Iată ce zice despre aceste cluburi, Taine, istoricul Revoluției, - care totuși vorbește relativ puțin de ele, impunându-și să nu numească Francmasoneria.

„În primele șase luni din 1790, orice oraș mare își are clubul său... Dar, mai ales, după sărbătoarea Federației, aceste societăți se înmulțesc”. În timpul acestei sărbători, sectarii capitalei sau ai marilor cetăți „au primit și îndochinat pe semenii lor”, sosiți din orașele mici și din târguri. Aceștia au luat cu ei „instrucții și direcții; li s-a spus la ce servește un club, cum îl formezi și, din toate părțile, societăți asemenea se stabilesc pe același plan, cu același scop, sub același nume”.

„După căderea tronului... sunt aproape atâtea cluburi, câte comune, - adică 26.000

Aceste cluburi au o organizare puternică. Ele au la Paris un centru de reunire și un stat major „în clubul Amis de la Constitution”, căruia provincia îi împrumută statutele, regulamentul, spiritul și care devine societatea mamă, toate celelalte fiind fiicele ei adoptive”.

Cu modul acesta, s-a format „o vastă asociație, ale cărei lăstare multiplicare au invadat tot teritoriul și care acoperă, pe cel mai puțin însemnat dintre aderenții ei, cu atotputernica sa protecție. În schimb, fiecare club afiliat se supune lozincii ce-i este expediată din Paris”.

Și asociația „își întinde ramurile în tot regatul și chiar în străinătate”.

Dar „totul se petrece sub secretul cel mai inviolabil”.

Este „o operă de tenebre. Șefii ei înșiși o numesc Sabat”.

Aceste cluburi „înrolează bandiți în serviciul lor. Se răspândește zvonul că în cutare zi va fi o mare răscoală, cu asasinat și jaf important, - precedată de o distribuție de bani, de către șefi subalterni, pentru oameni-siguri, - și, după aceste anunțuri, briganzii se adună din treizeci sau patruzeci leghe împrejur”.

Sunt plătiți „12 franci pe zi... Cât pentru bani, îi iau de la ducele d'Orleans - și-i iau din belșug, căci la moartea acestuia, din 114 milioane avere, s-au găsit 74 milioane datorii”.

Dacă Taine evită chiar să pronunțe numele de Francmasonerie, - doi scriitori, Cochin și Charpentier, studiind de curând campania electorală din 1789, în provincia Bourgogne (după actele arhivelor municipale și naționale), - au găsit urme neîndoioase ale acțiunii

Francmasoneriei și au descoperit chiar, în documentele ce au avut în mâini, întrebuințarea jargonului masonic, astăzi bine cunoscut. Și dâșii conchid:

„Nu există nici o singură mișcare, zisă populară, de la 1787, la 1795, care să fi fost în realitate populară. Toate au fost hotărâte, organizate, determinate în amănunte de către șefii unei societăți secrete, Francmasoneria, - care au lucrat în același timp și în același mod, făcând să se execute peste tot aceeași lozincă”.

Louis Blanc, - francmason și chiar revoluționar - semnaleză și dâșul partea luată de masonerie, la Revoluție.

„În ajunul Revoluției, Francmasoneria luase o dezvoltare imensă. Răspândită în toată Europa... ea agita pe ascuns Franța și prezenta imaginea unei asociații fundată pe principii contrarii celor societății civile...”

Cum cele trei grade (ucenic, soț, maestru) ale masoneriei ordinare cuprindeau un mare număr de oameni, opuși, prin stare și prin opinii, la orice proiect de sub-versie socială, novatorii multiplicară gradele scării mistice ce trebuia suită; ei creară sub-loji, rezervate sufletelor ardente... sanctuare tenebroase ale căror porți nu se deschideau adeptului, decât după o serie de încercări, calculate astfel ca să se poată constata progresul educației sale revoluționare.

Francmasoneria atrase... pe ducele d'Orleans, viitorul amic al lui Danton, - pe acest Philippe-Egalité, atât de celebru în fastele Revoluției, - căreia îi deveni mai târziu suspect și care-l ucise...

Acesta primi Marea-măestrie, îndată ce-i fu oferită și, în anul următor (1772), Masoneria din Franța, ... se strânse sub o direcție centrală și regulată, constitui Ordinul pe baze cu totul democratice și luă numele de Mare-Orient. Aici fu punctul central al corespondenței generale a Lojilor; aici se reuniră deputații orașelor îmbrățișate de mișcarea ocultă; de aici porniră instrucții, pe care un cifraj special sau un limbaj enigmatic le ascundeau privirilor dușmane, astfel ca nimeni să nu le pătrundă sensul.

Din acel moment, Masoneria își deschise porțile înaintea oamenilor pe care îi vom regăsi în mijlocul învâlmășelii revoluționare”.

Dar nu este încă totul.

„În tot timpul răscoalei, - zice Barruel, - fie la Hotel-de-Ville, fie la Carmes (unde a avut loc un masacru de preoți creștini), adevăratul mijloc de a fraterniza cu briganzii, erau semnele masonice. În chiar momentul măcelului, găzii dădeau mâna, ca francmasonii, aceluia dintre simplii spectatori care îi apropiu.

În plus, - mai toți termenii întrebuințați în timpul Revoluției ca: „Adunarea națională”, „Convenție” (de la Convent), „a declara pe cineva suspect”, „a declara patria în pericol”,

etc, până și faimoasa deviză republicană „Libertate, Egalitate, Fraternitate”, sunt niște expresii pur masonice.

SCOPURILE REVOLUȚIEI FRANCEZE

1. Introducerea jidanilor în Franța și naturalizarea lor.

Acum, cunoscând rolul pe care Francmasoneria l-a jucat în producerea și conducerea Marii Revoluții, să amintim cititorului că ovreii, - goniți din Franța în 1394, - nu s-au întors îndărăt decât în 1791, când Constituanta le-a deschis larg fruntariile.

Dar, aceasta n-a fost îndeajuns fiilor lui Iuda. Ei au voit să pună mâna și pe drepturile de cetățenie, jinduite cu mare dor.

Cum însă jidovii, prin ei înșiși, ar fi fost neputincioși să ajungă la realizarea unui asemenea scop, au recurs la Francmasonerie, - creată de ei tocmai pentru acest scop, - și această formidabilă societate ocultă le-a permis să facă să lucreze francezii „la reconstruirea Templului lui Solomon”.

Și într-adevăr, francmasonii din Constituantă luptară, timp de patru ani, pentru ca jidanii, sosiți de ieri, să capete aceleași drepturi civile și politice ca și francezii.

Ei reîncepură de paisprezece ori atacul și sfârșiră, a cincisprezecea oară, prin a-și ajunge scopul, - la 29 septembrie 1791, chiar în ajunul dizolvării Constituantei.

Faimoasa Carte a Drepturilor omului apare, celor ce o privesc mai de aproape, ca fiind inventată ca să disimuleze o alta, pe care voiau să o impună lumii, fără să o formuleze, - Cartea Drepturilor Jidovului.

2. Suprimarea creștinismului

Vom insista acum asupra unui al doilea scop, pe care l-a avut Francmasoneria în timpul Marii Revoluții - scop capital pentru neamul talmudic, adică; nimicirea creștinismului, - scop pe care a început să-l pună în practică, chiar înaintea izbucnirii acestei teribile furtuni.

Într-adevăr, francmasonii avură dibăcia diavolească să se scape mai întâi de singurul dușman de care aveau serios teamă, - adică de iezuiți!

„Fără desfășurarea prealabilă a iezuiților, Revoluția franceză ar fi fost imposibilă”, - zice Rabaud Saint-Etienne, protestant și revoluționar.

Suprimarea iezuiților a fost, într-adevăr, un capo d'opera de perfidie din partea Francmasoneriei.

Acești călugări se găseau în drumul său și o împiedicau să înainteze. Ei erau niște creștini, - nu numai buni și caritabili, - dar inteligenți, instruiți, crescuți într-o disciplină rigidă, capabili să opună o rezistență invincibilă francmasonilor și chiar să demaște manoperele oculte ale acestora, ceea ce, în momentul acela, ar fi avut ca rezultat înlăturarea definitiv a scopului, la care jidanii țineau atât de mult să ajungă.

Masonii începură deci să răspândească, cu profunzime, minciuni și calomnii atât de infame, asupra acestor bravi soldați ai lui Hristos, că și astăzi, - în toată Europa și chiar la noi, în România, - numele de iezuit este odios și echivalează cu acela de viclean mârșav.

„Concertul de acuzări și de calomnii azvârlite în contra iezuiților, în această epocă, are ceva înspăimântător”, - scrie chiar un istoric protestant.

Apoi, când ceasul păru sosit pentru a-și executa planul conceput în întuneric, francmasoniirecurseră la violență, unită cu ipocrizia.

Prima lovitură fu dată în Portugalia. În aceeași zi, mănăstirile iezuiților fură înconjurată de trupe și acești părinți fură aruncați în închisoare, sub inculpația de conspirație.

Puțin timp după aceea, veni și rândul Franței, - care fu succesiv urmată de Spania și de Austria.

În Spania și în imensele colonii ce ea poseda pe atunci, Compania lui Iisus fu nimicită printr-un mijloc și mai infam. Francmasoneria fabrică o scrisoare falsă, - pe care o prezintă ca venită din partea iezuiților, în această scrisoare se vorbește de niște documente, din care ar rezulta că nașterea regelui nu fusese legitimă și că, prin urmare, acesta n-avusese nici un

drept asupra tronului, pe care-l uzurpase. O asemenea invenție absurdă, făcu o așa de mare impresie asupra prea credulului monarh, că imediat el ordonă expulzarea a 6.000 de iezuiți. În urmă, francmasonii atacară direct catolicismul, cu toată ardoarea ce poate da un monstruos fanatism.

Vom urma, și aici, pe marele istoric Taine, care descrie persecuția religioasă a Revoluției, vorbind de Constituția civilă a clerului.

Una din trăsăturile caracteristice, cele mai marcante, ale Revoluției, a fost o groaznică persecuție religioasă.

Această persecuție, - expresia unei uri implacabile în contra creștinismului, - a lovit nu numai în clerul înalt, care altădată se bucura de privilegii, dar a izbit și în toți preoții și în toți credincioșii, adică în imensa majoritate a poporului francez.

Jacobinii începură prin a închide, a dărâma, a incendia bisericile, - a le jefui tezaurele, - a profana vasele și alte obiecte sacre.

Dar, toate astea nu le-au fost de-ajuns.

După ce au confiscat bunurile ecleziastice și, prin aceasta, au suprimat „cultul, - cercetările științifice, - învățământul superior și primar, - asistența săracilor, - îngrijirea bolnavilor, ... a infirmilor, a femeilor lăuze, - educația orfanilor și a copiilor găsiți, ... Adunarea stabili Constituția civilă a Clerului.

Or, această Constituție tinde, nici mai mult nici mai puțin, să facă „Biserica Franței schismatică”.

Papa nu va mai avea, de acum înainte, să confirme episcopii sau preoții.

„Poporul alege miniștrii Bisericii. Episcopul e numit de către alegătorii departamentului, - preotul, de către alegătorii districtului, - și, prin o agravare extraordinară, acești alegători nu sunt nici măcar ținuți să aparțină comuniunii sale.

Puțin importă ca adunarea electorală să conțină o proporție notabilă de calviști, de luterani și de ovrei, sau că majoritatea sa, furnizată de club, sa fie pe față ostil catolicismului și chiar creștinismului. Ea va alege pe episcop sau pe preot”.

„La toate aste noutăți, clerul trebuie să subscrie, nu numai prin o supunere pasivă, dar chiar printr-un jurământ solemn”.

Ca sancțiune, „toți ecleziastici care refuză jurământul cerut, sunt destituiți și declarați «refractari»... suspecti de revoltă în contra legii și de rele intenții în contra patriei”.

Dar, „împreună cu clerul, legea atinge și pe laici toți cetățenii care refuză jurământul impus pierd dreptul de vot, sunt revocați din funcții și sunt declarați incapabili de orice oficiu public. Prin urmare, prin această drăcească dispoziție, catolicii sunt excluși de la alegeri și mai ales de la alegerile ecleziastice; de unde rezultă că, cu cât ești mai credincios, cu atât mai puțin iei parte la alegerea preotului”.

„O sută treizeci și patru de arhiepiscopi și de episcopi refuză jurământul în jurul acestui stat-major, se adună marea majoritate a preoților”.

În consecință, „din 70.000 de preoți, 46.000 sunt destituiți”, apoi goniți, închiși, exilați, împușcați, înecați, ghilotinați, masacrați.

„Continuarea slujbei de preoție a devenit o rușine și chiar o crimă”, - zic jacobinii la tribuna Convenției.

Dar, furia acestor revoluționari blestemați se răsfârge și asupra tuturor ortodocșilor zeloși și mai ales a tuturor femeilor din clasa de mijloc și din cea de jos”. „Li se dă o poreclă, ca și nobililor, - adică li se zice fanatici, - ceea ce echivalează cu aristocrați, - căci aceste două nume indică dușmani publici ce sunt puși în afară de lege”.

„Porunca este de a împiedica cultul, public sau privat”, cu orice preț.

„Se omoară femei pentru că au asistat la liturghie”.

„Pedeapsă cu moartea contra celui ce primește un preot”.

„Război Duminicii și vechiului calendar..., prăznuirea obligatorie a celei de a zecea zi, sub pedeapsă de amendă și de închisoare”.

Persecuția meschină și ridiculă, - dacă n-ar fi fost odioasă, - „se continuă chiar până la masă”. Un decret al Directoriului „schimbă zilele de târg pentru ca credincioșii să nu mai poată cumpăra pește în zilele de post.

„Nimic nu ține jacobinilor pe suflet ca acest război în contra catolicismului; nici un articol din programul lor nu va fi executat cu atâta insistență și încăpățânare”.

Într-adevăr, ei urmăresc până la capăt planul talmudic de „a extirpa creștinismul”.

PERIPEȚIILE PRIN CARE A TRECUT FRANCMASONERIA, DE LA REVOLUȚIA FRANCEZĂ PÂNĂ ASTĂZI

După 1793, Francmasoneria fu oprită de propriile-i excese, adepții ei întorcând turbarea sângeroasă, contra lor înșiși - și puțin după aceea, un general victorios, Bonaparte, putu să-i smulgă din gheare Franța, care era aproape sugrumată.

Francmasoneria, - adică jidănimea, - mai întâi susținu pe acest general. Dar îl răsturnă îndată ce, fiind împărat, el deveni jenant pentru Israel.

Iată de altfel, ce zice în această privință, ovreiu Bernard Lazare:

Încă din timpul Revoluției, Jidovul și burghezul merseră împreună; împreună ei susținură pe Napoleon, în momentul când dictatura deveni necesară pentru a apăra privilegiile (adică hoțiile) cucerite de către Al-treilea-Stat.

Când tirania imperială deveni prea grea și prea opresivă pentru capitalism, burghezul și jidanul, uniți împreună, pregătiră căderea Imperiului, prin acapararea mijloacelor de viață, în momentul campaniei din Rusia și contribuiră la dezastrul final, provocând scăderea rentei și cumpărând trădarea mareșalilor”.

Apoi, Francmasoneria trebui să se prosterne din nou, prin îngenuncheri ipocrite, în fața monarhiei regale înviate și să afirme, cu jurământ, „respectul său pentru orice credință religioasă”.

În același timp, - adaugă Bernard Lazare, - „ovreii se arătară cei mai siguri aliați ai burgheziei, - cu atât mai mult că, lucrând pentru ea, lucrau pentru ei înșiși, - și în toată Europa, ei fură în primul rând în mișcarea liberală, care, de la 1815 la 1848, se forță să stabilească dominația capitalismului burghez”, adică jidovesc.

Revoluția din 1848. - După o preparare ascunsă de o jumătate de veac, în 1848, masoneria recuceri din nou puterea în Franța. Guvernul provizoriu revoluționar fu masonic. Din unsprezece membri, noua erau francmasoni.

Această revoluție din 1848 fu, de altfel, peste tot, opera Francmasoneriei jidovești.

Iată ce scrie, un om de stat german, în decembrie 1865, lui G. Des Mousseaux:

„Ovreii sunt foarte activi ca să ruineze fundamentele societății noastre și să prepare răscoale... De la recrudescența revoluționară din 1848, m-am găsit în relație cu un jidan care, din vanitate, trăda secretul societăților oculte cărora era asociat și mă avertiza, opt sau zece zile înainte, de toate revoluțiile care trebuiau să izbucnească într-un punct oarecare al Europei...”

Lui îi dătez convingerea neclintită că toate aceste mari mișcări ale popoarelor oprimate (?) sunt combinate de o jumătate de duzină de indivizi, care dau ordine societăților secrete din Europa întreagă.

Pământul este burdușit sub picioarele noastre și jidovii dau un larg contingent acestor săpători de mine”.

Iată, de altfel, ce spune un ovrei, care nu e mai puțin vanitos decât acela despre care fu acum vorba:

„Jidovii nu fură străini marii mișcări ce zgudui toată Europa, în 1848; în unele țări, mai ales în Germania, ei ajutară să o prepare... Ei fură de asemenea printre cei dintâi care au beneficiat de dânsa”.

Același scriitor adaugă: „Ovreei fură, la această epocă, printre cei mai activi propagandiști. Îi găsim amestecați în mișcarea Tinerei Germanii; ei fură în mare număr în societățile secrete care formară armata luptătoare revoluționară, - în lojile masonice, - adică în grupurile Carbonariei, - în Înalta-vânzare romană, - peste tot, în Franța, în Germania, în Elveția, în Austria, în Italia”.

Și într-adevăr, - după cum am arătat mai sus, - Francmasoneria tulbură din nou Europa, pentru ca jidanii să poată dobândi, peste tot, drepturi de cetate.

Astfel „în Austria,... israeliții deveniră cetățeni în 1848”.

„La aceeași epocă, emanciparea lor fu efectuată în Germania, în Grecia, în Suedia, în Danemarca”.

În Anglita... tocmai în 1860, ei fură complet asimilați cu ceilalți cetățeni englezi”.

Ungaria, legea ce naturaliza pe ovrei fu votată în 1867”.

În 1870, căderea puterii temporare a Papilor făcu să dispară ultimul ghetto occidental”.

Singure Rusia și România rezistară, până astăzi, mișcărilor liberaliste și revoluționare, - adică francmasonice sau, mai bine zis, jidovești.

Dar în Franța, în 1848, Adunarea națională refuză să semneze ideile Guvernului masonic. Atunci Francmasoneria legă, cu Louis Napoleon, intrigi care duseră la al doilea imperiu. Noul împărat, - refuzând după câțva timp să execute planul masonic în ceea ce privește religia, - văzu ridicându-se contra lui, toate forțele Puterii oculte. Astfel, Francmasoneria se opuse la reorganizarea armatei, și, puțin după aceea, imperiul se dărâmă, strivit de Germania, - unde această societate secretă predicase patriotismul, pe când în Franța ea înălțase pacifismul până în slava cerului.

Francmasoneria franceză ajunsese, astfel, să pună mâna din nou pe putere, în 1870. Dar, se înnămolii în aventura Comunei din Paris, - după cum se afundase, un secol mai înainte, în jafurile și masacrele Teroarei.

Revoluția începândă, avorta și fu respinsă.

Curând însă după aceea, în 1871, ea știu să profite de divizarea francezilor în partide regaliste, bonapartiste etc. și reuși să instaleze Republica, sub care Franța fu complet și definitiv robită Puterii oculte a jidanilor.

TREI SISTEME SOCIALE DERIVATE DIN FRANCMASONERIA JIDOVEASCĂ

Ovreei au creat Francmasoneria, cu ajutorul căreia au zămislit Revoluția franceză.

Profitând de dezlănțuirea acestei teribile furtuni, ei au ajuns, pentru un moment, să distrugă autoritatea monarhică, - să pună mâna pe toate bogățiile țării, - și să vatăme serios grandiosul edificiu al Bisericii catolice.

În același timp, ei reușiră, - nu numai să pătrundă, în masă, în Franța, - dar chiar să dobândească acolo drepturi de cetățenie.

Totuși, evenimentele se întoarseră, fără voia lor, astfel că dominația le scăpă din gheare, - că proprietatea nu intră toată în buzunarele lor, - și că Biserica creștină se ridică din nou în picioare.

Visul talmudic era deci compromis.

Israel nu ajunsese, - cum sperase el, - nici stăpânul omenirii, nici proprietarul pământului și nici nu izbutise să sugrume pe dușmanul său de moarte, creștinismul.

Îi veni atunci în minte, lui Iuda, o idee, - mai mult decât infernală, - adică, să facă să lucreze toate națiile la propria lor ruină și la propria lor nimicire.

Și iată cum:

Omenirea, care de douăzeci de veacuri, a primit o educație creștină și care a ajuns la o dezvoltare intelectuală și materială nemaipomenită până acum, - simte trebuința să posede o formulă politico-economică, potrivită moralei eterne a lui Hristos și, în același timp, care să se adapteze la nevoile actuale, adică la realizarea necesităților ei instinctive, de dominație și de proprietate. De aceea, mulți oameni de valoare au căutat și caută încă, cu sârguință, un asemenea model.

Dar jidovii s-au grăbit să le-o ia înainte și au reușit astfel să devieze mersul progresiv al lumii, în profitul Cahalului lor.

Ei inventară deci, unul după altul, două sisteme sociale, politico-economice (dominați & proprietate) și anume: un Fals-liberalism și un Pseudo-Socialism, zis Marxism după numele autorului, ovreiu K. Marx.

Acestor două sisteme, se alipi un al treilea, Anarhismul, care le constituie un fel de coadă veninoasă.

Într-o altă publicație, am arătat în ce consistă aceste sisteme jidovești. Nu vom mai reveni deci asupra întocmirii lor, - și ne vom mulțumi să aducem aici mărturisirile câtorva ovrei, ce vin să sprijine spusele noastre.

I - Liberalismul jidovesc

Acest fals liberalism derivă din Francmasonerie și se adresează burgheziei. El a fost adoptat de toate guvernele care sunt, mai mult sau mai puțin, masonice.

Adepții acestui sistem, - pe care îi vom numi liberaliști pentru ca să-i distingem de adevărații liberali creștini, - voiesc:

1. Să distrugă monarhiile, căci monarhiile sunt apărătorii naturali ai popoarelor în contra întreprinderilor jidanilor, - și să le înlocuiască, cel puțin pentru moment, prin Republici, în care cei ce guvernează să fie ușor de cumpărat.

De altfel, scopul de căpetenie, către care tinde ovreimea, este să realizeze o Republică universală sub dominația lui Israel (vezi anterior), care va ajunge astfel stăpânul lumii întregi. Sub masca pseudo-liberalismului, omenirea va îndura o împărăție cu mult mai despotică decât cele ce s-au văzut până acum, - o adevărată tiranie, analoagă cu aceea ce omul impune dobitoacelor, și conformă cu prescripțiile Talmudului.

2. Liberaliștii voiesc să dea jidovilor toate bogățiile țărilor creștine, aducând popoarele în stare de proletariat, - adică într-un fel de robie, în care omul nu mai muncește decât pentru folosul lui Israel.

3. Liberaliștii francmasoni mai voiesc, - și chiar înainte de toate, - să alunge creștinismul din educația națiilor.

De altfel, această turbare furioasă a liberaliștilor, de a persecuta Biserica, se explică foarte bine prin originea judaică a sistemului lor.

Iată ce zice, în această privință, jidanul Bernard Lazare:

În istoria liberalismului modern, - în Germania, în Austria, în Franța, în Italia, - ovreiu a jucat un mare rol. Liberalismul a mers mână-n mână cu anti-clericalismul, și ovreiu a fost desigur anticlerical. El a împins Kultur Kampf-ul în Germania, - el a aprobat legile (de persecuție religioasă) ale lui Ferry în Franța...

Din acest punct de vedere, este exact a zice că ovreii liberali au decreștinat, - sau cel puțin au fost aliații celor ce au condus decreștinarea...

Liberalismul anticlerical răpune vechiul Stat creștin".

II - Socialismul ovreiesc

Acest pseudo-socialism, - care vrea să se servească de popoarele aduse de liberalism în starea de mizerie proletară, - are ca țintă:

1. Să ia goimilor ceea ce le-a mai rămas, mai ales pământul - pe care sistemul liberalist n-a putut să-l răpească în totalitate - și să-l predea jidovilor, în adevăr, dacă aceștia au căpătat,

grație liberalismului, tot capitalul industrial și agricultor, - ei n-au putut pune mâna decât pe o parte din capitalul funciar.

Or, socializarea tuturor proprietăților nu este altceva decât darea lor, ca plocon, conducătorilor Statului socialist, ... adică ovreilor.

Și, ca să nu mai rămână nici o îndoială că toate aceste bogății vor intra în buzunarul lui Iuda, să ascultăm ce zice Bernard Lazare:

În ce privește Partidul Socialist, ovreii contribuira, cu putere, la organizarea lui. Marx și Lassalle în Germania, - Aaron Liberman și Adler în Austria, - Dobrogeanu-Gherea în România, - Gompars, Kahn, Lion, în Statele Unite ale Americii, - fură sau sunt încă directorii sau inițiatorii acestui partid”.

Bernard Lazare mai citează, printre jidanii conducători ai socialismului, pe James Cohen (Danemarca), - pe Neumayer (Austria), - pe Fribourg, pe Loeb, pe Haltmayer, pe Lazare Levi, pe Armand Levi (Franța), - pe Singer, pe Bernstein, pe Leo Frankel (Germania), pe Cohen (Englîtera), - pe Coenen (Belgia) etc., etc.

Astfel se vor îndeplini proorocirile Talmudului.

2. Socialiștii mai voiesc să suprimă definitiv orice urmă de creștinism. În adevăr, pecetea ce înfierează socialismul, - analoagă cu aceea ce caracterizează liberalismul, - este o teroare satanică în contra creștinilor, - ceea ce se explică ușor, prin faptul originii talmudice a acestor două sisteme.

De altfel, de vreți să știți dacă o doctrină este sau nu jidovească, ... nu aveți decât să căutați dacă este sau nu, îndreptată împotriva creștinismului:

Iată ce scrie, în această privință, jidanul Bernard Lazare:

„Ovreei dădură arme celor ce combăteau creștinismul și, în asalturile date Bisericii, se găsiră întotdeauna în rândul dintâi.

De asemenea... ei aduseră la îndeplinire Revoluția. Ei fură în acest secol, printre cei mai aprinși susținători ai partidelor liberale, socialiste și revoluționare, pe care le susținură cu capitalurile lor”.

III – Anarhismul

Acest sistem, - care servește jidovilor ca un simplu instrument și care face apel la drojdia societății, la vagabonzi, la răufăcători, la adevărați bandiți, - este destinat:

1. Să completeze opera celor două sisteme precedente, - adică să omoare pe toți cei ce se vor împotrivi sau nu se vor lăsa să fie despuiți de către molohul jidovesc;

2. Să radă cu totul, prin dinamită, monumentul Evului Mediu și să distrugă cea mai mică rămășiță, care să poată aminti viitorului minunile artei creștine.

Legăturile ce există între Francmasoneria liberală, cu Socialismul și cu Anarhismul.

1. Socialismul - Pentru a pune în evidență rolul ce îl joacă Francmasoneria liberală, alături cu jidănimia, în dezvoltarea socialismului, - vom raporta rândurile următoare, împrumutate de la deputatul francez Prache:

Deși, prin esență „burgheză”, Francmasoneria înclină din ce în ce mai mult spre colectivism. F. Bonardot propuse, - la Congresul Lojilor Centrului, ținut la Gien, în 1894, - să se proclame principiul proprietății colective,,.

„Cea mai mare parte din Lojile pariziene au devenit socialiste. Multe din Lojile departamentelor le-au urmat pe această cale”.

La Loja Fidelității din Lille, în iulie 1900, un frate zicea; „Trebuie ca Francmasoneria să se democratizeze din ce în ce, - iar calea-i e deschisă spre socialism”.

În Conventul din 1900, F. Bedaride declară că numai în socialism și anume în socialismul aplicat în întregime, se găsește cheia chestiei sociale”; și acest francmason consideră socialismul „ca fiind concluzia logică și singura încoronare consecventă a ideilor de solidaritate ale Masoneriei universale”.

Prin urmare, aceste două sisteme, Liberalismul și Socialismul, - pe care le-ai fi putut crede adverse, - se confundă intim într-un singur bloc, pe care Francmasoneria îl îmbrățișează. Și, într-adevăr, doctrinele lor provin, amândouă, din același izvor, ... adică din Talmud.

Karl Marx, de altfel, spune că socialismul său este urmarea istorică și necesară a liberalismului, - care întotdeauna trebuie să-l preceadă.

Iată, de asemenea, ce zice în această privință un socialist din România, - ovreiu ce se ascunde sub pseudonimul Dobrogeanu-Gherea, dar pe care îl cheamă în realitate Nuhâm Katz, - într-o publicație recentă, Neoiobăgia, ce conține o poliloghie rău scrisă și tot atât de plicticoasă, cât de obositoare.

„O epocă socială prepară condițiile de existență necesare pentru epoca următoare. Astfel, epoca feudală a dispus aceste condiții pentru epoca burgheză și aceasta, la rândul ei, le aranjează pentru cea socialistă.

De aci rezultă că o societate nu poate, - fără a-și periclita viața, - să-și creeze o evoluție proprie, diferită de cea ce rezultă din dezvoltarea sa istorică; bunăoară, ea nu poate să sară peste epoca capitalistă”.

Dar mai e ceva. Socialiștii, - ca vicleanul jupân Nuhâm Katz, - au îndrăzneala să sfătuiască pe români să adopte, mai întâi, francamente liberalismul pentru ca, în urmă, să poată să cadă cu siguranță în socialism, - regim așteptat cu mare nerăbdare de neamul lui Iuda.

Într-adevăr, el recomandă transformarea moșiilor mari, în peticele micuțe, care să fie date țăranilor.

Dar, mulțimea micilor proprietari, astfel creați, va fi „disperarea novatorilor” socialiști! Jidanului însă nu-i pasă. Pentru moment, el nu ține decât să distrugă „oligarhia” care se opune, cu curaj, la orice uzurpare judaică și care este compusă numai din mării proprietari. În urmă, Șloim va îndeplini ușor și restul, înghițind foarte repede, una după alta, moșiile sâtenilor, - în așteptarea ceasului în care socialismul îl va proclama proprietarul întregului pământ

„Transformarea unei notabile părți din marea proprietate, în mică proprietate, - și prin urmare, schimbarea proletarilor agricoli în mici proprietari, - ar fi, pentru o țară capitalistă, un eveniment prejudiciabil, din punctul de vedere economic... La noi însă această metamorfoză ar constitui un fapt util... căci ar fi un fapt revoluționar”.

„Dar, cum se poate ca un același fapt social să producă, - la noi și în societățile capitaliste înaintate, - rezultate nu numai diferite, ci chiar diametral opuse?”...

Ei bine! „noi n-am părăsit încă epoca medievală și trebuie să intrăm în cea capitalistă, - adică liberală, - pe când țările occidentale încep să iasă din perioada capitalistă și se dirijă către cea socialistă”.

Un socialist care preconizează liberalismul! Aceasta pare o adevărată sminteață.

Și totuși, perfidul jidan este foarte logic cu sine însuși... pentru că șirul celor două doctrine duce tocmai la scopul prescris de Talmud.

El mai voiește să ne facă să credem că, în mod fatal, omenirea va trece pe sub jugul acestei perechi de sisteme.

„Supresia neoiobăgiei va remedia mizeriile regimului actual. Dar această transformare a vieții noastre agrare, va aduce după dânsa mizeriile și necazurile regimului capitalist. Între altele, proletarizarea unei bune părți a țăranimii.

Va sosi însă și timpul când un alt regim va vindeca toate rănilor produse de cel dinainte, - și acest regim va fi cel socialist, ... care va veni fără doar și poate și de acest lucru nu trebuie să aibă nimeni nici cea mai mică îndoială”.

Ai zice că auzi o vrăjitoare care prezice unui sârman călător că, mai întâi, o să cadă în mâinile unei bande de hoți care-l vor jefui; pe urmă, o să întâlnească o altă ceată de briganzi care-l vor despuia cu totul și-l vor lua și rob. Și această zgripturoaică vrea să-l convingă pe nenorocit că, - orice ar face, - nu o să poată să scape din ghearele bandiților.

Dar i s-ar putea răspunde: Scorpie blestemată! Proorocirea ta s-ar împlini, dacă aş fi dezarmat sau aş fi luat fără de veste. Dar, - slavă Domnului, - ştiu ce mă aşteaptă şi sfidez pe răufăcători să mă atace... căci îşi vor lua răsplata.

Şi mai departe, acelaşi ovrei adaugă:

„Toate formele sociale, care nasc şi vieţuiesc, trebuiesc să îmbătrânească şi să moară. Şi această lege socială, la rândul ei, face parte din o alta, mai generală, - din legea chiar a Evoluţiei universale”.

Ah! Evoluţia universală! Ce snoavă! Ce faimoasă minciună, - pe care am refutat-o îndeajuns în lecţiile precedente şi care acum vine, ca probă, să sprijine zisele acestui Iuda,... cu cultură intelectuală rudimentară!

2. Anarhismul. - Francmasoneria liberalistă, - care s-a furişat îndărătul socialismului, - se găseşte astăzi pitită şi după anarhism.

Astfel, delegatul Consiliului Ordinului, - la Congresul Lojilor departamentului Deux Charentes, în 1899, - a afirmat că: „idealul Francmasoneriei este de a crea, prin filozofia pozitivă, o legătură între socialişti şi chiar între anarhişti, cu burghezimea”.

Ferrer, anarhist spaniol, directorul centrului anarhist Şcoala modernă, - implicat în tentativa de asasinat a regelui Alfons al XIII-lea, - a fost o personalitate foarte importantă în Francmasonerie.

După Bidegain (v. Eclair, 1906), el este cel ce negocia, în numele Marei Loji din Catalonia, cu Marele-Orient din Franţa. De altfel, Francmasoneria din toată lumea, - chiar şi aceea de la noi, s-a ridicat să protesteze în contra condamnării sale la moarte, - şi anul acesta chiar, a avut loc la Galaţi, o sărbătorire a aniversării execuţiei lui.

Iată acum şi trăsura de unire ce leagă Anarhismul cu Jidovimea.

„Ovreei ruseşti, trebuie să ocupe un loc aparte în socialism... şi, alături de studenţi, de medici şi de avocaţi israeliţi nihilişti, trebuie pusă masa considerabilă a refugiaţilor lucrători, care au fondat la Londra şi la New York importante aglomeraţii uvriere, centre de propagandă socialistă şi chiar comunistă anarhistă”.

Jidovul este deci cauza eficientă a acestor trei sisteme detestabile.

„El este, - cum zice Drumont, - cel mai puternic agent de tulburare pe care pământul l-a produs vreodată”.

Se înţelege uşor cum Iuda, - care altfel este atât de poltron, - n-are frică de revoluţiile socialiştilor, nici de atentatele anarhiştilor.

El plăteşte pe aceşti răufăcători şi „imprimă insurecţiei mişcarea ce o voieşte... El este garantat în contra Revoluţiei, pentru că cei ce o conduc sunt oamenii săi”.

Noi trebuie să ne felicităm că, întotdeauna, tinerimea română, - mai ales aceea care s-a dus să se instruiască în străinătate, - n-a luat de-acolo decât idei sănătoase de democraţie şi nu s-a lăsat să fie trasă pe sfoară de jidani, - cum s-a întâmplat bunăoară cu tinerimea franceză, austriacă, italiană, rusă, etc.

Într-adevăr, nici „bonjuriştii” de la 1848, care au adus în ţară doctrinele liberalismului, - nici „generoşii” din 1900, care au venit cu idei socialiste, n-au trădat patria. Înzestraţi cu mult bun simţ, ei au înţeles trebuinţele esenţiale ale României şi au arătat un viu patriotism, luptând din toate puterile în contra pericolului jidănesc.

ACŢIUNEA ACTUALĂ A FRANCMASONERIEI

După ce a instalat cele trei instrumente de război (liberalismul, socialismul şi anarhismul) şi după ce a îndreptat eforturile lor către un scop unic, - robirea lumii sub jugul lui Israel, - ce mai face Francmasoneria?

FRANCMASONERIA ÎN ROMÂNIA

La noi, în România, acest flagel ocult a găsit o libertate întreagă, nu numai ca să intre în ţară, dar şi ca să crească în voie.

Dar, Lojile, care sunt foarte slabe, de-abia vegetează, sau se umplu de ovrei... printre care românii, - ce nu vor deloc să muște din undiță, - formează rare ave.

Într-adevăr, terenul țării este refractar acestei teribile boli parazitare, - după cum este rebel și dezvoltării Socialismului. România e ca vița americană, care se apără în mod natural contra filoxerei.

Bunii-Templieri - Văzând că cu Lojile de adulți, - cu care au reușit pretutindeni în alte părți, - n-ajung aici la nimic bun, Francmasoneria încercă să reînnoiască atacurile... asupra tinerimii și chiar asupra copiilor din școlile primare, - cu speranța de a atrage în cursă și pe părinții acestor nevinovate victime. Ea trimise deci, în acest scop, Ordinul Bunilor-Templieri, - care își dădu ca țintă de acțiune combaterea alcoolismului.

Dar și de data asta, va fi o muncă pierdută în zadar:

1°. pentru că românul, mai ales în localitățile unde acești masoni și-au așezat Lojile, sau mai bine zis cursele, - nu este deloc alcoolic (v. pag. 93);

2°. pentru ca Bunii-Templieri, - în loc să atace pe jidani, care alcoolizează realmente pe țărani moldoveni (și știm și de ce nu o vor face niciodată), - se mulțumesc să se năpustească, cu nesăratele lor conferințe, asupra bieților copii din București, pe care-i plictisesc cu serbări caraghioase și-i dezgustă, cu ședințe ce produc greață.

Dar ce sunt acești Buni-Templieri?

Revista lor oficială, „Antialcoolul”, are să ne-o spună:

Știți că ne numim Buni-Templieri. Cuvintele Templu, Templier și Loje sunt foarte vechi și interesante...

Cu vreo mie de ani înainte de nașterea lui Hristos, Solomon zidi un splendid Templu la Ierusalim...

Mai târziu, - acum vreo opt sute de ani, adică în 1118, - se formă, tot acolo la Ierusalim, o societate de oameni care luă armele pentru ca să proteagă pe pelerini. Regele Baldovin al II-lea le de-te ca reședință o casă construită chiar pe locul vechiului Templu și de-aceea luă numele de Templieri.

La început nu erau decât nouă, dar puțin timp după aceea, un mare număr de bravi soldați, venind din diverse țări, se alipiră pe lângă dânșii, până când în cele din urmă se constitui o mare și puternică asociație, numită Ordinul Cavalerilor Templieri - și care fu, la acea epocă, cea mai considerabilă societate din lume.

Templierii stabiliră anumite jurăminte și obligații sfinte și se consacrară serviciului lui Dumnezeu.

Istoria acestui Ordin, care a durat 200 ani, este foarte importantă pentru oricine: dar ea este plină de învățăminte prețioase pentru noi, care suntem membrii Ordinului Bunilor-Templieri”.

Această istorie o cunoaștem bine. Cavalerii Templieri, căzuți în desfrâu sub imboldul jidovilor, s-au lepădat de Iisus Hristos - pe care juraseră să-L servească. Ordinul fu dizolvat și superiorul lor, Jacques de Molay, expira, pe rug, crima de lèese-divinitate.

Or, când cineva are asemenea strămoși, e mai prudent, nu numai să nu se laude cu ei... ci chiar să se ascundă.

Organizația acestui Ordin (grade și loji), precum și disciplina, sunt analoge cu acelea ale Francmasoneriei ordinare.

Intrând în Ordinul nostru, profanul începe să se obișnuiască, - condus de conducătorii naturali, adică de funcționarii Lojei și de templierii mai vechi, care au experiență, - cu modul de constituire al Ordinului și cu felul de trai al membrilor lui”.

Recunoaștem aici mijlocul de acțiune bine cunoscut al masoneriei: „sugestia prin francmasoni mai vechi, care au experiență”!

„Să nu destăinuim nimic din afacerile speciale ale Ordinului, - ca semnele de recunoaștere, lozincile, ceremoniile, etc. E așa de ușor de ținut această obligație, mai ales când vom ști de ce trebuie s-o îndeplinim”.

Dar la ce servește acest secret, - când e vorba să faci numai bine,... să împiedici pe oameni să se îmbete?

Trebuie, desigur, să existe dedesubt ceva murdar, ce nu îndrăznesc să arate afară.

Ordinul Bunilor-Templieri a fost primit în România cu mare cinste. Profesori universitari, doamne din societatea distinsă, înalți demnitari ai țării... se grăbiră să-l patroneze.

Bineînțeles, - scopul aparent al acestei societăți pare foarte nobil și oricine se crede dator să se asocieze la îndeplinirea lui.

S-a găsit chiar un Ministru al Instrucției Publice care să dea, acestor răufăcători, autorizația de a se servi de școlile Statului, pentru ca să poată săvârși, în mod perfect, tenebroasele lor planuri.

„Bunii-Templieri români adresează mulțumirile lor recunoscătoare D-lui Ministru al Instrucției Publice, care le-a îngăduit să ție, în orice școală din țară, șezători anti-alcoolice. O încuviințare mai deplină și mai de sus... nu ne putea veni”.

Și într-adevăr, ei nu pierd vremea:

„O săptămână întregă - în șapte școli deosebite - alese mai către marginile orașului, pe unde întunericul e mai mare și nevoile mai multe, - s-au ținut șezători anti-alcoolice cu atâta lume că, uneori, abia o încăpea sala”.

Lucrurile ajunseseră la acest stadiu, când o noutate senzațională sosi din Germania.

Ordinul „Guttempler” face parte într-adevăr din Francmasonerie. Lojile sale, care caută să se infiltreze pe lângă copilărie, pentru ca s-o murdărească și s-o corupă, sub pretext că luptă contra alcoolismului, - au încercat să se introducă și în școlile primare din Bavaria.

Din fericire, s-a găsit acolo un ministru, mai prevăzător ca al nostru, care se grăbi să oprească mersul înainte al acestei funeste societăți secrete.

Francmasoneria încearcă, de asemenea, să pătrundă, la noi, printr-o altă poartă, aceea a Ateneului popular și a Universității populare, - adică prin niște Sub-masonerii a căror semnificație o cunoaștem (vezi anterior).

Din cauza simpatiei și respectului ce avem pentru mulți dintre cei ce s-au înscris să vorbească în aceste așezăminte, așa-zise populare, ne vom abține de a insista, - mulțumindu-ne să raportăm ce scrie „Universul” din 27 septembrie 1913:

„Astăzi, la orele 200, va avea loc în sala „Transilvania”, inaugurarea seriei de conferințe, din anul acesta, a Ateneului popular.

Profitând de bicentenarul lui Diderot (care a fost francmason), - inițiatorii vestitei Enciclopedii și unul din promotorii spirituali ai Marii Revoluții franceze - dl I. T..... cunoscutul publicist și conferențiar de istoria și filozofia critică a religiilor la Universitatea populară, va expune...”.

FRANCMASONERIA ÎN ALTE ȚĂRI

Să vedem acum ce face Francmasoneria în alte țări.

În Rusia, ea este persecutată și, de altfel, îi este interzis să pătrundă în acest vast imperiu.

În Turcia, Francmasoneria, - reprezentată de partidul Tinerii-Turcii, - sapă religia lui Mahomed (pe care Sinagoga ar voi s-o facă să piară în același timp cu cea a lui Hristos) și dezorganizează armata, - ceea ce a permis popoarelor creștine din Balcani să învingă ușor Islamul, altădată atât de teribil.

În celelalte țări ale Europei, Francmasoneria progresează și se întinde din ce în ce mai mult. Pentru a ști ce uneltește acolo, ne va fi de ajuns să privim la ceea ce face în momentul de față în Franța.

FRANCMASONERIA ÎN FRANȚA

Astăzi, în Franța, Masoneria se îndeletnicește să-și realizeze scopul esențial, bine definit de Talmud, - adică distrugerea creștinismului. De aceea, în Loji și în Convente, ea nu face decât politică.

F. Gonnard, vorbind la banchetul de închidere al Conventului din 1886, zice: „A fost un moment, când a trebuit să declarăm că Francmasoneria nu se ocupă nici de religie, nici de politică. Era oare o ipocrizie?... Sub impresia legilor și a poliției, fuseserăm obligați să disimulăm, ceea ce noi toți avem misia să facem, sau mai bine zis să facem unicamente. Da, facem politică. În toate conventele, ce faceți dacă nu politică?”

Din vreo 900 senatori și deputați, ce compun parlamentul francez, mai mult de jumătate sunt francmasoni.

Pentru a ține în lanț pe acești parlamentari, - mai toți fiind pătați, - Francmasoneria recurge la măsuri strașnice.

Astfel, F. Mamelle, zice în 1891: „Ar trebui ca membrii Parlamentului, care sunt francmasoni, să fie chemați și să fie legați, ținându-i prin propriul lor interes”.

Și, încă din 1884, Garantul de amicitie al Marelui-Orient, pe lângă Supremul Consiliu, (o dregătorie masonică) adresa amenințări fraților săi deputați și senatori, care „n-ar fi nimic fără Francmasonerie”, căci dânsa „i-a scos din neant”.

Cu un asemenea parlament și cu miniștrii ieșiți dintr-însul, Masoneria își poate zice că ține Franța sub picioare.

F. Gadaud, fost ministru de agricultură, declară, la Conventul din 1894 că „francmasoneria nu este altceva decât Republica acoperită, - după cum Republica, ea însăși, nu e altceva decât masoneria descoperită”.

F. Lucipia, care prezida Consiliul Ordinului, zicea în Conventul din 1895: „Francmasoneria și Republica nu sunt decât unul și același lucru.

Și F. Geyer, la Conventul din 1898, - maimuțărind pe marele monarh Ludovic al XIV-lea, a putut zice, nu fără dreptate: „Statul suntem noi”.

În sfârșit F. Fernand Maurice declara în Conventul din 1890, că „peste zece ani, Masoneria va fi stăpână peste tot și nimeni nu se va mai mișca în Franța, - afară de noi”.

Și ce face Francmasoneria cu Puterea pe care o deține prin politică?

Ea întrebuințează această imensă forță socială:

1° ca să dărâme pe ascuns Armata, - de care îi e frică;

2° ca să persecute, cu o ferocitate extremă, Biserica catolică, - care este aceea a aproape unanimității poporului francez.

Într-adevăr, în momentul de față, Franța, - care altădată se interesa de tot ce e nobil și înalt, - pare că nu mai are altă ocupație decât să-și spioneze soldații și să terorizeze preoții și călugării.

I. Spionarea militarilor precum și a tuturor funcționarilor Statului

Fără a mai vorbi de masonul Herve și de partizanii săi, care merg până să insulte drapelul patriei lor, aruncându-l în bălegar și călcându-l în picioare, - Francmasoneria, în unire cu guvernul, a organizat un vast serviciu de spionare asupra tuturor funcționarilor statului francez și, mai cu seamă, asupra militarilor.

Toată lumea își aduce aminte de scandalul înspăimântător care a izbucnit când, în 28 octombrie 1904, deputatul Guyot de Villeneuve citi, în Cameră, fișele de denunțare întocmite de Francmasonerie, - în complicitate cu ministerul, - asupra a 25.000 de ofițeri francezi.

Și ce cuprindeau aceste fișe ale Marelui-Orient?

Fără îndoială, informații asupra capacității militare, asupra valorii profesionale a acestor ofițeri.

Ei bine, câtuși de puțin. Aceste fișe nu conțineau decât o mârșavă spionare asupra opiniilor religioase ale ofițerilor și ale familiilor lor.

Într-adevăr, Francmasoneria se interesează să afle dacă ofițerul este catolic, - dacă femeia sa se duce la biserică, - dacă copiii săi sunt crescuți într-o școală creștină, ... atâtea crime care îi vor închide, pentru vecie, ușa avansării.

Iată, ca exemplu, începutul fișei D-lui locotenent-colonel Janicot, directorul școlii de artilerie din Grenoble:

„Reacționar, - clerical înfocat, - dominat de femeia sa, care-l duce chiar la biserică...”

Terminându-și discursul, deputatul naționalist Guyot de Villeneuve strigă:

„Din cele ce preced, rezultă în mod luminos, că Ministru de război, în înțelegere cu D-l Președinte al Consiliului, și de conivența cu Marele Orient, a organizat contra Armatei, denunțarea anonimă și spionajul”.

Dar, la ce bun, această imensă și ignobilă spionare, - care nu se mărginește numai la militari, ci se întinde asupra tuturor funcționarilor, mari sau mici, ai statului francez?

În adevăr, în 1902, F. Delpech, Mare maestru al Marelui Orient, trimise tuturor Lojilor din țară, un chestionar care conținea acest pasaj:

„Să ne semnaleze toți funcționarii, de orice categorie, care au copii în școlile congreganiste”.

Este ca să atingă pe toți creștinii și, torturându-i, să rănească la inimă Creștinismul, - dușmanul, pe care Sinagoga a jurat să-l facă să dispară, pentru totdeauna.

II. Terorizarea creștinilor

Scopul principal al Francmasoneriei este, - după cum am arătat mai sus, - decreștinarea nației care a avut nenorocirea să cadă în ghearele ei, - și această societate ocultă și-l atinge prin două căi:

a) persecutând Biserica;

b) punând mâna pe învățământ

a) Persecuția Bisericii

Biserica Franței, - care altădată ședea pe un tron mai strălucitor ca acel al Regilor, - este acum aruncată într-un colț, unde agonizează de pe urma suferințelor de neînchipuit ce îndură de la jidovime, prin intermediarul Francmasoneriei.

Fără a mai vorbi de ura sălbatică a jidanilor, care se manifestă sub formă de calomnii mincinoase, de insinuări fictive, de denunțări anonime, de sarcasme batjocoritoare, de insulte ce rănesc până în străfundul inimii, de șicane fără număr, ... atâtea torturi morale cu care se adapă, în fiecare moment, viața servitorilor ei, - nu ne vom ocupa aici decât de persecuțiile prea evidente, adevărata răstignire, care sfășie, ca niște cuie, trupul sfânt al acestei sublime martire, mireasa lui Hristos.

Să examinăm mai întâi planul de război al francmasonilor, - pentru ca să vedem unde voiesc să ajungă; în urmă, vom reveni la fapte.

După cum altădată, în al XVII-lea secol, Francmasoneria ațâță pe popoare în contra Iezuiților, sub pretext că aceștia interpretau religia catolică cu intoleranță și prin intrigi și calomnii, ajunse să-i suprimă, - tot așa și în epoca noastră, ea lansă, prin ovreii Gambetta, formula idiotă: Clericalismul, iată dușmanul!

Or, e sigur că congregațiile întrețin spiritul de clericalism. Trebuie deci să fie izgonite și bunurile lor confiscate, ceea ce fu punctual îndeplinit, prima oară de către F. F. Waldeck-Rousseau, Combes, Clemenceau și de alți francmasoni ejusdem farinae.

Pe urmă ajunseră la preoți, care și ei au același spirit ca congregațiile, ... și rezultatul fu separația Bisericii de Stat, ceea ce vrea să zică spoliarea, de către Francmasonerie, a salariului întregului cler din Franța - salariu ce fusese acordat de Concordat ca o mică despăgubire, pentru despuieră colosală ce suferise Biserica în timpul Revoluției.

Dar, deja, se puteau auzi strigăte de ură în contra întregului Catholicism.

F. Courdavaux, profesor la Facultatea de litere din Douai, a făcut, în 1880, o conferință francmasonilor, în care zicea: „Distincția dintre clericalism și catholicism este pur oficială,

subtilă pentru trebuințele tribunei. Dar, în Lojă, să spunem tare, pentru adevăr, clericalismul și catolicismul nu fac decât una”.

„Catholicismul, - trebuie ca noi, francmasonii, să-i provocăm distrugerea definitivă”.

„Francmasoneria este o Contra-Biserică, - un Contra-Catolism, - este Biserica Ereziei”.

Ca să puie vârf, F. Delpech, într-un discurs ținut la banchetul Conventului, în 1902, a pronunțat cuvintele următoare: „Triumful Galileanului a durat douăzeci de secole... La rândul său, dispare acest Dumnezeu mincinos (!)... Francmasoni, ne place să constatăm că nu suntem străini de această ruină a falșilor prooroci”.

Și, mai înainte, F. de Lanessan, fost ministru, se exprimase astfel: „Trebuie să zdrobim pe Infamul. Dar infamul nu e clericalismul, infamul este Dumnezeu”.

Dar ce rău a putut face acestor francmasoni dulcele Iisus, ca ei să-L deteste în așa grad?!

Ei bine,... îndărățul lor se zărește silueta hidoasă a lui Iuda!

Prin urmare, Sinagoga a declarat război, nu numai clericalismului, nu numai catolicismului, - ci creștinismului întreg și divinului său fondator.

Acestea sunt planurile francmasonilor. Iată acum și faptele lor.

Femei virtuozose s-au reunit ca, împreună, să aducă lui Dumnezeu prinosul adorației, - să-I adreseze cereri și să-I mulțumească cu recunoștință pentru binefaceri.

Dar agenți ai forței publice vin să le împrăștie... sub pretext că nu sunt autorizate (?); - și dacă au naivitatea să se ducă să ceară autorizația, francmasonii ce sunt la putere le dau afară, răzândule în nas.

În timpul acesta, alți zbiri forțează broaștele, - jefuiesc slabele resurse de trai ale acestor nenorocite, lăsându-le să moară de foame, - și confiscă casa în care locuiau, pe care o vând, în urmă, pe nimic, - de cele mai multe ori la jidani.

Alte femei, - devotate omenirii sărace, - au adăpostit copilași, fără tată și fără mamă, - orfani părăsiți de toți și lăsați în cea mai neagră mizerie,... și i-au învățat să citească și să scrie.

Pentru această crimă înspăimântătoare, au fost date afară, ele și orfanii lor, iar casa fu scoasă la mezin, în profitul bandei judeo-masonice.

Sute de asemenea opere de binefacere avură aceeași soartă.

Așa, bunăoară, suflete de elită, - tinere fecioare aparținând, mai toate, celor mai bune familii din Franța, - consacându-se în serviciul bolnavilor, pe care îi îngrijeau gratis cu o caritate îngerească, - fură aruncate în stradă, și, în locul lor, fură puse infirmiere gras plătite.

Le-am văzut, la lucru, în spitalele din Paris, pe aceste infirmiere zise lice, care constituie o plagă grozavă, adăugată la celelalte nenorociri ale poporului sărac. Într-adevăr, sunt niște femei fără nici o creștere, care ies de nu se știe de unde... leneșe, obraznice, vicioase, cu năravuri, nefiind în stare să resimtă nici cel mai mic avânt de milă pentru durerile și mizeriile bieților suferinzi, - ce ar trebui să fie alinați, ca niște copii, - maimuțărind însă minunat aceste sentimente de compătimire, când pot stoarce vreun bacșiș, - în orice caz, fiind absolut incapabile de a se ridica până la admirabila caritate a incomparabilei surori creștine, ce îngrijește pe bolnav ca și cum ar fi însuși Dumnezeu.

Și același nenorocit destin îl avură și oameni care fac știință, istorie sau filosofie, - care se ocupă de învățământ sau de predicăție, - care cultivă chiar pământul, - și care au fost risipiți în cele patru colțuri ale lumii.

Astfel, mii de călugări și de călugărițe, - care intrând în mănăstire, se despuiaseră de bunăvoie de toate bunurile materiale, dându-le săracilor, - se găsiră dintr-o zi într-alta goniți afară, fără adăpost, fără hrană, fără foc în timpul iernii și chiar fără să poată lucra, pentru a-și câștiga o bucată de pâine, - căci nimeni nu îndrăznește săi găzduiască, de teamă să nu-și atragă, asupra sa, mânia celor ce țin puterea.

Și de ce să se izgonească, cu atâta furie, această elită a nației franceze, compusă din savanți, filosofi, oratori, - cum nu se vor găsi vreodată în Parlamentul francmason, - și din femei care

constituie floarea-fină, chintesența virtuții pe acest pământ, elită care ar trebui pusă în pinaclul societății și înconjurată de venerație și de admirație?

Ce rău au făcut toate aceste ființe atât de crud dezmoștenite?

Ei bine,... acești martiri n-au decât o singură crimă să-și impute,... aceea de a fi adevărați creștini

Și această prescripție sălbatică n-are seamă în istorie, - nici măcar în timpul Cezarilor romani, când se schingiuiu, se omorau, se aruncau la fiare creștinii. În adevăr, aceștia trăiau cel puțin liniștiți în intervalul epocilor de persecuție și puteau să slăvească în voie pe Dumnezeu.

Astăzi însă este rafinarea torturii, - care atinge nu numai corpul, dar caută să omoare și sufletul, - care nu încetează niciodată și lovește în fiecare zi, în fiecare moment.. într-un cuvânt, este tortura jidovească!

Și când te gândești că asemenea chinuri sunt îndurate astăzi, în al XX-lea secol, într-o țară care se crede că este în fruntea civilizației lumii... pe când, în realitate, ea se găsește cufundată într-o mocirlă, mai mult decât barbară, fără țărături și fără fund.

Și te întrebi, cu nedumerire, cum e posibil ca un popor, dotat cu atâtea calități geniale, să sufere atâta nelegiuire și să fie atât de orbit încât să se sinucidă... în timp ce Iuda, rânjind într-un colț, trage sforile care fac să lucreze, sub mască, demnul său valet Francmasoneria.

Și, ceea ce este și mai rău, - persecuția nu se mărginește numai să lovească în clerul creștin, - ci izbește direct în sârmanul popor. În adevăr, în momentul de față, pândarul de la țară sau factorul poștal, care s-ar duce la biserică sau și-ar pune copiii într-o școală creștinească, ar fi imediat dat afară din nemernica-i slujba.

b) Monopolul învățământului

Pentru a atinge mai profund Creștinismul, pentru a-l izbi la inimă, Francmasoneria avu grijă să pună mâna pe învățământ, - și începu să aplice acest plan prin suprimarea iezuiților, care se ocupau, în fiecare țară, să dea popoarelor o educație creștină.

După izgonirea acestora, Societatea ocultă se însărcina să răspândească pretutindeni o învățătură așa-zisă laică. Astfel ea transmise noilor generații doctrinele sale... și îmbâcsi lumea întreagă de ateism și materialism.

În plus, după Revoluție, ea făcu ca această instrucție să fie gratuită și obligatorie, - în scopul de a lua și educația, nimicind astfel orice urmă de învățătură creștină.

În modul ăsta fu creat învățământul de Stat, dirijat de către Francmasonerie.

Sub Bonaparte, Concordatul restabili cultul catolic în Franța, - dar nu și învățământul creștin, căci Masoneria se opuse la aceasta din toate puterile. De altfel, Napoleon era adeptul său și, când a creat Universitatea de Stat, el i-a urmat planul,... dar întors, de data asta, în profitul său personal.

De atunci, toate școlile din Franța, de la cele primare și până la facultăți, - adică întreg învățământul public, - este în stăpânirea francmasonilor.

Și exemplul Franței a fost urmat de toate celelalte țări ale Europei.

Înțelegeți acum, de ce atâtea generații, înșelate de Francmasonerie, au încercat, cu o ardoare de necrezut, să susțină doctrinele sofisticate ale ateismului inept și ale materialismului degradator, - sisteme copilărești și absurde, care trebuia să le sufoce - și care ar fi fost bune, cel mult, pentru o rasă înapoiată ca jidovimea.

Înțelegeți acum de ce mulțimea profesorilor, demi-savanți vanitoși, au avut oroare să pronunțe numele lui Dumnezeu în fața elevilor, care îi crezură pe cuvânt și se lăsară să fie convinși că Natura, - care nu e cauză, ci efect, - este agentul creator al Universului.

Înțelegeți acum de ce acești dascăli stupizi au negat, ridiculizând-o, ideea de suflet, susținând că în natură nu există decât materie dotată de energie și că noțiunea de scop nu se găsește decât în imaginația creștinilor, abrutizați de obscurantism. Și orbiți de Francmasonerie, ei nu și dau seama că mării și adevărații savanți, fundatorii și gloriile științei, - după cum am arătat

altădată prin numeroase citații, - au admis toți și au proclamat existența cauzei primare sau Dumnezeu, - și în observațiile și în experiențele lor, la ființele viețuitoare, au întâlnit întotdeauna scopuri manifeste, ceea ce indica existența unei cauze secundare sau sufletul.

Înțelegeți acum la ce servește doctrina Generației spontanee, - la ce servește Darwinismul, adică ipoteza nedemonstrată și nedemonstrabilă (pentru că e falsă) a Evoluției, la ce servește Monismul materialist al francmasonului Haeckel, etc, etc...

Dar mai e și altceva.

Limba latină, care este, per excelentiam, limba științei universale, căci se adaptează perfect să exprime în mod clar, precis și concis, toate cunoștințele omenești, - această limbă, foarte prețioasă pentru cei ce fac știința, a fost izgonită din știință de către Francmasonerie.

În oarba lor ură, Masonii n-au văzut că, privând știința de adevărata și unica sa limbă, - căci știința este una, - ei au distrus orice mijloc de apropiere a savanților de astăzi între ei și, în plus, i-au izolat și de trecut care, pentru mulți dintr-înșii, nu mai are nici un sens.

Și pentru ce atâta sacrificiu?

Pur și simplu pentru că limba latină este în același timp și limba Bisericii Catolice.

Dar, a pune mâna pe învățământ, - ai alte cuvinte, a ascunde oamenilor adevărul, pentru ca o rasă netrebnică să poată ajunge să-i subjuge,... este crima cea mai oribilă, - crima de lese-omenire.

Și această din urmă crimă, a fost comisă de francmasonerie, sub ordinul jidovilor.

CONCLUZIE

În rezumat, Talmudul, - legislația politico-religioasă a ovreilor, - în loc să combată, ca Evanghelia, patimile de proprietate și de dominație, el împinge, din contră, aceste vicii la o culme nemaipomenită, pentru ca să realizeze visul lui Iuda de a fi, în același timp, și proprietarul întregului pământ și stăpânul întregii omeniri.

Dar, - pe când Apostolii creștini predicară idealul lor în fața cerului, - Talmudul se ascunde; iar cele două apendice ale sale, Cahalul și Francmasoneria, sunt încă și mai invizibile ca dânsul. Toate trei întrebuintează, pentru a rămâne în întuneric, un mijloc scârbos și blestemat, adică minciuna.

Minciuna este deci baza sistemului jidovesc, - căruia i se poate zice: „vorbești, deci minți”.

Dar minciuna are un dușman pe care-l urăște de moarte, - anume: Adevărul.

Or, Adevărul este trăsătura distinctivă a Creștinismului. Hristos a zis: „Eu sunt Adevărul - și de aceea doctrina Lui este în execrație înaintea lui Israel.

Minciuna, din contră, caracterizează ceea ce se numește Spiritul răului sau Diavolul. Astfel Iisus, adresându-se ovreilor, le zise:

„Voi din tatăl Diavolul sunteți și poftele tatălui vostru voiți să faceți. Acela ucigător de oameni a fost dintru început și întru Adevăr n-a stat, căci nu este Adevăr întru dânsul.

Când grăiește minciuna, dintre ale sale grăiește, căci mincinos este și tatăl ei”.

Părăsind lumea, Hristos a trimis ucenicilor Săi o armă invincibilă, - adică Duhul Său... Duhul divin al Adevărului care va apăra în veci omenirea, în contra Duhului diavolesc al minciunii. Înaintea acestui Duh al Adevărului mă închin, strigând din adâncul sufletului: CRED ÎN DUHUL SFÂNT!

Medicul, prin profesia sa, devine prietenul și chiar confidentul celor ce suferă, - bogați sau săraci, tineri sau bătrâni, - care-l ascultă și se supun orbește la prescripțiile lui. Ori, cum un

medic instruit cunoaște instinctele și prin urmare și patimile, îi este ușor ca, - prin grai și prin exemplu, - să poată să lumineze omenirea și să-i îndrumeze educația socială, care combate aceste patimi, - adică să răspândească și să răspândească principiile adevăratei morale științifice.

Astfel, părintele medicinei, Hipocrate, a avut dreptate să zică; „scopul final al medicinei nu este numai să vindece sau să prevină bolile, - ci încă să perfecționeze pe oameni și să-i facă mai fericiți, făcându-i mai buni”.

Medicul trebuie deci să fie, în acelaș timp, un savant care iubește din tot sufletul știința medicală, adică știința omului; să fie o ființă care se jertfește pentru alții, până la moarte și, în sfârșit, să fie un învățător al omenirii sau mai bine zis, un apostol al moralei... și așa ar fi în realitate, dacă confrăți nedemni n-ar fi deschis tarabă în templul sacru al medicinei.

Acum înțelegeți înalta demnitate a profesiei medicale și respectul ce i se dă din toate părțile. „Cinstește pe medic” zice Biblia,...” căci ai trebuință de el”.

Doctor Nicolae Paulescu

CATEVA ARTICOLE DESPRE NICOLAE PAULESCU

Cateva precizari in "cazul Paulescu" Acad. Eugen Simion

Din partea Academiei Romane. Cateva precizari in "cazul Paulescu". Catre redacția revistei "Formula As" . In atentia d-nei Sanziana Pop, . Solicitata să-si exprime parerea in legatura cu ceea ce de multa vreme in lumea intelectuala romaneasca și internationala se cheama "cazul Paulescu". Din partea Academiei Romane.

Cateva precizari în "cazul Paulescu"

Catre redactia revistei "Formula As"

In atentia d-nei Sanziana Pop,

Solicitată să-și exprime părerea în legătură cu ceea ce de multă vreme în lumea intelectuală romanească și internațională se cheamă "cazul Paulescu", Academia Romana dorește să facă următoarele precizri:

1. Este indubitabil pentru noi că Nicolae Paulescu este cel care a descoperit insulina (pancreina) și că, neluând în seama faptul că el și-a prezentat rezultatele cercetării într-o publicație științifică franceză (august 1921), cu șase luni înainte de apariția lucrării lui Banting și Best (februarie 1922), Fundația Nobel i-a făcut savantului roman o mare nedreptate. Această istorie a marcat profund viața lui Nicolae Paulescu. O recunoaștere publică, venită din cercurile științifice, a acestei injustiții, s-a lăsat mult așteptată. Ținând seama de meritele științifice ale lui Nicolae Paulescu, Academia Romană - cel mai înalt for științific și cultural din România - l-a ales membru post-mortem (13 noiembrie 1990).

2. Aflăm cu tristete ca, recent, în cadrul celui de-al 18-lea Congres al Federației Internaționale de Diabet de la Paris, a fost contramandată sesiunea științifică dedicată lui Paulescu și, totodată, a fost amânată decernarea "Premiului Nicolae Paulescu". Motivul? Acuzatiile de antisemitism aduse descoperitorului insulinei de catre unele ziare franceze (între ele, ziarul "Le Monde").

În legatură cu aceste acuzații, facem precizarea că, într-adevar, în anii 20, în circumstanțele socio-politice de atunci, profesorul Nicolae Paulescu a publicat cateva articole antievreiești, regretabile din toate punctele de vedere. Ele exprimă o idee discriminatorie, pe care, desigur, Academia Romana n-o poate accepta. Precizăm însă că opiniile personale ale lui Nicolae Paulescu n-au fost urmate de acțiuni violente în sfera socială și că el însuși n-a participat, în nici o împrejurare, la acțiuni care l-ar putea culpabiliza. Nu i se pot imputa delictre reale. A murit, de altfel, în 1931.

Dorim să citam, în această problemă, declarațiile făcute de profesorul Nicolae Cajal, președintele secției de Științe Medicale a Academiei Române și Președintele Comunității Evreiești din Romania: "Personal, consider că meritele lui Nicolae Paulescu sunt mari, sunt deosebite și trebuie relevate la valoarea lor. Pentru aceste merite l-am propus, în anul 1990, ca membru post-mortem al Academiei Romane, cand Adunarea generala l-a și ales prin vot secret. In acest context, se impune o disociere obligatorie între contribuția științifică în combaterea diabetului și opțiunile personale antisemite. Dacă este sau nu vinovat este o altă problemă și, deci, se cuvine s-o judecăm ca atare. Eu respect părerile personale ale fiecărui

om și cred că nu am voie să leg valoarea omului de știință de concepțiile sale, inclusiv cele antisemite. Sunt două probleme distincte și trebuie considerate ca atare."

3. La aproape un secol de când s-au întâmplat aceste lucruri, ne punem, într-adevăr, întrebarea, dacă este corect să judecăm valoarea științifică a omului în funcție de opțiunile lui personale. Sunt probleme distincte și trebuie considerate ca atare. Nu putem judeca opera marelui prozator Celine în funcție de ideile lui politice. Nu-l putem scoate pe Ernst Junger din literatura secolului al XX-lea numai pentru faptul că a fost ofițer în armata germană. Problema acestei disocieri este imperios necesară și în domeniul științei. Am spune chiar: mai ales în domeniul științei. Ce este mai important, vă întrebăm, în viața unui savant: faptul că a descoperit insulina și, prin aceasta, a salvat și salvează milioane de oameni, sau faptul că, într-o circumstanță a biografiei sale, a publicat câteva articole (recunoaștem, încă o dată, regretabile) cu accente nationaliste?

4. Academia Română consideră că, disociind corect cele două planuri și recunoscând ceea ce nu trebuie ascuns (adevărul despre opiniile ideologice ale profesorului Paulescu), Federația Internațională de Diabet ar face un uriaș pas înainte în elucidarea definitivă a acestei probleme, dacă ar acorda "Premiul Nicolae Paulescu" în semn de recunoaștere și recunoștință față de cel care a descoperit, în 1921, insulina, salvând astfel de atunci atâtea vieți omenești...

În numele conducerii Academiei Române,

Acad. Eugen Simion

Nicolae Paulescu, un destin tragic

Articol Aparut in Jurnalul Național la 15/04/2006

Controversate au fost meritele științifice pe care le-a avut în medicina mondială Nicolae Paulescu. Controversată a fost și personalitatea savantului român. Medici români și străini au încercat să afle, de-a lungul a câtorva decenii, dacă descoperirea secolului al XX-lea, insulina, a aparținut sau nu lui Paulescu. Toate dovezile au dus la o singură concluzie: Nicolae Paulescu este primul om de știință care a izolat insulina.

PRIMII PASI IN MEDICINA

Ca student al Facultății de Medicină din Paris, Paulescu a lucrat la mai multe spitale renumite din Franța între 1891 și 1900. Așa se face că în 1891, la trei ani după începerea studiilor în medicină, Paulescu a obținut un post la Spitalul Hotel Dieu, condus de faimosul E. Lancereaux, unul dintre cei mai mari clinicieni ai timpului, președinte al Academiei de Medicină din Paris. În 1897, după ce a obținut titlul de doctor în medicină, Nicolae Paulescu a urmat cursuri de chimie biologică și fiziologie generală la Facultatea de Științe din capitala Franței. În 1899, a obținut un al doilea titlu, de doctor în științe. Un an mai târziu, Paulescu a revenit în România, unde este numit profesor de fiziologie la Facultatea de Medicină din București, pe care avea să o conducă vreme de 30 de ani. În toți acești ani, Nicolae Paulescu a reorganizat învățământul medical din România după modelul celui francez – reprezentativ la acea vreme. În 1907, a publicat primul manual de fiziologie din România. În paralel cu activitatea didactică, Paulescu a fost director al clinicii de medicină internă de la Spitalul St. Vincent de Paul din Capitală. Cele mai mari contribuții le-a adus însă în cercetarea științifică. În endocrinologie a efectuat studii asupra glandei hipofize, tiroide și glandelor suprarenale. În 1906, a elaborat o metodă originală de extirpare a hipofizei, care ulterior a fost aplicată în chirurgie. În fiziologie, Paulescu a studiat funcția cardiorespiratorie, hepatică și renală. Cele mai multe lucrări pe care le-a scris au fost cunoscute și publicate îndeosebi în Franța și mai puțin în România.

Dintre toate realizările lui Paulescu, diabetologia a rămas cea mai importantă. În 1921, Paulescu publica în revista *Archives Internationales de Physiologie* (cea mai prestigioasă revistă de fiziologie din Europa) un articol în care descria cum a reușit să identifice un hormon al pancreasului, pe care l-a numit *pancreina*. Făcând experimente pe câini, savantul român a constatat că secreția duce la scăderea concentrației de zahăr, uree și cetonă din sânge. Paulescu a apreciat încă de atunci că *pancreina* este cheia tratamentului diabetului. Însă la doar opt luni de la publicarea acestui articol, canadienii Grant Banting și Herbert Best au anunțat și însușit descoperirea insulinei, denumire pentru același hormon pe care Paulescu îl izolase înaintea lor. Cei doi aveau să folosească ulterior extractul pancreatic pentru tratarea diabetului. Banting și Best au primit în 1923 Premiul Nobel pentru descoperirile pe care le-au anunțat. "După nedreapta atribuire a Premiului Nobel lui Banting și Best, Paulescu luptă

pentru restabilirea adevărului privind descoperirea insulinei. Se izbește însă de lipsa de sprijin din partea colegilor săi din țară, precum și a autorităților, care s-a adăugat unui politicos refuz venit din partea Academiei Franceze, care s-a eschivat de a pleda cauza lui Paulescu, în ciuda evidențelor certe privind adevăratul descoperitor al insulinei", arată prof. dr. Constantin Ionescu-Târgoviste. În 1931, Nicolae Paulescu s-a stins din viață, fără a putea dovedi că este autorul descoperirii secolului al XX-lea, care avea să salveze milioane de vieți.

RESTABILIREA ADEVĂRULUI

Dupa moartea sa, Paulescu avea să fie uitat de lumea științifică, pentru mai multe decenii. Abia în 1969, a fost inițiată o campanie de restabilire a adevărului. Inițiatorul nu a fost un român, ci diabetologul scoțian Ian Murray. Încercând să scrie o istorie a descoperirii insulinei, diabetologul scoțian a constatat că, înaintea lui Banting și Best, un român descoperise insulina. Ian Murray a început o amplă campanie de restabilire a adevărului despre Paulescu. Tot în 1969, Comitetul Nobel a recunoscut meritele românului Nicolae Paulescu în descoperirea tratamentului antidiabetic. Cu toate acestea, directorul comitetului, A.W.K. Tiselius, a exclus posibilitatea unei rectificări oficiale, pentru că statutul comitetului nu o permitea. El și-a exprimat doar speranța ca forurile științifice internaționale să recunoască și să elogieze descoperirea românului din 1921. În anul 1990, Nicolae Paulescu a fost numit post-mortem membru al Academiei Române.

Ilustrul savant roman este una dintre Acum câțva timp am citit cu mare interes un figurile de excepție ale acestui neam, care a articol publicat în 1921 de profesorul Paulescu avut parte de un destin pe măsură. Din din Bucuresti. Am impresia ca el a izolat păcate, elementele care au alcătuit destinul insulina, înainte chiar ca Banting să-și fi său sunt, în plan personal, tragice, întrucat început cercetările și, dacă anumite firme în timpul vieții și încă jumătate de veac farmaceutice ar fi folosit descoperirea lui, după moartea sa, prodigioasa lui activitate lucrarea autorilor canadieni ar fi fost inutilă. a fost când vehement contestată, când Aș dori sa fac ce-mi este posibil pentru a ignorată, iar în cele mai bune timpuri remedia această uitare... acceptată.

Prof. dr. Constantin Ionescu- Targoviste

Ian Murray,
diabetologul scoțian

I. Imaginea omului de știință Nicolae Paulescu a fost iceptiile sale ideologice de extremă dreaptă, antisemite, primat în numeroase articole în ziarele vremii. Prof. dr. escu-Targoviste, directorul Institutului de Boli de oartă numele reputatului savant, arata că "aversiunea stată împotriva lui Paulescu a venit nu din cercurile în cele politice. Naționalismul său fervent și în păcate, uneori chiar intolerant) a contribuit într-o a exacerbarea unei adversități ce s-a prelungit multă partea sa".

Canadienii Grant Banting (dreapta) și Herbert Best (stanga), împreună cu unul din cainii folosiți în experimentele cu insulina

preună cu faimosul clinician francez E. Lancereaux, Paulescu a scris un amplu ina în patru volume, intitulat "Tratat de Medicina Lancereaux-Paulescu". "Este plă sinteză medicală (circa 4.000 de pagini) de tip enciclopedic, realizată de un

Comitetul științific AAARGH (*Asociația Foștilor Amatori de Povești despre*

Războaie și Holocausturi Cf. <http://aaargh>) și Librăria Românească Antitotalitară din Paris apreciază și partea mai generală din opera profesorului Paulescu, care nu credea că Medicina se limitează la studiul funcțiilor de nutriție și relație ale omului. Până și medicina veterinară depășește această « viziune » fără de viziune ! Nu trăim doar cu pâine, ci și cu cuvântul lui Dumnezeu, care este ADEVĂRUL. Paulescu a înțeles rasismul iudaismului și sionismului, pe care puțin merituosele academii se face că nu le vede. El a susținut anumite idei cu care unii jidani nu sunt de acord. Să fie sănătoși ! Nimeni nu are monopol asupra adevărului. Paulescu știa că va veni o zi când jidanii se vor face mai români ca românii, vor plânge cu lacrimi de crocodil și vor cere despăgubiri pentru crime inventate... Vreme de 45 de ani, ei au comis holocaust contra românilor, nu românii contra lor ! Paulescu știa că va veni ziua când jidanii ne vor strânge de gât, cerând România toată, după cum cer întreaga lume. Scrisă în urmă cu aproape un secol, cartea de față spune multe lucruri interesante despre jidovi și Talmud, ajută la înțelegerea istoriei, a celor petrecute cu ocazia războaielor mondiale, a abatorului popoarelor care a fost lagărul iudeo-comunist, a celor ce se petrec azi. Academia Română ar putea citi, între altele, cărțile lui Paulescu. După aceea putem discuta, nu pe névé ! Academicienii scot cumva adevărul din Bastonul cu care Moise trăgea Marea Roșie pe sfoară ? Scuipați-vă singuri, în oglindă, academicienii certați cu adevărul ! Citiți numai în palme, unul altuia ? Sau poate în buricul lui Elie Wiesel, cel cu moț, de-ați murdărit România făcând sluş cu toții în fața lui? Mofturile voastre și ale neguțătorilor de Premii Nobel amintesc comitetele comisarilor gândirii, ce atribuiam, până nu de mult, Premiile Lenin, Premiile Stalin și alte murdării bolșevice, adică sionisto-americane ! Rușine, Academie infamă. Nici unul dintre voi nu ajunge la glezna lui Paulescu. Rușine boșorogilor! Ierte-vă Dumnezeu. Românii nu vă iartă. După ce l-ați pupat pe Ceaușescu în cur, acum vă dați la parfum jidănesc ? Cerem Academiei Române să ia poziție publică în problema Holocaustului, să-și argumenteze atitudinea cu probe și dovezi științifice, nu emoționale, nici politice sau ideologice.

Actualitatea trecutului 3 Articole din REVISTA 22 / 2003

William Totok Istorie

Cazul lui Nicolae C. Paulescu (I)

NICOLAE CONSTANTIN PAULESCU

- schita biografica -

N. 8 noiembrie 1869, la Bucuresti - studiază medicina la Paris, scrie teza: *Recherches sur structure de la rate (1888-1897)*; urmează cursuri de chimie biologică și fiziologie generală la Facultatea de Științe din Paris, obținând, în 1899, titlul de doctor în științe cu lucrările: *Cercetări experimentale asupra modificărilor ritmului mișcărilor respiratorii și cardiace sub influența diverselor atitudini ale corpului și Cauzele determinante și mecanismul morții rapide consecutivă trecerii de la poziția orizontală la stațiunea verticală (1897-1899)*. Obține la Universitatea din Paris al doilea doctorat în științe cu teza: *Étude comparative de l'action des chlorures alcalines sur la matière vivante (1901)* - lucrează ca medic extern, intern și secundar în capitala Franței (1891-1897); profesor de fiziologie, la Facultatea de Medicina din București; a cercetat metabolismul glicogenului, diabetul, rolul pancreasului în asimilația nutritivă (1900-1931) - descoperă hormonul antidiabetic elaborat de pancreas, pe care l-a denumit "pancreina", puțin mai târziu Fr.G. Banting și Ch.H. Best anunțând descoperirea insulinei (denumire propusă de ei pentru hormonul pancreatic) (1921); la Oficiul Român de Brevete este înregistrată invenția lui Paulescu privind obținerea hormonului antidiabetic, sub titlul *Pancreina și procedeul fabricației ei* (1922) - Premiul Nobel pentru medicină a fost acordat cercetătorilor

canadieni Banting și Mac Leod pentru descoperirea insulinei (1923) - Paulescu moare la București (19 iulie 1931).

La o zi după ce cotidianul parizian *Le Monde* a publicat articolul semnat de Nicolas Weill, *Le ventre de "une"*. Paris manque d'honorer l'inventeur antisémit de l'insuline, ziarul *Adevărul* din 26 august 2003 titrează: "Redescoperindu-i trecutul antisemit, Parisul anulează dezvelirea unui bust al lui Nicolae Paulescu, descoperitor al insulinei". Articolul din *Adevărul* reda, pe un ton ușor iritat, ceea ce au aflat cu o zi înainte cititorii ziarului francez. "Ceremonia, care urma să aiba loc (...) la L'Hôtel Dieu, în capitala Franței, a fost contramandată din cauza trecutului antisemit al profesorului Paulescu (1869-1931), ale cărui pamflete, editate în România anilor '20, aveau titluri de felul Complotul iudeo-masonic împotriva națiunii române, Evreii și alcoolismul", relatează ziarul, fără să precizeze că scrierile medicului calificate drept "pamflete" constituie, de fapt, niște contribuții "originale" la teoriile antisemite vehiculate și răspândite de la sfârșitul secolului al XIX-lea în diversele țări europene.

Citând *Le Monde*, ziarul bucureștean continuă: "Nicolae Paulescu a fost, de asemenea, unul dintre fondatorii, în 1923, ai Ligii Naționale a Apărării Creștine (1), un partid antisemit, a cărui scindare, în 1927, a dat naștere *Garzii de Fier*". *Adevărul* preia apoi și informația că "după tergiversări, Ambasada României la Paris a decis, pe 21 august, să anuleze ceremonia, în acord cu profesorul Gérard Slama de la L'Hôtel Dieu. Acesta din urmă a participat, la București, la dezvelirea unui bust al lui Paulescu și s-a arătat mirat de trecutul celebrului cercetător în tratarea diabetului. Cotidianul francez susține că dezvelirea unui bust al lui Paulescu se anunța ca o reparație a unei nedreptăți, deoarece l-ar fi scos din uitare pe cel care a descoperit insulina, a cărui colaborare activă cu cercetători francezi avea să ducă la obținerea, în 1922, a unui brevet românesc intitulat *Pancreina* și procedeele fabricării sale".

În ziua când trebuia să aiba loc ceremonia dezvelirii bustului, alte două ziare din București - *Ziua* și *Evenimentul zilei* - s-au oprit asupra subiectului. *Ziua*, din 27 august 2003, a publicat o corespondență din Franța care deja din titlu se anunța a fi polemică: După Eliade, Cioran, Ionescu, România este invitată să se lepede de o alta mare personalitate acuzată peste Ocean de antisemitism. Articolul din *Ziua* este scris în același stil ca și așa-numitele "dezvăluiri" semnate de Vladimir Alexe. Acesta sugera, de pildă, în articolul intitulat: Anatomia unei conspirații. Noaptea de cristal - 9/10 noiembrie 1938 (*Ziua*, 20.04.02), că pogromul împotriva evreilor din Germania ar fi fost, de fapt, organizat de către evrei pentru a compromite regimul lui Hitler.

Intr-un alt articol publicat în același ziar de Miruna Munteanu și Ciprian Nițulescu (Dezvăluiri din arhiva Ministerului de Externe. Regimul Antonescu și evreii, în *Ziua* din 12.07.03) se susține că "o abordare pur obiectivă" a problemei "Holocaustului din România" ar fi dificilă din pricina unor "presiuni internaționale". Cei doi autori încearcă să demonstreze cu ajutorul unui "raport, întocmit în iulie 1944 de Mihai Antonescu, ministru de Externe și vicepreședinte al Consiliului de Miniștri", ca "o campanie sistematică de decimare a populației evreiești din România" nu ar fi avut loc. În fond, cu această aserțiune semnatarii articolului nu spun nimic altceva decât ceea ce două săptămâni mai târziu a afirmat și președintele Iliescu în interviul său scandalos din ziarul israelian *Ha'aretz* (din 25.07.03). Autorii articolului au stârnit aplauzele comentatorilor găzduiți de forumul electronic de dezbatere accesibil prin adresa-internet a ziarului, unde unul dintre participanții la discuții și-a postat concluzia semnificativă pentru un anumit tip de gândire conspiraționist-xenofobă, larg răspândită în România: "Mosadul inventează holocaustica oriunde are vreun interes..."

Presiuni de peste Ocean

Relatăriile privind cazul Paulescu apărute în *Ziua* nu se deosebesc prea mult de exemplele citate mai sus. De data aceasta *Ziua* a susținut că pregătirile pentru dezvelirea bustului lui

Paulescu "au fost însă aruncate în aer de o acuzație venită de peste Ocean: Nicolae Paulescu ar fi fost antisemit, și comemorarea sa la Paris ar fi condus la represalii. În contextul destul de sensibil al discuțiilor pe tema Holocaustului, organizații extrem de influente de peste Ocean au amenințat chiar cu blocarea aderării României la NATO; în aceste condiții, participarea unor oficiali români la un omagiu adus lui Nicolae Paulescu ar fi alimentat polemica".

Fără a nominaliza "organizațiile de peste Ocean" despre care se vorbește în acest articol, cititorilor li se sugerează că ar fi vorba despre niște grupuri puternice, pe care extremiștii de dreapta le numesc "oculte", desemnând prin această sintagma eufemistică organizații evreiești reale și imaginare. (Pentru desemnarea influenței evreilor asupra politicii internaționale respectiv americane, în discursul revizionist occidental se utilizează formula aluzivă: "coasta de est".(2))

În continuare ziarul se referă la opinia exprimată de "delegația română de medici" care urma să participe la dezvelirea bustului și care "ține", "totuși, să facă distincția între omul de știință Paulescu, ale cărui cercetări și descoperiri au salvat și continuă să salveze milioane de vieți, și opiniile sale politice, care nu sunt întru totul elucidate". Despre faptul că cercetările lui Paulescu nu s-au rezumat doar la cele privind descoperirea insulinei, ci și la demonstrații teoretice privind inferioritatea biologică a "rasei evreiești" față de arieni, ziarul *Ziua* încă nu a aflat, sugerând posibilitatea unei viitoare disculpări a lui Paulescu de acuzația, chipurile, nedreaptă de antisemitism.

Facând abstracție de responsabilitatea etică a omului de știință (medic, fizician, istoric etc.), președintele Federației Române de Diabetologie, profesorul Nicolae Hâncu, susține și el într-un interviu acordat cotidianului *Ziua* (din 28.08.03) că "denigrarea lui Paulescu a fost orchestrată", întrebându-se, "cum este posibilă imixtiunea politicului de o asemenea manieră încât o personalitate științifică incontestabilă să își vadă meritele anulate pentru niște lucruri care nu au nici o legătură cu știința?". "Eu sunt gata (...) să spun că meritele științifice nu au absolut nimic comun cu activitatea politică, orientările ideologice; cădem acum în exact aceleași năravuri pe care le avea regimul comunist care începând cu 1947 a ras marile valori, când Blaga era pe post de om de serviciu la Biblioteca Universitară din Cluj și ajunsese muritor de foame?"

O părere similară - reprodusă în același ziar (din 29.08.03) - a exprimat și academicianul Nicolae Cajal, președintele Comunității Evreiești din România. "Indiferent de părerile pe care le are un om la un moment dat în viața lui, conștient sau inconștient de ele", a spus Cajal, "eu consider că trebuie făcută o diferență mare, o desfacere între contribuția la știință și problemele în care un om are o serie de opinii", adăugând: "România trebuie să se mândrească că a avut un om ca Paulescu în cercetarea medicală românească și a făcut un pas mare înainte prin ce a făcut el".

Perspectiva unilaterală asupra unor personalități compromise din cauza unor atitudini politice detestabile făcea parte și din strategia reconsiderării folosită într-un context asemănător după ultimul Război mondial. Întrebarea tulburătoare asupra responsabilității intelectualului și-au pus-o, însă, numeroși scriitori care în operele lor au dezbătut, de exemplu, atitudinea blamabilă a unor oameni de știință de o valoare incontestabilă față de ideologia totalitară a national-socialismului hitlerist. Problematika responsabilității s-a pus de asemenea și în cazul unor chimiști sau fizicieni care au contribuit la construirea unor arme de distrugere în masă. Un loc central în această discuție l-au ocupat scriitorii, filozofii și cercetătorii din domeniul științelor umanistice care, în pofida valorii unor lucrări sau descoperiri, și-au pierdut inocența, tocmai din cauza opțiunilor lor totalitare considerate o trădare a eticii profesionale, a principiilor universale ale drepturilor omului, a umanismului și democrației.

Pledoaria pentru o diferențiere strictă între descoperirea medicală și teoria politică a lui Paulescu este nepotrivită, fiindcă cele două laturi ale activității sale sunt strâns legate. Paulescu pretindea că teoriile sale antisemite au o bază științifică, medicală. Tocmai acest

aspect umbrește întreaga operă a doctorului care nu a fost un simplu ucenic al vreunui vrăjitor, ci însuși vrăjitorul care a stârnit și a impulsionat spiritele malefice ale unui antisemitism îmbrăcat în straie medical-teologice.

Prezentarea medicului român ca un prizonier al spiritului vremurilor (*Zeitgeist*) nu este altceva decât o minimalizare grosolană a activității politico-ideologice a lui Paulescu, care trebuie considerat un creator și furnizor de idei care au influențat opinia publică.

Reabilitarea lui Paulescu

Reabilitarea postumă a lui Paulescu începuse imediat după 1990, când reaparuseră primele nuclee post-comuniste ale extremei drepte.

Actualul senator PRM Gh. Buzatu a reliefat deja în prefața volumului lui Paulescu - reeditat în anul 1996 la Editura Majadahonda din București sub titlul Francmasoneria - ideea conspirației globale contra medicului antisemit, idee vehiculată și de cotidianul *Ziua*. Pentru a demonstra cauzele izolării politice a celui care fusese în perioada interbelică alături de A.C. Cuza (1857-1947) cel mai influent teoretician xenofob și rasist din România, Buzatu scrie că "Paulescu și-a atras nu numai fulgerele cercurilor interesate ori vizate, dar, mai grav, a fost pur și simplu monitorizat în planul lumii științifice internaționale, fiind eliminat din cursa pentru Premiul Nobel. (...) Este interesant că, și după 1989, s-a încercat și se șncearcă, precum și în cazurile Nae Ionescu, Mircea Eliade, Petre Țutea, Emil Cioran, Constantin Noica, inclusiv Mihai Eminescu - menținerea savantului pe aceeași listă infamă și pentru același motiv. Dar totul a fost și este în zadar! Căci reinstalarea lui N.C. Paulescu în centrul atenției noastre nu a mai putut fi blocată, iar argumentele contrarii, ținând de ridicolul limbaj al intrării României în Europa (sic!) etc. etc., s-au dovedit facile și false" (p. 6).

Publicarea cărții lui Paulescu la editura condusă de Radu Dan Vlad (3) - care este, de fapt, ultimul capitol al lucrării Spitalul. Coranul. Talmudul, Cahalul. Francmasoneria din 1913 - este calificată de Buzatu drept "un act reparator" (p. 7).

Paulescu preia în această scriere toate clișeele antisemite care la începutul secolului XX erau vehiculate prin intermediul *Protocoalelor înțelepților Sionului* (traduse în limba română de legionarul Ioan Moța și reeditate după 1990 de Editura Lucman din București). "Ovreii au o răbdare prodigioasă și o încăpățănare cu adevărat diavolească. Acest neam blestemat nu se dă îndărăt niciodată și dinaintea nimănui; el desfide timpul și trece peste toate piedicele, când e vorba să-și sature ura - care astăzi e tot așa de vie, ca în timpul lui Hristos", scrie Paulescu în ediția prefațată de Buzatu.

Francmasoneria continuă, potrivit lui Paulescu, conspirația iluminaiștilor din anul 1776 (op. cit., p. 36), care și-au ales Franța ca loc de expansiune a unei republici universale: "In ochii masoneriei marea misiune a Franței este de... a prezida la organizația Republicii universale - al cărui președinte va fi un fiu al lui Iuda. De altfel, Francmasoneria se forțează să prepare Statele Unite nu numai din Europa, ci din lumea întreagă" (p. 31). Concluzia la care ajunge Paulescu este cea împărtășită de mai toate curentele și partidele antisemite: "Dealtmîntrelea, scopul de căpetenie, către care tinde ovreimea, este să realizeze o Republică universală, sub dominația lui Israel, care va ajunge astfel, stăpânul lumii întregi" (p. 55).

(continuare în numărul viitor)

Note:

1. De fapt: Liga Aparării Național Creștine (LANC). Organizația a fost înființată de A.C. Cuza la 3 martie 1923 prin transformarea Uniunii Național Creștine (fondată de Paulescu în anul 1922). Cuza înființase în 1910, împreună cu Nicolae Iorga, Partidul Naționalist Democratic; nouă ani mai târziu același Cuza sprijină crearea Gărzii Constiinței Naționale, iar în 1923 LANC. Impreună cu Octavian Goga întemeiază în 1935 Partidul Național-Creștin, iar în 1937 se formează guvernul de tristă amintire Goga-Cuza (care va adopta primele legi antisemite). Toate aceste partide au fost pepiniere fasciste care au pregătit psihologic, politic

și ideologic terenul pentru holocaustul săvârșit și patronat de aparatul tehnocratic supus dictatorului fascist, Ion Antonescu.

2. De exemplu, Horst Mahler, *Endlösung der Judenfrage. Gotteserkenntnis statt Judenhass*, Deutsches Kolleg, 25.03. 2001. Coasta americană de est, formează, după părerea lui Mahler, împreună cu statul Israel centrul mondial de dominare a lumii. Cf. eseului lui Richard Herzinger, *Belastungszeuge: Jehova. Horst Mahler und die neuesten Mutationen des Rechtsextremismus*, in: *Süddeutsche Zeitung*, 03.01.2001. Sintagma "cercurile de pe coasta de est" apare și în discursul extremistului István Csurka din Ungaria. Cf. Ulrich Glauber, *István Csurka, poltert im Namen der "ungarischen Wahrheit"*, in: *Basler Zeitung*, 03.01.2002.

3. Într-un necrolog dedicat în ziarul *Romania libera* din 16.11.2000 lui Radu-Dan Vlad - care fusese și consilier al editurii neolegionare Gordian de la Timisoara - acesta este calificat drept un editor care a contribuit la reabilitarea mișcării de dreapta din România, fiind și co-autor al statutului Fundației "George Manu". Necrologul citat nu amintește nimic de faptul că după 1989 fundația amintită a devenit singura instituție legionară din România, autorizată de "simiștii" exilați și conduși de Mircea Dimitriu, stabilit în Germania.

Crestinism ortodox și rasism biologic

Paulescu îi descrie pe evrei ca pe ucigașii lui Iisus Hristos, afirmând că și după 2000 de ani aceștia "cutează acum" "să sugrume religia divină" (p. 13.). "Spiritul evreiesc triumfă (împreună) cu protestantismul" (p. 19), mai susține Paulescu, anticipând astfel ideile altor extremiști de dreapta (de pildă, Corneliu Zelea Codreanu sau Nae Ionescu) care și-au axat ideologia exclusivistă pe virtuțile ortodoxiei. Paulescu și-a bazat teoriile incendiare pe un mixaj compus din elemente ale creștinismului ortodox și rasism biologic, fiind apreciat pentru aceste demersuri nu numai de autorul cărții *Ortodoxie și etnocratie* (1938), Nichifor Crainic, ci și de înalți ierarhi ai bisericii ortodoxe, ca fostul mitropolit din Sibiu, Nicolae Mladin, care în 1942 l-a elogiat în *Revista teologica* (anul XXXII, nr. 1-2 și nr. 3-4) într-un serial intitulat: *Doctrina despre viață* a profesorului Nicolae Paulescu.

Crainic l-a întâmpinat cu entuziasm, descoperind în scrierile cu tenta religioasă ale lui Paulescu, pe care l-a numit "profetul naționalist și creștin al României", numeroase afinități (Crainic, *Ortodoxie și etnocratie*, ed. Constantin Schifirnet, Ed. Albatros, București, 1997, p. 138). După Crainic, medicul atras de teologie ar fi singurul mare reprezentant al "naționalismului creștin", fiindcă el a demonstrat plauzibil că "naționalismul este un instinct natural", "de iubire înrădăcinată în ființa omenească", "ca o puternică realitate biologică" (pp. 131-132). Crainic fusese fascinat de perspectiva dihotomică a teoriilor antisemit-teologice ale lui Paulescu asupra lumii, tributară unui maniheism schematic religios, potrivit căruia lumea (omenirea) este împărțită în două părți identificabile în manifestarea instinctelor. În consecință, pentru Paulescu există instincte individuale și sociale care se manifestă sub forma (religios) creștină și luciferică (satanică). Potrivit acestei scheme bipolare evreii se situează în sfera instinctualității sociale, specifică pentru o gamă largă de manifestări distructive deghizate în liberalism, socialism, comunism sau francmasonerie. Aceste particularități deghizate ale instinctului social devin vizibile printr-o accentuată tendință de dizolvare a rânduielilor tradiționale, având ca scop final dominația globală și instaurarea statului supranațional.

În această viziune asupra lumii, ideile lui Crainic și Paulescu se suprapun. Crezând în mântuire prin credință, ei nu exclud reabilitarea rădăciților prin botez. Deși ei sunt de părere că Talmudul nu reprezintă nimic altceva decât o "falsificare iudaică a Vechiului Testament", transformat într-un instrument doctrinar al "dușmăniei diabolice împotriva lui Iisus Hristos" și "o sursă care hrănește salbătecul spirit de separație și de universală dominație iudaică" (Crainic, p. 139), ei nu merg atât de departe ca și A.C. Cuza. Deoarece teoriile acestuia sunt

inspirate din literatura antisemită germană, extremistul Cuza a pledat pentru renunțarea la Vechiul Testament și pentru un creștinism bazat doar pe învățăturile cuprinse în Evangheliile. În ceea ce privește propunerile pentru rezolvarea așa-numitei "probleme evreiești" între soluțiile propuse de Paulescu și Cuza există o convergență evidentă. "Suntem invadați de o rasă străină, asiatică, cu moravuri sanguinare, ce de un secol și jumătate se strecoară tiptil în țară, prin granițele ce-s rău păzite", scria Paulescu într-un articol publicat în *Apărarea Națională* (an I, nr. 20/15.01.1923). "Această invazie e mult mai teribilă ca aceea recentă a nemților, de care am scăpat relativ repede, și ca acele mai vechi ale turcilor și tătarilor, de care nu ne-am mântuit decât prin lupte sângeroase de mai multe veacuri. Într-adevar, pe când toți acești dușmani au fost izgoniți peste hotare, de unde au venit, jidanii, care s-au infiltrat în mădularele țării, nu vor putea fi dați afară decât prin eforturile persistente ale întregii nații românești. Expulzarea jidanilor se impune în mod imperios, din pricina numărului lor enorm și care crește pe zi ce trece, și mai ales din pricina viciilor de hoție și de trufie, de care ei sunt infectați, căci ei pretind că sunt poporul ales, chemat să devină proprietarul tuturor averilor de pe pământ și stăpânul întregii omeniri."(1)

În articolul citat din *Ziua* se mai menționează faptul că lui Paulescu "i se reproșează acum că a fost un apropiat al lui A.C. Cuza și că a participat la fondarea Ligii Naționale de Apărare Creștină (!), în 1923, care mai târziu, prin sciziune, a dat naștere Garzii de Fier. Printre publicațiile sale antisemite sunt citate: Complotul iudeo-masonic împotriva națiunii române și Evreii și alcoolismul. Strănepotul său nu este însă, întru totul, de acord cu paternitatea atribuită lui Paulescu privind aceste articole".

Codreanu inspirat de Paulescu

Până și noua revistă cripto-legionară, *Rost* (nr. 5/2003), fondată la începutul anului 2003 la București, care i-a dedicat lui Paulescu un număr omagial special, schițează un gest de distanțare față de numeroasele texte ale medicului (între care un loc aparte îl ocupă cele 3 volume: *Biserica și Sinagoga față cu pacificarea Omenirii, 1924-1925*), vorbind despre "o serie dură de broșuri și articole antievreiești și antimasonice" - apărute după primul Război mondial.

În opinia lui Corneliu Zelea Codreanu tocmai aceste scrieri a căror "paternitate" o contestă strănepotul medicului fuseseră calificate de fondatorul Legiunii drept "articolele sfinte ale profesorului Paulescu". În cartea sa *Pentru legionari* (aparută la Sibiu în anul 1936, iar apoi într-o ediție anastatică la Editura Gordian din Timișoara în 1993) Codreanu descrie cu lux de amănunte influența exercitată de "profesorii românismului", Paulescu și A.C. Cuza, asupra întrunirilor tinerilor extremiști de dreapta din anii '20: "îndreptările de orientare la aceste ședințe erau scrierile geniilor noastre naționale, Bogdan Petriceicu Hasdeu, Vasile Conta, Mihail Eminescu, Vasile Alecsandri etc., și mai cu seamă, scrierile și prelegerile profesorului Cuza, scrierile profesorului Paulescu, lecțiile de educație națională ale profesorului Găvănescul. Toate scrierile profesorului Cuza erau, nu odata citite, ci de trei-patru ori citite și studiate. În special cursurile sale de economie-politică ce tratau, de la înălțimea catedrei, în chip strălucit, chestiunea jidănească, chemând pe români la înțelegerea celei mai grave probleme prezente a lor, ne-au fost călăuză în fiecare moment în eforturile pentru cunoașterea ei. Cel mai mare noroc al nostru și deci al românilor a fost profesorul Cuza, unul dintre cei mai străluciți cunoscători ai problemei jidănești din lume, căruia îi datorăm puterea noastră de a ne orienta față de toate manoperele jidănești" (Codreanu, op. cit., p. 49).

"Articolele sfinte ale profesorului Paulescu", "cunoscător neîntrecut al manoperelelor iudeo-masoneriei", le-au citit Codreanu și adepții săi și în revista antisemită *Apărarea Națională* editată de tandemul extremist Cuza-Paulescu: "La 1 Aprilie 1922 apare revista bilunară *Apărarea Națională*, sub conducerea profesorilor Cuza și N.C. Paulescu. Oricine își poate da seama ce a însemnat pentru noi, în mijlocul gândurilor și frământărilor noastre, apariția acestei reviste. În ea găseam tot ce ne trebuia pentru o perfectă lămurire și înarmare a noastră.

Articolele profesorilor Cuza și Paulescu erau citite cu religiozitate de tot tineretul și aveau pretutindeni în rândurile studenților, și la București, și la Cluj, un mare răsunet. La 1 și 15 ale lunii, pentru noi era un triumf. Numerele revistei erau adevărate transporturi de muniții prin care noi învingeam argumentările presei jidanesti" (ibidem, p. 51).

"România a Romanilor!"

A.C. Cuza a dezvoltat în anii '20 conceptul așa-numitului "creștinism integral"(2), care se suprapune cu ceea ce mai târziu legionarul Ion Moța (3) și tehnocratul holocaustului Ion Antonescu au numit "naționalism integral"(4). Prin efectul lor ideologic imediat asupra practicii politice, aceste concepte înrudite au pregătit terenul holocaustului în România, acesta fiind anticipat în 1930 de către A.C. Cuza în al său Imn de luptă, în care sunt comprimate "liric" toate ideile care mai târziu au facilitat genocidul, nivelând și paralizând reținerile etice și morale:

"Imn de luptă
Vrăjmașii ne bântuie
Credința ne mântuie
Român cu jidanii
Robia satanei
E harta în toi
Nu dați înapoi
Navala tot crește
Luptati vitejeste
Pe goana păgânilor
România românilor"(5)

Sub lozinca incendiară "România Românilor" s-au produs până-n 1944 cele mai oribile crime, s-au organizat pogromuri și s-au derulat epurările etnice sângeroase. În spiritul acestei lozinci fasciste Cuza și Paulescu și-au dezvoltat tezele antisemite care au culminat în teoria încă vie în anumite cercuri din România contemporană potrivit căreia evreii urmăresc să transforme țara într-un Israel. Scenariul pentru aceasta teorie delirantă apare la A.C. Cuza în diverse articole și cărți. În volumul său *Naționalitatea în artă. Expunere a Doctrinei Nationaliste. Principii, Fapte, Concluzii*, Editura Minerva, București, 1915, p. 246 (București, 1 1908), Cuza susține că "așezarea jidanilor în România face parte din planul lor de a-si dobândi un teritoriu propriu, pe care să se desvolte ca nație autonomă, alcătuind un stat jidovesc!". Ideea fusese articulată deja spre sfârșitul secolului al XIX-lea de Vasile Conta ("părintele doctrinei antisemite din România") într-o cuvântare intitulată *Chestia evreiască* (1879), în care vorbește despre o "împărăție jidănească" - la noi în România.(6)

Tributar acestei logici, Traian Braileanu vorbea în 1937 despre necesitatea distrugerii dușmanilor interni - adică a evreilor - care vor să transforme România într-o colonie a lor.(7) Mircea Eliade avertiza și el în textele sale legionare față de pericolul străinilor care devin în România un fel de stat în stat.(8)

Ideea re apare după 1990 cu aceeași vehemență, de pildă la Șerban Milcoveanu care scrie că "în 1922-1925 reacția de apărare împotriva complotului iudeo-masonic de a coloniza ginta străină și de a ocupa infrastructura economică pentru a transforma spațiul carpato-ponto-dunărean în Stat bi-național cu Evreii clasa conducătoare și exploatoare în calitate de Națiune învingătoare și cu Românii clasă subordonată exploatată în calitate de Națiune învinsă".(9) Cât de adânc s-au implementat astfel de idei delirante în conștiința unor extremiști demonstrează numeroasele cărți și articole apărute după revoluția din 1989.(10) Toate aceste scrieri pretind în numele unui adevăr absolut că România este și a rămas o țintă preferată a evreilor care nu au renunțat la obiectivul lor vechi de a acapara țara și de a o transforma într-un stat al lor.

România - noul Israel

Despre crearea unui nou Israel pe pământ românesc vorbește și antisemitul virulent Radu Theodoru, în mai multe cărți revizioniste inspirate din literatura clasică extremistă și din Protocoalele înțelepților Sionului, ceea ce dovedește și lista bibliografică din cartea sa, *Nazismul sionist* (Editura Alma Tip, Bucuresti, 1997). Pe lângă binecunoscuții autori români de literatura antisemită aici apar mai toți "clasicii" genului, de la Roger Garaudy (Miturile fondatoare ale politicii israeliene) la Henry Ford (Jidovul internațional, ediția românească din 1927!), și de la Alfred Rosenberg (ideologul principal al nazismului german, autorul lucrării antisemite *Mitul secolului XX*) la Emil Cioran (*Schimbarea la față a României*). "Presiunile asupra României spre a se realiza aici un nou Israel sunt de natură politică, financiară, economică și psihologică. Depinde numai de români dacă accepta sau nu să devină slugile evreilor în propria lor țară", scrie Theodoru în *România ca o pradă* (Editura Miracol, Bucuresti, 2000, p. 244).

Aceste teze aberante sunt dezbătute, pe larg, și în revista România Mare. Într-un articol intitulat *Antisemitismul la el acasă...*, (România Mare, nr. 428, Anul IX, 25.09.1998) Paul Suditu reproduce sub forma unui citat atribuit unui evreu propozițiile: "România este grădina evreilor și vom făuri acolo noul stat Israel. Numai noi, evreii, suntem în măsură să decidem cine să conducă România, pentru că numai nouă ne-a dat Dumnezeu lui Israel această putere supremă asupra voastră!". Același autor recomandă apoi cititorilor revistei antisemite condusă de Corneliu Vadim Tudor să citească elucubrările unui alt colaborator al revistei Cristian Negureanu, "Evreii au vrut să-și creeze statul în... România", încheindu-și articolul cu o chemare antisemită în stilul lui A.C. Cuza: "Dacă răsfoim Istoria Universala constatăm că cele mai mari nenorociri le-au adus smintiții care s-au crezut oameni normali. De aceea, nu știm de ce singura concluzie care ne vine acum în minte este o parafrază la un celebru proverb american: Un indian bun este un indian mort".

Un alt colaborator al revistei extremiste de la București, Traian Romanescu, și-a publicat inițial cartea *Marea conspirație evreiască* (Editura Logos, Bucuresti, 1997) sub forma unui lung serial în România Mare. Revista electronica Garda de fier - Gazeta de exil, editată de neolegionarul notoriu din America, Constantin Burlacu, a publicat în anul 2001 capitolul XXIII - Singura cale -, în care se pot citi afirmații incredibile, imprumutate din arsenalul publicistic al unor autori ca Paulescu, A.C. Cuza sau Codreanu: "Dușmanul de moarte al poporului roman, încă de acum șaptesprezece secole, nu sunt nici ungurii, nici ucrainenii, nici rusii, care nici nu existau pe atunci, ci evreii". Si acest autor își bombardează cititorii cu teza existenței unor "planuri în legătură cu țara noastră respectiv de a o coloniza cu evrei din Moldova și Ucraina și de a o transforma într-o colonie economică, așa cum fusese în timpul degeneratului rege Carol al II-lea și banda lui de iudeo-francmasoni".

Romanescu zugrăvește pericolul evreiesc în culori apocaliptice ca "un uriaș infern comunist" în care "vom sfârși cu toții" dacă nu se va "lichida, odata pentru totdeauna", această "conspirație internațională" "pusă la cale de o minoritate neînsemnată". "Distrugearea României ca Stat Național", scrie un alt partizan al ideii fixe privind conspirația anti-românească a evreilor, "a fost și rămâne o lucrătură a iudeo-masoneriei internaționale, care folosește extinderea NATO și a UE ca mijloace de santaj și tortură" (Ilie Costache, Romania, îngerul din iadul mondializării - 30 -, în: România Mare, nr. 637, Anul XIII, 27.09.02).

Pagina internet intitulată *Dezvăluiri* (www.dezvaluire.go.ro) s-a specializat pe reproducerea unor scenarii care vizează distrugerea României de către forțe ostile, al căror țel final nu este nimic altceva decât a transforma Romania în "a doua Palestină"(11), precum suna titlul unui text nesemnificativ, care sintetizează aserțiunile vechi prin adaptare la realitatea de acum: "Planul prin care evreii doresc ocuparea Romaniei există în arhivele israeliene, XVI, p. 719, 1866

(sic!)". "Dacă voiesc să ne cucerească, n-au decăt s-o facă... fățiș, ca toate națiile, cu arma în mână" - afirma, referindu-se la evrei, marele poet Mihai Eminescu (Scrieri Politice Literare, Ed. Minerva, 1905, p. 111). In cazul în care profețiile biblice se vor împlini și, împinși de războiul din Orientul Mijlociu, evreii vor veni în România, ei trebuie să uite Talmudul și să-și citească profeții. Dumnezeu lor este și al nostru. Evreii ne vor fi stăpâni, iar noi, românii, slugile lor. In lucrarea sa *Pericolul ovreesc*, J.D. Protopopescu, în 1922, afirma următoarele: "Când venim în lume, moștenim, odată cu țara și limba strămoșească, și obligațiunea de a ne apăra naționalitatea (...)"

Presa vremii din întreaga Europă a redat strigătul de disperare al poporului român: "Evreii vor să facă din România, Palestina și din București, noul Ierusalim". In 1913, savantul roman dr. N.C. Paulescu, cel care a fost privat de primirea Premiului Nobel pentru medicina în urma descoperirii insulinei, afirma în lucrarea *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria* următoarele: "România, cu pământul ei excesiv de fertil și cu locuitorii ei buni, blânzi ca niște miei și, mai ales, naivi ca niște copii, este un fel de El Dorado (țara de aur) care ar constitui o pradă bogată, un adevărat Rai pământesc pentru poporul lui Israel". Dezvăluirea planurilor de ocupare a României i-a atras furia evreimii, fiind, prin toate mijloacele, împiedicat să primească Premiul Nobel. Tot doctorul N. Paulescu afirma că, în lucrarea lui L. Chabauty, *Les juifs, nos maîtres*, sunt scrise următoarele: "De vreo 30 de ani, adică de pe la 1850, evreii caută să-și creeze acest centru national, această țară israelită, în provinciile danubiene, astăzi regatul României (...)"

Pe aceeași pagină-internet este publicat și volumul lui Ovidiu Buruiană, *România în fața unui alt Israel* (Editura Deceneu, f.l., f.a.). Din lunga listă bibliografică a acestui colportaj se poate deduce mecanismul de receptare a unor lucrări antisemite publicate în România și în străinătate după 1990.

Note:

1. Paulescu, *Cauzele manifestațiilor studentești*, cit. dupa: Alexandru Florian s.a. (ed.), *Ideea care ucide. Dimensiunile ideologiei legionare*, Editura Noua Alternativă, București, 1994, p. 180.
2. In: *Apărarea Națională*, 17.04. 1927, vezi: Cristian Sandache, *Doctrina national-creștină în România*, Colecția României în istoria universală, vol.54, coordonator și prefațator: Gh. Buzatu, Ed. Paideia, București, 1992, p. 9.
3. Cf.: Jean Ancel, *Contribuții la Istoria României. Problema evreiasca 1933-1944*, vol.1., București, 2001, p. 161.
4. Cf. Marcel-Dumitru Ciuca / Aurelian Teodorescu s.a. (ed.): *Stenogramele ședințelor Consiliului de miniștri. Guvernarea Ion Antonescu*, București, 1998, p. 438. (Ședința Consiliului de Cabinet, 28 februarie 1941.)
5. *Apărarea Națională*, 05.01. 1930, cit. din: Cristian Sandache, op. cit., p. 10.
6. Cf. Andrei Oișteanu, *Imaginia evreului în cultura româna. Studiu de imagologie în context est-central-european*, Editura Humanitas, București, 2001, p. 285; și Leon Volovici, *Ideologia naționalistă și "problema evreiască" în România anilor '30*, Humanitas București, 1995, p. 34 s.u.
7. Traian Braileanu, *Tehnica politiceii legionare*, în: *Insemnări sociologice*, Anul 3, nr. 4, iulie 1937; cit. dupa: Alexandru Florian s.a. (ed.), *Ideea care ucide. Dimensiunile ideologiei legionare*, Editura Noua Alternativă, București, 1994, p. 267.
8. Cf. Eliade, *Piloții orbi*, în: *Vremea*, Anul 10, nr. 505/ 19.09.1937; în: Mircea Eliade: *Textele "legionare" și despre "românism"*, ed. Mircea Handoca, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001, p. 52-59.
9. Serban Milcoveanu, *Partidul Comunist și Mișcarea Legionară în epoca fierbinte. Iulie 1945-Iulie 1948*, Prefață de Dan Amedeu Lăzărescu, în: *Invierea*, nr. 6, București, f.a. (1996), p. 103.

10. Vezi: George Voicu, Teme antisemite în discursul public, Ars Docendi, Bucuresti, 2000.

11. Titlul exact este: România - A doua Palestină ?

Cazul lui Nicolae C. Paulescu (III) Gulagul, o minciună evreiască

Ideea fixă privind dorința de expansiune și dominare globală a evreilor bântuie și fantezia unor publiciști sau politicieni contemporani din afara României. Astfel extremistul chilian de dreapta Miguel Serrana susține, în 1978 în cartea sa dedicată adjunctului lui Hitler, Rudolf Hess (calificat drept "figura credinței esoterismului hitlerist"), Cordonul de aur. Esoterismul hitlerist, că Chile fusese aleasă în 1942 de către evrei pentru a o transforma într-un stat iudaic.(1)

Nepotul lui Stalin, Ievgheni Iakovlevici Djugașvili, care până ce a devenit pensionar, în anul 1991, fusese profesor la Academia Militară din Moscova și care la ultimele alegeri parlamentare din Rusia a fost candidatul de frunte al așa-numitului "Bloc al lui Stalin pentru Uniunea Sovietică", este, de asemenea, un susținător al ideii că evreii ar fi urmărit să transforme Rusia în propriul lor stat. "Performanța bunicului meu constă în faptul că după 1918 el a luptat contra torționarilor și trădătorilor revoluției", mărturisea nepotul lui Stalin. Privitor la poveștile despre Gulag și despre teroarea sângeroasă stalinistă, nepotul fostului dictator sovietic susține că ar fi vorba numai despre "minciuni sfruntate și obraznice" puse în circulație de către evrei. Potrivit lui Ievgheni Iakovlevici, numai Trotsky fusese vinovat pentru înființarea lagărelor sovietice care până în 1937 au fost umplute de patrioți ruși. "Comandanții lagărelor au fost în întregime evrei. De-abia Stalin a pus capăt acestei situații, băgându-i pe trotskiști în lagăre. În 1937 nu a început teroarea, ci s-au declanșat scadentele măsuri de represalii."(2)

Reluând mitul potrivit căruia Trotsky ar fi ordonat exclusiv dărâmarea bisericilor ortodoxe, protejand, în schimb, sinagogile (3), nepotul lui Stalin dovedește cât de adânc s-au interiorizat prejudețele moderne privind rolul nefast atribuit evreilor. La acreditarea teoriei că evreii ar fi vinovați de instaurarea comunismului, pentru a-și crea astfel o platformă logistică pentru întemeierea unui stat universal destinat asigurării dominației asupra întregului glob, a contribuit constructorul american de automobile Henry Ford. În cartea acestuia Jidovul internațional (apărută în limba română la 7 ani după apariția versiunii originale în 1920) se poate citi următorul sofism ambiguu: "Vazută din perspectiva *Protocoalelor Sionului*, Rusia de astăzi încă nu constituie statul evreiesc propriu-zis, dar ea poate fi considerată un stat neevreiesc cucerit de forțe militare evreiești".(4) În consecință, Ford nu exclude transformarea Rusiei într-un stat pur evreiesc.

Teoreticianul nazist german Hermann Esser acuza Uniunea Sioniștilor de la Paris că ar fi lansat în 1910 chemarea în vederea "ocupării" Ungariei și Galiției pentru a le transforma în state iudaice.(5) Un prim pas în vederea realizării acestui obiectiv l-ar fi făcut comunistul maghiar evreu Béla Kun, care după izbanda revoluției bolșevice ar fi declarat că Ungaria a devenit "un nou Ierusalim pe Dunăre".(6)

Reconsiderarea necritică

În pofida unor încercări de a repune în circulație unele scrieri semnate de A.C. Cuza și Nicolae C. Paulescu după 1990, cei doi totuși nu au avut parte de aceeași popularitate postumă post-comunistă, de care s-au bucurat alte figuri istorice compromise din pricina angajamentului lor totalitar, anti-democratic și antisemit, ca un Antonescu, de pildă. Numărul tematic al revistei *Rost* (nr. 5/iulie 2003) dedicat lui Paulescu este o încercare de recuperare apologetică a medicului român. În pagina bio-bibliografică a lui Paulescu, publicată în revista ce apare sub egida ideologică a preotului Gheorghe Calciu Dumitreasa și a lui Marcel Petrișor, sunt menționate cele mai importante date privind reconsiderarea (necritică) a medicului. Aflăm din tabloul biografic citat că "pe fondul reconsiderării post-comuniste a unor mari personalități cultural-științifice din trecutul românesc, dr. Nicolae C. Paulescu este numit (în 1990) membru post-mortem al Academiei Române", că în 1995 apare, "în colecția

Elita interbelică a Editurii Anastasia din București, la inițiativa directorului literar de atunci (Teodor Baconsky), cel dintai volum de Nicolae C. Paulescu editat în țară, după război: *Instincte sociale. Patimi și conflicte. Remedii morale* (text îngrijit, introducere, repere bio-bibliografice, note și comentarii de Răzvan Codrescu)", că în 1996 "la Casa Memorială «Nicolae C. Paulescu» din București (str. Radu Calomfirescu 15, colț cu Hristo Botev) - avându-l ca amfitrion pe ing. Dan Angelescu, strănepotul și moștenitorul legal al savantului - este dezvelită festiv o plachetă comemorativă (printre cei prezenți numărându-se și viitorul președinte Emil Constantinescu)", că în 1999 "la Editura Anastasia apare volumul Nicolae C. Paulescu, *Fiziologie filosofică. I. Noțiunile de «suflet» și «Dumnezeu» în fiziologie* (ediție îngrijită, prefață și repere bio-bibliografice de Răzvan Codrescu)", că anul 2001 era declarat "Anul Paulescu" și că atunci "îi este consacrată în ziua de 23 mai, în Aula Academiei Române, o sesiune comemorativă, organizată de Secția de Științe Medicale a Academiei Române".(7)

Note:

1. Miguel Serrana, *Das Goldene Band. Esoterischer Hitlerismus*, citat după versiunea electronică germană, p. 221. Versiunea originală spaniolă a fostului ambasador chilian în Iugoslavia (1962-1964), acreditat în paralel și pentru România și Bulgaria, a apărut în 1978 sub titlul: *El Cordon dorado. Hitlerismo esoterico*.
2. Cf. Stephan Hille, *Grossväterchen Frost. An Stalins 50. Todestag wird sein Enkel wohl eine Flasche Wodka auf ihn trinken - und im Geburtsort des Diktators wird die ganze Stadt auf den Beinen sein*, in: *Der Tagesspiegel*, 04.03.02.
3. Declarație citată în cadrul emisiunii Europa heute transmisă de postul național de radio din Germania, Deutschlandfunk, 04.03.03.
4. Henry Ford, *Der internationale Jude*, Hammer-Verlag, Leipzig, 33, 1937 (Capitolul XV: Ist der jüdische "Kahal" der jetzige "Sowjet"?, p. 113 s.u.). Titlul american original al acestei scrieri este: *The International Jew, the World's Foremost Problem*.
5. Hermann Esser, *Die jüdische Weltpest. Judendämmerung auf dem Erdball*, Zentralverlag der NSDAP, Franz Eher Nachf., München, 1939 (vezi Capitolul III: *Judenproblem: Lebensfrage der Menschheit/Der Pariser Zionistenbund - Jüdische Kurliste*, p. 17 s.u.).
6. Cf. Johannes Rogalla von Bieberstein, "Jüdischer Bolschewismus" - Mythos und Realität, introducere: Ernst Nolte, Edition Antaios, Dresden, 2002, p. 243.
7. La Conferința Națională de Fiziologie din 1997 a tinut și Răzvan Codrescu (pseudonim: Adolf Crivat-Vasile) o conferință intitulată: Nicolae C. Paulescu sau știința lui Scio Deum esse. Textul fusese publicat în revista prolegionară din Sibiu, *Puncte cardinale* (anul VII, nr.7/97), cât și în volumul său: *De la Eminescu la Petre Tutea. Pentru un model paideic al Dreptei Românești*, Colectia Dreapta Europeană, Editura Anastasia, București, 2000, pp. 55-67. Codrescu a scris nenumărate articole, studii și a făcut traduceri publicate în reviste și ziare (*Gazeta de Vest*, *Cuvantul românesc (Canada)*, *Romania liberă*, *Ziua*, *Romania literară*, *Generația dreptei*, *Rost* etc.), în care a propus recuperarea unor personalități culturale și politice ultraconservatoare, antidemocratice și radicale de dreapta, ceea ce reflecta până și titlurile unor lucrări ca: *Spiritul dreptei. Între tradiție și actualitate*, Ed. Anastasia, București, 1997; *Exerciții de "reactionarism"*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1999; *În căutarea Legiunii pierdute*, Editura Vremea, București, 2001 sau *Taina jertfei. Dosar istoric Mota-Marin*, *Puncte Cardinale*, Sibiu, 2003.